

POLICISTA č. 8/2010 – Ročník 16.

Z obsahu

Na titulní straně foto Jaroslava Kopice

Reportáže

Europol – zbraň pro otevřený prostor..... 2–5
Týmový duch s dobrou náladou..... 20–23
Hlídkují ve Šluknovském výběžku..... 45–47

Otázky pro...

... plk. Mgr. Ivu Petráčkovou, vedoucí
Národní jednotky Europolu 6–7

Ze zahraničí

Magií proti nehodám..... 10
Náramky sledují konzumaci alkoholu..... 11
Pákistánci se ozbrojují..... 12
Ochrana proti násilí..... 13

Případ skončil

Rozhodl se – šel zabít manželku..... 14–15

Community policing

Policista v okrsku 16–17

Automobilismus

Skutečný stav ojetin..... 25–26

Nové zbraně

Revolvery Smith&Weston M&P..... 26–27

Portrét

Historie četnictva a policie..... 28–29

Školství

Žáci z národnostních menšin..... 30–31

Z kraje

Hrad plný policie 32

Vábení luzné nymfy..... 33–34

Křížky u silnice

Nepěkný konec vyjížďky..... 35

Z policejních archivů

Imunitní systém 36–37

Případy majora Zahrádky

V čase zvláštních prázdnin..... 38–39

Kultura

Napětí ze Skandinávie..... 40

Po povodni v New Orleans..... 40

Sport

Mistrovství ve střelbě z krátkých zbraní..... 44

Čtenářské soutěže

Nejzelenější řecký ostrov..... 24

Velká křížovka..... 42

Jeden nikdy neví..... 43

Příloha

Nejlepší povídky z tradičních literárních soutěží
(Havran, Cena Agathy Christie)..... I–XVI

**DEN S POLICIÍ ČESKÉ
REPUBLIKY (Str. 8–9)**

**POLICISTA V OKRSKU
(str. 18–19)**

PREVENCE
SE MUSÍ VYPLATIT

**TÝMOVÝ DUCH
S DOBRU NÁLADOU
(str. 20–23)**

**SKUTEČNÝ STAV OJETIN
(str. 25–26)**

**REVOLVERY
SMITH&WESSON M&P
(str. 26–27)**

MISTROVSTVÍ VE STŘELBĚ (str. 44)

**HLÍDKUJÍ VE
ŠLUKNOVSKÉM
VÝBĚŽKU (str. 45–47)**

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná

Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 841 814, 817, 613, 684. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzertech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Sídlo redakce: Olšanská 4, 130 00 Praha 3. Poštovní adresa: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4
Tel: 974 841 814, fax: 974 841 094, e-mail: redakce@mvr.cz,
<http://www.mvr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx>

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov
tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: Předplatné tisku, s. r. o. Obchodní úsek Hvoždanská 5-7 CZ – 148 31 Praha 4 Roční předplatné činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin. Redakční uzávěrka 16. 7. 2010. Číslo 8/16. ročník vychází 10. 8. 2010.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštepň závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996. Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Tiskárna nezodpovídá za nekvalitní výtisků nekvalitního obrazového materiálu dodaného redakci, fotografií od externích spolupracovníků redakce a archivních materiálů z policejních spisů.

Už po deváté ranní hodině se vzduch skoro nepohnul. Pozorovali jsme krajkové stínů pod kvetoucími kaštany podél vodního kanálu a těšili se z příjemného svěžího dechu autobusové klimatizace. Pak náš pohyb rozlehlým, plochým a přebohatě zelení prostoupeným městem – uprostřed jiných motorových vozidel a řady obyvatel na typicky zdejších bicyklech – zastavil semafor.

Vzápětí se proti nám všem – kolmo k zemi – postavila vozovka zvedacího mostu...

Současné sídlo Europolu dosluhuje – koncem letošního roku se „informační“ policejní centrum Evropy začne stěhovat do nově budovaného objektu „uvniř“ Haagu

EUROPOL

zbraň pro otevřený prostor

Koncem května měl náš měsíčník poprvé zastoupení na semináři ELEMENT (letos se konal již 3. rokem) v nizozemském Haagu s hostitelskou péčí Europolu. Vlastně to byla celoevropská schůzka představitelů časopisů a periodik se zaměřením na policejní práci v jednotlivých státech – a v širším záběru pak s příspěvky k bezpečnostní tematice všude po Evropě (podobných „elementů“ je na starém kontinentě k devadesátce, na jednání tentokrát dorazila zhruba pětina z nich – nejedna omluva se přitom oháněla současnou ekonomickou krizí).

Dříve než se pustíme do vlastního „reportu“ dvoudenního konferování, sluší se v kostce připomenout, představit hostitele, iniciátora kýchých aktivit:

Europol je organizace patřící pod Evropskou unii. Zabývá se prevencí a potíráním organizované trestné činnosti současně s prosazováním práva v oblastech praní špinavých peněz a padělání, obchodu s drogami, vozidly, lidmi a kulturními statky, dále v oblasti terorismu, přístěhovalectví, ekologické kriminality aj. Do finančního fondu Europolu přispívají proporcčně všechny členské státy, chod instituce řídí a kontroluje správní rada (tvořená z každé členské země jedním reprezentantem).

Vznik Europolu byl obecně ujednán v únoru 1992 při podpisu Maastrichtské smlouvy o Evropské unii. V lednu 1994 zahájila činnost EDU (Europol Drug Unit – protidrogová jednotka) a v plném rozsahu funguje Europol od července 1999. Působí v něm zástupci členských států EU, ale

i další, přidružené země (USA, Norsko, Švýcarsko...).

Europol (název vznikl zkrácením slov European Police Office – Evropský policejní úřad) se snaží systematicky zefektivnit spolupráci členských zemí EU zejména informační a vzdělávací činností, stejně jako policejním a soudním poradenstvím. Ostatně opakovaná akce Element je toho dokladem.

DEN PRVNÍ: Časopisy, potulné gangy, mořští piráti

Máme zkušenost, že si policisté základní výchozí informace dnes hledají nejčastěji na internetu. Potom ale chtějí držet tištěné podrobnosti – hmatatelně – v ruce, zaznělo ze španělské strany. Finská reprezentantka na to navázala konstatováním, že také u nich si odsouhlasili „papírovou“ podobu „policejního“ časopisu jako jasnou prioritu před digitálním, počítačově rozšiřovaným tvarem!

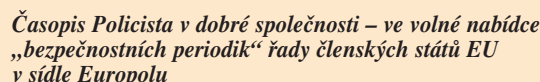
Úvodní část celého jednání věnovali pořadatelé prezentaci jednotlivých účastníků (tedy „předvádění“ profilu časopisů) a vzájemné diskusi. V Lucembursku, Německu, Itálii, Rakousku aj. se náklady bezpečnostních publikací pohybují kolem patnácti, dvaceti tisíc výtisků, často na velice kvalitním papíře, s mnoha – a dobře

odvedenými – fotografiemi (ty se „čtou“ nejrychleji a dělají policii nejpůsobivější „image“!).

V Německu má vlastní časopis každá ze spolkových zemí a všechny mimo jiné spolupracují s univerzitními, odbornými týmy zaměřenými na kriminalistickou problematiku (svým způsobem se „policejní novináři“ podílejí na vývoji vědeckých postupů a metod současné kriminalistiky – minimálně zveřejňováním a popularizací výsledků). Slovensko předvedlo výhradně elektronický časopis (Expert) zaměřený na praktické informace pro policisty, ale zčásti i pro širší veřejnost (s čímž pochopitelně souvisí pečlivě hlídaná hranice mezi údaji volnějišími a faktografií „služebně utajovanější“ – naznačoval dr. Robert Lamoš). Polsko vydává minimálně jednou ročně policejně bezpečnostní publikaci (90letá tradice!) s tím, že z třicetitisícového nákladu jde deset tisíc výtisků na „veřejný“ trh. Aktuálně vydali „speciál“ k leteckému neštěstí vysokých politických, vládních a vojenských představitelů. Mají sice webové stránky, ty ovšem slouží pouze jako upoutávky (nabízejí ukázky) klasického provedení ročenky. Tištěná podoba je pro nás důležitější, tvrdila Alexandra Wiciková. Nicméně zapřísašlým vyznavačem počítačových monitorů vždy měsíc po vydání „čísla“ prý poskytují celý soubor v pdf.

Samostatnou kapitolou bylo představení Europolitanu (není na internetu, lze získat „pédéefko“), který po loňských úvodních třech vydáních plánuje letos rovněž tři čísla.

Vlastní „seminární lekce“ začaly ochranou dat (Europol je – v té nejkoncentrovanější kostce – souhrn informací, jejich analýza a výměna mezi pružné spolupracujícími stranami!). Daniel Drewer, šéf příslušného europolového oddělení, vysvětloval, že do počítačů Europolu teče ohromná spousta údajů, které podléhají většinou nejvyšší míře utajení, ochrany. Jeho úřad pracuje v úzké spolupráci s Evropským parlamentem, vyhodnocuje nové zákony, neustále se snaží o posilování „pravidel hry“, což musí zvyšovat reputaci Europolu a při iniciování otevřených kriminálních případů v členských státech i předcházení zločinů po Evropě. Padla také zmínka, že si Europol stále více musí „chodit pro infor-

Rovněž celníci představili vlastní časopisy

Reprezentantka Ev-

Mark Morbee za analytický pracovní soubor (aktuálně má Europol 22 obdobných „pracovišť“, specializovaných okruhů, souborů činnosti) potulných motocyklových gangů nabídl putavé vyprávění o historii a současných aktivitách Pekelných Andělů

Tragedia pod Smoleńskiem s. 4-27

Mundurówka s. 32

POLICJA

nr 5 (62), maj 2010 r.
cena 3 zł (w tym 7% VAT)
nr indeksu: 221109
www.gazeta.policja.pl

997

10 kwietnia 2010 r. w katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem w Rosji zginęło 96 osób. Wśród nich Prezydent RP Lech Kaczyński, jego małżonka Maria Kaczyńska, generałowie, duchowni, osoby publiczne, przedstawiciele Rodzin Katyńskich, funkcjonariusze Biura Ochrony Rządu i członkowie załogi.

CZEŚĆ ICH PAMIĘCI!

ISSN 1754-1167

ISSN 1027-1019

65

9 771754 316107

Polští kolegové letos bohužel nemohli nevydat speciální číslo policejní publikace

DÉCEMBRE 2009

N° 307

DOUANE infos

Aladin/Zoom/Douane Infos en ligne

Un automate stupéfiant
Saisies record !

Nejen prací živ je člověk na zahraniční služební cestě – organizátoři setkání nás vzali na podvečerní návštěvu vyhlášené galerie s neméně slavnými díly holandských – i jiných – výtvarných velmistrů

(zrovna měli „sjezd“ u rybníku v Praze), Bandidos, Mongols (nejčerstvější „forma“ motorkářů) či party, která si říká Outlaws (Mimozákoníci?). Nejstarší seskupení vznikala koncem čtyřicátých let ve Spojených státech amerických, dnes jsou po celém světě, mají tisícovky členů, Evropa je hlavním jejich rejdištěm. Provozují drahé – až luxusní – cestovní mašiny, nemívají legální zdroje příjmu, leckde plní společnou kasu masnými – povinnými – členskými příspěvky, jejichž původ lze vysvětlit nejčastěji kriminalitou...

Neméně zajímavý byl příspěvek Petera Vergauwena z „nejmladšího“ (22.) analytického souboru – námořní pirátství. Řeklo by se, co je nám po tom, že se někde daleko u východních pobřeží Afriky zdržují, ne-li přímo kradou, různé – i značně velké dopravní lodě. Jenomže v rámci „zeměkouli“ se nás (Evropy, ČR a třeba Prahy) všechno týká. Zločin se radikalizuje, hledá šance, kšefty mimo evropský prostor (stále ještě v drogách – keňský KAT např. – jinak ale v obchodu se zbraněmi, s jaderným materiálem, s „drsnými“ odpady...). To vše s finálním cílem (uplatnění „zisku“) zpět v našich evropských končinách! A Europol by měl rád také na tomto poli určitý předstih (soustředěné informace) – vzhledem k předpokládané proorganizovanosti světových zločineckých struktur. Proto čilé kontakty do Mombassy, nebo pátrání po finančních „kanálech“ ze Somálska do Finska.

Malá odbočka stranou: Sotva čtrnáct dní po reportážním zážitku s Elementem v Haagu zveřejnily sdělovací prostředky v ČR zprávu o novodobém procesu s piráty, který pěti somálských pachatelů vynesl pětileté tresty vězení – u soudu v nizozemském Rotterdamu!

DEN DRUHÝ: V Eurojustu, kanály zla, ředitel

Zřízení národních jednotek Eurojustu je jedním z nejvýznamnějších projektů, který Evropská unie v poslední době realizovala v oblasti spolupráce mezi členskými státy ve věcech trestních. Po přípravných letech rozhodnutím Rady EU odvíjí „evropský kriminální soud“ svoji činnost – a sídlí – v Haagu od roku 2002.

Strůjci jednání Element nám dopoledne druhého dne nachystali návštěvu úředního mrakodrapu v eurojustovém areálu. A Joannes Thuy, mimo jiné šéfredaktor Eurojust News, trpělivě objasňoval podstatu legislativně právní – po členské Evropě „koordinace“ – instituce.

Máme svobodu pohybu a bez hranic chodí také drogy, obchod s lidmi, zneužívání platebních karet, terorismus, autokriminalita, škody na životním prostředí, zbraně atd. – vše povětšinou řízeno organizovaným zločinem. Proto – i po šoku z 11. září 2001 v New Yorku! – vzniká Europolu sesterský, nezávislý servis pro sjednocování právních norem ve sjednocovaných státech Evropy. Zase jde o soustřeďování informací, o jejich výměnu doprovázenou doporučením, vyjednáváním, vážnými podněty k vyšetřování kauz v jednotlivých zemích – s efektivní mezinárodní součinností.

S osobností nového ředitele Roba Wainwrighta (nar. 1967 v Carmarthenu, Wales, UK) hodlá Europol ve druhém desetiletí existence vstupovat ještě razantněji – jako ústřední kontinentální „servis“ – do povědomí jednotlivých evropských policií

Eurojust vede „kolegium“ 27 státních zástupců z každého členského státu a jeho každodenní úřadování doplňuje trojice žalobců, „styčných pozorovatelů“ (z USA, Norska a Chorvatska).

K operativním dohodám jsou do Eurojustu často přizváni Švýcaři (stran ohroženého zabezpečení bankovního sektoru) a bezprostředně „výhledově“ ruští právníci (obrovský prostor Ruské federace potřebuje „preventivní ošetření“).

Práce Eurojustu je námět na ne jeden samostatný článek. Třeba o konkrétních příkladech úspěšných vyšetřovacích a vzá-
pětí soudních koordinací. Exaktně vystu-

Ubytování v „kulisách“ haagského předměstí Scheveningen na břehu moře rovněž poskytovalo posilující nádech pro další „studijní hodiny“ – o mohutném ohňostroji nad potemnělou hladinou poblíž výletního, lázeňského střediska ani nemluvě...

pující Belgičan připomněl tři roky starý případ Eckert (řidič kamionu, kterého španělské dohlížecí kamery zachytily, jak se zbavuje mrtvé ženy, a posléze se na něj provalila série vražd ve Francii, Německu, ČR, Polsku...), kauzu Koala (rakouští experti objevili na internetu pornografický dialog, analyzovali holandský dialekt s cizím přízvukem a přes belgickou policejní „účast“ se šetření uzavřelo zadržením nebezpečného – karabiniérům z Bologne hned podezřelého, až známého – italského pachatele), nebo stále častěji se opakující záležitosti s podvody kolem kreditních karet.

Do Evropy dnes proudí závažná nebezpečí třemi hlavními koridory, to už jsme zpět v Europolu a řeč bude o celkové bezpečnostní stránce Evropy. Mluví Troels Oerting, dánský „asistenční direktor“ v kanceláři ředitele.

První kanál – s kořeny v Jižní Americe – k nám přes západní Afriku a Maroko přichází Španělskem, Francií, nizozemskými a belgickými přístavy. Druhá je známá „balkánská cesta“ – z pákistáncko-afghánských zdrojů přes Turecko po Balkánu do centrální Evropy. Třetí – novější proud směřuje z bývalého Sovětského svazu,

z asijských končin, z jihozápadu země vzhůru k severu a pak často po moři na západ opět do evropských center. Opakovaně drogová klasika, obchod s lidmi – a nejen sexuální otrokyně, vojenský materiál, projevy terorismu a kybernetová kriminalita.

Počítačové technologie, světová síť internetu, vychytané mobilní telefony, nahrazují – přesněji asi doplňují – postupně původní „vrata“ (přístavy, letiště) organizovaného zločinu. Počítačové připojení kamkoliv nepotřebuje ostře nabitou pistoli!

Svým způsobem završením naší letošní haagské novinářské – zásluhou přítomnosti bankovních, celních a dalších specialistů – expertní schůzky byla „intimní“ tisková beseda s nedávno (v loňském dubnu) ustaveným ředitelem Europolu Robem Wainwrightem.

Chceme pozměnit strategii Europolu, abychom byli ještě silnější, efektivnější. Lisabonská dohoda posílila naše legální

možnosti. Mafiánská seskupení ovšem neustále hrozí. Organizovaný zločin zůstává obrovským byznysem – jenom drogy vynášejí zločincům ročně na bilion eur – a postupuje do bankovní kriminality. Musíme být nachystaní na novou vlnu zločinu, s „přídavnými“ projevy terorismu..., vyplývá ze slov mladistvě, přitom uvážlivě rázně vystupujícího europolového vrchního šéfa.

Zodpovědnosti ředitele se mým přícho-dem moc nezměnily, dohody s Evropským parlamentem jsou na všechno výchozí bod. Současné bojujeme – v dobrém slova smyslu – o veřejnou důvěru. Hodláme zajišťovat větší bezpečnost Evropy a věřím, že v ochraně obyvatelstva budeme – šance na to tady jistě je – nejlepší na světě! Když se trpělivě zapojí všichni, kdo mohou. V neposlední řadě i příznivě spolupracující média, dokázal se usmát ředitelský čahoun.

Následovaly už jen „meziredakční“ domluvy, diskuse, určité přísliby. A za zmínku stojí také pochvala a „důkuvzdání“ dvojici vstřícných mladých styčných důstojníků Policie ČR, kteří „služebnímu“ nováčkovci citelně usnadnili pohyb a orientaci v Haagu europolovém i civilním.

Za pomalého stmívání oplachovaly scheveningenskou pláž půldruhametrové vlny. Neúnavně, a večer pořád ještě studeně. Přesto tady už tucet nedočkavců v neoprenech zkoušel jízdu na surfovacích prknech. Pozorovalo je pár „lázeňských“ hostů. Možná přitom čekali na avizovaný ohňostroj, snad mohli nad rozvlněnou hladinou i – trochu odpočinkově – meditovat.

Pokud vám kdekoliv otevrou hráze, nebo jinde zvednou mosty, osvobozená voda – někde řiční, jinde mořská – se začne okamžitě řinout do všech stran. A přináší vedle životodárné vláhý nejružnější špíny, náказы, nebezpečí. I to je známá věc.

Jenom co nejširší připravenost na možné zlé následky je dobré, moudré, předvídavé si dostatečně často připomínat.

A mít proti nim včas nachystaná protipopatření...

Přípravil Jaroslav KOPIC
Foto autor a archiv

...plk. Mgr. Ivu PETRÁČKOVOU, vedoucí Národní jednotky Europolu

Jak lze ve stručnosti charakterizovat dosavadní vývoj spolupráce Policie ČR s Evropským policejním úřadem (Europol)?

Policie ČR se stala právoplatným členem Europolu k 1. září 2004, což souviselo se vstupem České republiky do Evropské unie (EU) v květnu téhož roku. Policie ČR navázala spolupráci s Eupolem již v roce 2002, kdy byla v rámci odboru mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia ČR zřízena skupina Europol. V tomto roce byl rovněž vyslán do ústředí Europolu první styčný důstojník Policie ČR. Česká republika v této době spolupracovala na základě uzavřené dohody o spolupráci a byla považována za tzv. třetí stranu. Přípravy na zapojení do činnosti Europolu tak korespondovaly s přípravami na vstup do EU. Obecně problematic-

netýkaly pouze spolupráce v policejní a justiční oblasti. Jednou z podmínek pro vstup do EU a potažmo zahájení spolupráce s Eupolem byla již zmiňovaná existence nezávislého kontrolního orgánu pro ochranu osobních údajů, což iniciovalo vznik Úřadu na ochranu osobních údajů. V zájmu uzavření smlouvy o spolupráci s Eupolem bylo také třeba urychlené schválení tzv. euronověly zákona o policii.

Představovalo problém počáteční personální obsazení Národní jednotky Europolu?

V rámci přístupových jednání navštěvovali Českou republiku zahraniční kolegové v rámci tzv. twinningových projektů Phare zaměřených na pomoc kandidátským zemím při budování moderní a efektivní

PŘIDANÁ HODNOTA POD POLICEJNÍ EVROPSKOU STŘECHOU

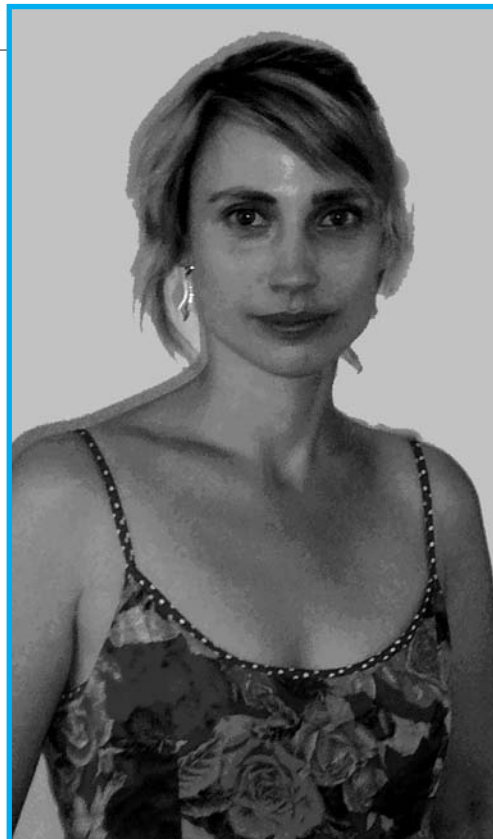
kou oblastí pro vstup do EU zůstávala pro Českou republiku oblast ochrany osobních údajů, neboť do té doby neexistoval nezávislý kontrolní orgán, který by zajišťoval jejich kontrolu. Ochrana osobních údajů a přísné bezpečnostní standardy EU pro nakládání s nimi zůstávají dodnes prvořadým problémem pro zahájení spolupráce Europolu s třetími státy/organizacemi (v současné době se jedná zejména o Ruskou federaci).

Mimo povinnost zřídit národní jednotku, která plní úkoly stanovené právním základem pro činnost Europolu, kterým je od 1. ledna 2010 Rozhodnutí Rady EU, kterým se zřizuje Evropský policejní úřad (Europol), které nahradilo Úmluvu o Europolu, je rovněž povinností každého členského státu jmenovat jednoho úředníka vedoucím národní jednotky. Vedoucí národních jednotek Europolu se pravidelně scházejí na setkáních v Europolu nebo některé z členských zemí EU zpravidla té, jehož zástupce těmto setkáním předsedá. Česká republika je rovněž zastoupena v řídicím orgánu Europolu, kterým je Správní rada Europolu, a to řádným členem a jeho alternátem, kteří disponují hlasovacím právem. Tito zástupci se podílejí na řešení strategických otázek a klíčových úkolů Europolu.

Podarilo se nám naplnění evropských bezpečnostních standardů v tomto směru?

Určitě, tato problematika se řešila v rámci přístupových jednání do EU, kdy se probíraly jednotlivé kapitoly spolupráce, které se

administrativy včetně struktur, lidských zdrojů a manažerských dovedností, které jsou nezbytné při implementaci tzv. acquis communautaire na stejné úrovni jako členské státy EU. České republiky se dotýkal projekt zaměřený na zvýšení připravenosti Policie ČR na přístup k Europolu. Jednalo se o projekt ve spolupráci s dánskou policií, která zajišťovala obsah školení včetně využití lektorů z evropských struktur (Evropská komise, Rada EU) a různých oddělení Europolu. Projekt byl zahájen v lednu 2004 a byl ukončen v srpnu téhož roku. Obsahoval tři týdenní soustředění v Praze, vždy pro dvě skupiny účastníků včetně 12 policistů předvybraných pro přípravu na práci v centrále Europolu. Cíle projektu a časový harmonogram byly řádně splněny a projekt byl ukončen s kladným vyhodnocením v srpnu 2004. Zkušenosti a znalosti, které účastníci získali během realizace projektu, byly následně využity při přistoupení České republiky k Europolu a dále využívány v praxi mezinárodní policejní spolupráce, kdy řada z těchto vyškolených pracovníků se podílela i na zahájení činnosti skupiny Europol v roce 2002. Tato skupina byla ve svých počátcích složena z pracovníků Národní ústředny Interpolu v počtu dvou pracovníků a jednoho styčného důstojníka. Toto se jevílo jako obtížné zejména v situaci, kdy se zpracovávala nová agenda s narůstající tendencí a nastavoval se nový systém spolupráce.

Plk. Mgr. Iva Petráčková – vedoucí Národní jednotky Europolu

Definujte základní povinnosti styčných důstojníků Policie ČR v centrále Europolu v nizozemském Haagu.

Všechny členské státy EU mají do Europolu vyslány své styčné důstojníky, kteří zastupují zájmy vysílajícího členského státu. Současný počet styčných důstojníků se pohybuje kolem 120 a dalších zhruba 10 styčných důstojníků je do Europolu vysláno třetími státy/organizacemi (např. Norsko, Švýcarsko, USA, Kolumbie, Albánie, Kanada, Austrálie, Interpol). Styční důstojníci zastupují policii, celní správu, četnictvo, finanční či cizineckou policii. Každá národní jednotka přidělí k Europolu alespoň jednoho styčného důstojníka. Maximální počet styčných důstojníků na členský stát je v současné době stanoven Správní radou Europolu na 12 osob. Styční důstojníci mají v Europolu národní styčné kanceláře a jsou pověřeni svou národní jednotkou, aby v Europolu zastupovali její zájmy v souladu s vnitrostátním právem vysílajícího členského státu a předpisy platnými pro správu Europolu. Styční důstojníci zejména usnadňují výměnu informací, spolupracují se zaměstnanci Europolu v poskytování informací, napomáhají v rámci své odpovědnosti v souladu s vnitrostátním právem při výměně informací mezi svými národními jednotkami a styčnými důstojníky z jiných členských států. Dále se účastní na jednáních pořádaných Eupolem a poskytují servis a jazykovou podporu zástupcům útvarů s celorepublikovou působností během jednání v Europolu.

Policie ČR má v Europolu v současné době vyslány dva styčné důstojníky, kteří jsou pracovníčně zařazeni v Národní jednotce Europolu. Počet styčných důstojníků jednotlivých členských států se odvíjí např. od počtu rozpracovaných případů či velikosti daného státu. Namátkou lze uvést, že Maďarsko má v Europolu tři styčné důstojníky, Malta jednoho zástupce, Španělsko pět a Německo osm. Styční důstojníci představují pro Europol unikátní pracovní síť.

Jaké je postavení našich policistů pracujících v Europolu kromě styčných důstojníků?

V současné době jsou policisté ČR, kteří jsou zaměstnáni v organizaci na kontrakt, plnohodnotnými pracovníky organizace. V rámci neformálních vztahů lze profitovat zejména z jejich znalostí, zkušeností a informací, které předávají našim policistům v mateřském jazyce. Příkladem z nedávné doby byla i účast těchto zástupců společně s mobilní kanceláří Europolu na našem území v souvislosti s motorkářským srazem Hells Angels. V rámci příprav bezpečnostních opatření bylo velkou výhodou, že pracovníci, kteří přijeli školit naše policisty společně s příslušníky Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu SKPV, mohli komunikovat, poskytnout podporu a řešit problémy i v mateřském jazyce.

Dnes má Europol zhruba 440 zaměstnanců. V centrále Europolu také pracuje dalších 120 styčných důstojníků jednotlivých členských států EU a třetích států a organizací, kteří jsou však zaměstnanci své vysílající instituce. Europol zaměstnává 12 osob z České republiky, kde v postavení policistů je necelá polovina z nich a zbytek tvoří civilní zaměstnanci, např. pro otázky lidských zdrojů a dalších podpůrných aktivit. Česká

republika má svého zástupce i na úrovni vedoucího úseku 07, který se zabývá strukturami závažné a organizované kriminality se zaměřením na severovýchodní region Evropy. Europol obsazuje volná místa metodou klasických výběrových řízení, která jsou zveřejňována prostřednictvím internetu, a může se do nich hlásit každý, kdo splňuje stanovené podmínky.

Jak vidíte nejbližší budoucnost naší Národní jednotky Europolu?

Činnost národních jednotek Europolu spočívá zejména ve výměně informací. Naším cílem je zejména snaha seznamovat naše národní partnery, kteří jsou oprávněni využívat Národní jednotku Europolu jako prostředek mezinárodní policejní spolupráce, se všemi produkty a službami, které Europol jako organizace nabízí s cílem, aby tyto byly ze strany našich národních partnerů efektivně využívány. Rádi bychom dosáhli toho, abychom v rámci mezinárodní policejní spolupráce nabídli rychlé a efektivní komunikační prostředí, které bude využitelné na stejné úrovni jako ostatní formy komunikace se zahraničními partnery. Stále vzrůstající nabídka produktů a služeb, možnost výměny utajovaných informací, analytická podpora členským státům ze strany Europolu, možnost využití společných vyšetřovacích týmů a dostatečná ochrana poskytnutých informací jsou prostředky, díky kterým má Národní jednotka Europolu potenciál stát se v nejbližší době hlavním partnerem v rámci všech forem mezinárodní policejní spolupráce, nabízející nejrozsáhlejší škálu rozmanitých nástrojů využitelných v rámci rozpracovaných případů.

Připravil Jaroslav KOPIC

Foto archiv P ČR

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcv.cz

PROGRAM srpen 2010

STÁLÁ EXPOZICE

Historie, vznik, vývoj a činnost bezpečnostních sborů na území našeho státu, kriminalistika a známé kriminalistické případy, prezentace problematiky cizinecké policie, dopravní a letecké služby a náhledy do vývoje speciálních policejních složek.

SÁLY KRIMINALISTIKY JSOU Z DŮVODU REKONSTRUKCE UZAVŘENY

VÝSTAVY

- * do 31. 8. **Barevný vodní svět** – výtvarné práce dětí z E-dílny manželů Elšíkových
- * do 31. 8. **Příroda kolem nás** – fotografie Pavla Kadeřábka
- * do 31. 10. **Papírová fantazie** – z tvorby Centra papírových modelů
- * **Ochrana obyvatelstva** – expozice Hasičského záchranného sboru
- * **Ochrana osob a majetku** – stálá výstava
- * **Dětské dopravní hřiště pro veřejnost**
čtvrtek 13–15 hod., sobota a neděle 10–12 hod. a 14–16 hod.

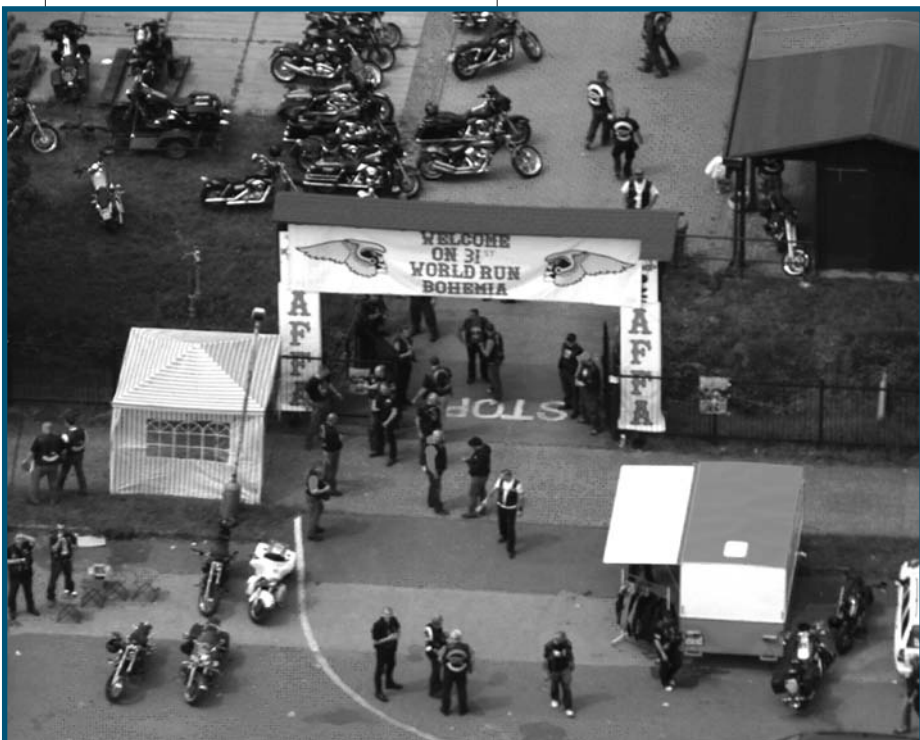
Půjčujeme kola a koloběžky pro 1. stupeň ZŠ (10 Kč za 30 min.),
cyklisté jsou povinni používat
na dopravním hřišti cyklistickou přilbu

Informace o programech a případné
objednávky na tel.: 974 824 862

Internetová adresa –
<http://www.muzeum-policie.cz>

Expozice je otevřena denně mimo
pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

Změna programu vyhrazena

Poslední víkend v květnu měli v Praze „dostaveníčko“ Pekelní Andělé, jejichž „problematiku“ v Europolu „sleduje“ tým vedený českou policejní reprezentací

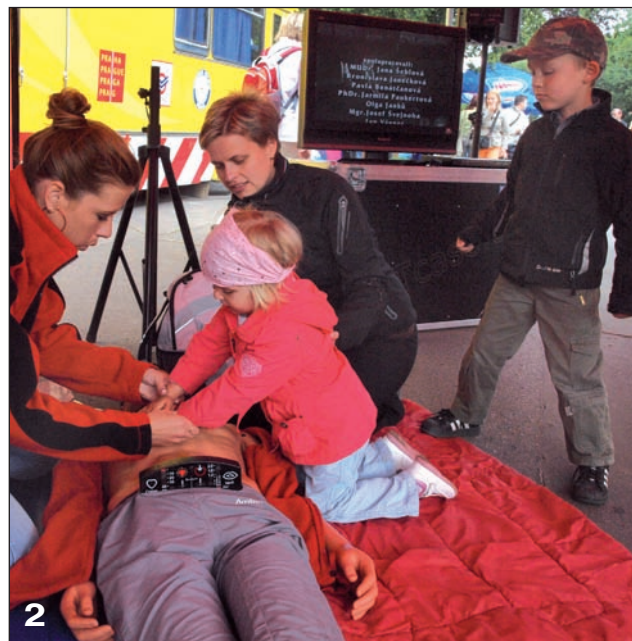
DEN S POLICIÍ ČESKÉ REPUBLIKY 1

**Již potřetí se uskutečnil
Den s Policií ČR, tentokrát
na Karlově náměstí
v obvodu Prahy 2.**

Před Novoměstskou radnicí slavnostní
den zahájil ředitel Krajského ředitelství
policie hl. m. Prahy plk. Mgr. Martin Čer-

víček. Následoval slavnostní
služební slib šedesáti nově
nastupujících policistů
a také se odměňovalo, za
mimofádné činy obdrželo
vyznamenání několik praž-
ských policistů.

Jednotky Krajského ředi-
telství policie hl. m. Prahy

2

3

4

6

5

po slavnostním pochodu nastoupily před tribunou a první náměstek primátora JUDr. Rudolf Blažek předal pražské policii zástavu – prapor hlavního města Prahy – za zajišťování bezpečnosti v hlavním městě Praze. Předávání zástavy doprovázela hudba Hradní stráže a Policie ČR.

Bohatý byl i odpolední program. Členové Četnické pátrací stanice Praha provedli ukázkou zásahu četníků proti skupině výtržníků. Nechyběly ukázky práce současné policie, například zadržení pachatele předvedla zásahová jednotka. Obdiv diváků sklídl zákrok policistů speciální pořádkové jednotky ve spolupráci s policisty z antikonfliktního týmu proti „demonstrantům“.

Během přestávky si návštěvníci mohli poslechnout hudební produkci orchestru Josefa Hlavy a prohlédnout si technické prostředky jak současné Policie ČR, tak i historická vozidla. Svá vozidla předvedli také policisté ze Služby cizinecké policie, členové Hasičského záchranného sboru,

ZÍSKALI PRAPOR – PODĚKOVÁNÍ ZA ZÁSLUHY O BEZPEČNOST

Na brněnském náměstí Svobody proběhly v květnu oslavy 10. výročí Integrovaného záchranného systému. Brňané si mohli prohlédnout vystavenou techniku Policie ČR, Zdravotnické záchranné služby, Městské policie Brno a Hasičského záchranného sboru. Každá ze složek IZS předvedla ukázkou své práce a nakonec i ukázkou společného zásahu, na které mohli diváci vidět profesionalitu a sebranost všech zasahujících.

K dalšímu zlepšení spolupráce jednotlivých složek IZS má přispět i společné integrované operační středisko, které by mělo v Brně v dohledné době vzniknout.

V rámci oslav krajský policejní ředitel plk. Mgr. Tomáš Kužel převzal z rukou hejtmána Jihomoravského kraje Mgr. Michala Haška prapor jako poděkování za zásluhy Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje o bezpečnost v Jihomoravském kraji a za spolupráci se složkami státní správy. Slavnostního setkání se zúčastnil i ministr obrany České republiky.

por. Petra VEDROVÁ
Foto Policie ČR

Na snímcích:

1. Součástí dne byl i sluneční slib nových policistů a pochod s policejní zástavou
2. Poskytnutí první pomoci za odborného dohledu mohli předvádět také rodiče s dětmi
3. K vidění byla i stará policejní technika
4. Děti měly možnost si vyzkoušet motocyklový trenážér
5. Vidíte, jak pes umí poslouchat
6. Malé děti nejvíce zaujalo házení slaměných klobouků...
7. ... a jízda na dopravním hřišti

Městské policie Praha a Vojenské policie.

Diváci potleskem odměnili ukázky i dalších pražských policistů, psůvůd s jejich čtyřnohými kamarády a policistů na koních z jízdní policie.

Celodenní pestrý program přilákal stovky návštěvníků všech věkových skupin.

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

DOPRAVKA S DEFIBRILÁTOREM

Vedoucí územního odboru Policie ČR Kutná Hora plk. JUDr. Blanka Matějů předala počátkem července vedoucímu kutnohorského dopravního inspektorátu npor. Ing. Peteru Navrátilovi přístroj na obnovu a udržení základních životních funkcí člověka, takzvaný „Defibrilátor“. Policisté ze skupiny dopravních nehod ho budou využívat ve služebním motorovém vozidle, které bude viditelně opatřeno samolepkami upozorňujícími na to, že v tomto vozidle je takový přístroj umístěn. Stejně upozornění pro občany bude i na vstupu do budovy Územního odboru Policie ČR Kutná Hora v ulici Na Náměti. Jak Blanka Matějů uvedla, přejme si, aby takových situací, kdy je bezprostředně ohrožen lidský život, bylo co nejméně, a zároveň je přesvědčena, že pokud k nim však dojde, jsou policisté ochotni učinit cokoli, aby lidský život a zdraví co nejvíce ochránili.

nprap. Daniel VOTROUBEK
Foto Policie ČR

MAGIÍ PROTI NEHODÁM

Řidiči, kteří například cestou do Salcburku náhle spatří u dálnice záhadného vousáče v hnědé kápi a s virguli v ruce, by se prý neměli příliš divit. Nejspíš totiž právě potkali speciálního zaměstnance rakouské správy dálnic. Tajně, ale zato na plný úvazek, najala hlavní správa rakouských dálnic (ASFiNAG) tým druidů, kteří mají z míst s nejvyšší nehodovostí odvést negativní energii.

Podle informací Orange News se těmto mágům v kápích již podařilo snížit počet nehod na jednom nechvalně proslulém místě – a to dokonce na nulu! „Napřed jsme byli velmi skeptičtí a rozhodně jsme nechtěli, aby se veřejnost dozvěděla o tom, co děláme. Proto jsme to drželi v tajnosti,“ říká o experimentu s alternativním přístupem k bezpečnosti na silnicích hlavní inženýr ASFiNAG Harald Dirnbacher.

Již během pilotní fáze projektu se druidům podařilo „vyčistit“ místo, kde docházelo v průměru k šesti smrtelným nehodám ročně. Po jejich návštěvě tu lidé přestali umírat. Tak pozitivní výsledky přivedly rakous-

ké úřady k rozhodnutí rozšířit pokusy s odváděním negativní energie po celé zemi. Zdroje sice konkrétně neuvádějí, o jaké druidy se jedná, ale je velice pravděpodobné, že se ASFiNAG obrátil na Gerarda Knoblocha, s nímž spolupracoval již před sedmi lety. Tehdy se tomuto „arcidruidovi“ – jak se sám nazývá – údajně podařilo významně snížit počet nehod na dálnici A9 ve Štýrsku.

BRITÁNIE OMEZUJE ALKOHOL ZA VOLANTEM

Zpráva skupiny expertů doporučila, aby Británie snížila povolenou hladinu alkoholu v krvi řidičů z 0,8 na 0,5 promile. Podle zprávy, jejíž vypracování zadalo ministerstvo dopravy, by to zachránilo každý rok život stovkám lidí.

Hlavní autor dokumentu Peter North řekl, že nový limit by měl většinu lidí umožnit dát si před jízdou jedno pivo nebo skleničku vína. Kdo by tuto míru překročil, automaticky by na rok přišel o řidičský průkaz.

Povolený britský limit pro alkohol za volantem patří mezi nejvyšší v Evropě. Na druhou stranu Británie patří k zemím, kde na silnicích umírá nejméně lidí.

Podle Northa by se první rok po zavedení nižšího limitu mohlo ušetřit 168 životů, tedy asi sedm procent nynějšího počtu obětí dopravních nehod. Šestý rok po zákazu by tento počet mohl překročit 300.

Návrh má podporu většiny dopravních

i lékařských organizací. Kritici navrhované změny tvrdí, že snížení limitu přinese řidičům nejistotu, kolik toho mohou vypít. Další skupina kritiků požaduje úplný zákaz alkoholu za volantem, který má také větší podporu veřejnosti. Nynější limit byl zaveden v roce 1967. V roce 2008 zahynulo v Británii při nehodách zaviněných alkoholem 430 lidí, zatímco v roce 2007 jich bylo 410. Přesto jsou to jen dvě třetiny obětí oproti 70. letům, kdy se výrazně zvýšil počet automobilů.

ZAPOMNĚLA DÍTĚ NA MÍSTĚ ČINU

Dvojici zlodějí, kteří v Pabianicích nedaleko středopolské Lodži okrádali místní obchodníky, dopadla policie díky jejich

NÁRAMKY SLEDUJÍ KONZUMACI ALKOHOLU

Spojené státy zavedly už v roce 2003 náramky monitorující konzumaci alkoholu, které se nyní už využívají ve všech amerických státech s výjimkou Havaje. Byly úředně použity u 136 000 lidí při průměrné délce nošení 90 dnů, uvedla agentura AP.

Někteří rodiče vyjádřili zájem zakoupit náramek v hodnotě kolem 1500 dolarů a použít ho u svých dětí. Zatím to však podle AP není možné, protože se náramky prodávají jen soudcům a dalším představitelům, kteří mají právo se ujistit, že nepije osoba, jež pod vlivem alkoholu porušila zákon.

Zatím se dělají náramky jen pro účely nápravného systému, ale měly by jednou být běžné na trhu, uvedla Kathleen Brownová, mluvčí denverské společnosti Alcohol Monitoring Systems Inc., která dosud jako jediná vyrábí náramky monitorující konzumaci alkoholu zvané SCRAM (Secure Continuous Remote Alcohol Monitoring).

Náramek využívá stejnou technologii jako zařízení pro dechovou zkoušku na alkohol. Ovšem namísto dechu zkoumá pot na kůži. Po konzumaci se alkohol dostává do krve a jeho malé množství odchází kůží, kterou náramek testuje každou půl hodiny. Přítomnost alkoholu nahlásí společnos-

ti, jež kontaktuje soud nebo úřady.

Náramky SCRAM mohou podle společnosti současně plnit i funkci známějšího elektronického náramku, který se léta používá ke kontrole pohybu podezřelých osob nebo vězňů podmíněčně propuštěných do domácího vězení, dodala AP.

vlastní roztržitosti. Mladý pár totiž na místě činu omylem zapomněl svoje vlastní dítě, informují polská média.

Devětatdvacetiletý muž a jeho o pět let mladší partnerka v průběhu dvou týdnů navštívili přes deset menších obchodů, z nichž si bez placení odnášeli hlavně potraviny, alkohol a cigarety. V jednom z nich žena jako obvykle požádala o zboží, o které měla zájem, a aniž by prodavače za ně zaplatila, vyběhla ven, kde na ni čekal přítel s jejich čtyřletým synkem. Lupičský pár byl ale natolik rozrušen touto další úspěšnou akcí, že zapomněli na své dítě a utekli bez něho.

O chlapce se chvíli starala prodavačka, než se jí zoufalá matka ozvala. „Nabízela dokonce prodavače výměnný obchod: dítě za vrácení ukradeného zboží,“ informovala Joanna Szczesnà z policejního velitelství v Lodži.

Policisté povedené rodiče zapomenutého chlapce zadrželi, hrozí jim nyní až pět let vězení.

PAŠERÁCI MASA

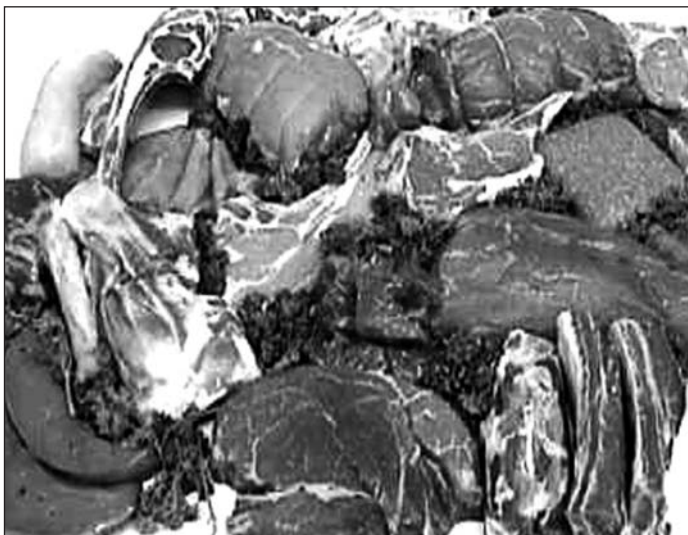
Na 270 tun masa divokých zvířat by mohli do Evropy ročně propašovat cestující na letišti Charlese de Gaulla v Paříži, které patří mezi nejrušnější v Evropě. Vyplývá to ze studie, o které informoval britský server BBC. Podle výzkumníků jde v této šíři o vůbec první studii tohoto druhu mezinárodního obchodu.

V průběhu sedmnácti dnů úřady na pařížském letišti prohledaly 134 cestujících ze 14 afrických zemí. U devíti bylo nalezeno celkem 188 kilogramů masa divokých zvířat.

Maso pocházelo z jedenácti živočišných druhů včetně dvou primátů, dvou druhů krokodýlů a tří druhů hlodavců. Čtyři z nich jsou na seznamu ohrožených druhů. Získané údaje potom výzkumníci z Francie, Kambodži a Velké Británie přepočítali na týdenní a roční data. Týdně se podle nich v osobních zavazadlech propašuje kolem pěti tun masa divokých zvířat, ročně kolem 273 tun.

Žádná čísla o nelegálně převáženém mase divokých zvířat dosud neexistovala. Výsledek studie byl proto překvapením, řekl BBC jeden z autorů studie Marcus Rowcliffe z Londýnské zoologické společnosti (ZSL). Maso bylo podle něj dovezeno k osobní spotřebě, ale i v rámci lukrativního organizovaného obchodu. „Čtyři kilogramy opičího masa v Evropě stojí kolem sto eur, ve srovnání jen s pěti eury v Kamerunu,“ řekl BBC.

Podle odborníků by nelegální obchod

s masem divokých zvířat mohl zvýšit poptávku po mase ohrožených druhů.

**Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART**

POČÍTAČOVÉ HRY OVĚŘUJÍ DUŠEVNÍ SCHOPNOSTI

Hraní akčních počítačových her může přispět nejen ke zlepšení zraku, ale také některých duševních schopností. Uvádí to studie vědců z Rochesterké univerzity, kterou odborníci na neurologii představili na newyorské konferenci o počítačových hrách. Informovala o tom agentura AP.

„Lidé hrající akční počítačové hry, které mají velmi rychlé tempo, měli lepší zrak, lépe udrželi pozornost a měli lepší poznávací schopnosti,“

řekla spoluautorka studie Daphne Bavelierová. Dodala, že při akčních hrách, v nichž se hráči dívají očima postavy, se zlepšuje periferní vidění a schopnost rozpoznávat předměty za šera.

Bavelierová také uvedla, že podle zatím nepotvrzených výsledků se hráčům akčních her zlepšily i matematické schopnosti.

„V určitém smyslu se během hraní učíte, jak se efektivně učit,“ shrnula výsledky studie. „Stáváte se velmi dobrými v přizpůsobování nejrůznějším požadavkům,“ sdělila.

Zástupci amerických organizací na ochranu dětí před násilím ale vědeckou studii kritizovali. Podle nich nemůže žádný pozitivní efekt vyvážit negativa, která jsou s hraním počítačových her obsahujících násilné prvky spojena. Ochránci dětí zejména tvrdí, že podobné hry podporují násilí a snižují v dětech schopnost empatie.

PÁKISTÁNCI SE OZBROJUJÍ

Pákistánské obyvatelstvo má stále větší zájem o zbraně na obranu. Podle listu Wall Street Journal za loňský rok vzrostl počet vydaných licencí na pistole ráže 7,65 mm o polovinu, jinak tomu bylo s počtem licencí na pistole a revolvery ráže 9 mm, a u brokovnic-pump se dokonce zdvojnásobil. Může za to jednak vlna nárůstu kriminality v zemi, přičemž velký podíl má kriminalita organizovaná, jednak stále menší schopnost policie chránit životy a majetek obyvatel.

Velkou pozornost vzbudil případ novináře Mahommada Džaveda Afridiho, kterého unesl gang a držel ho v krutých podmínkách 25 dní, až se mu nakonec podařilo utéci. Afridi se teď prý nehne ani na krok bez útočné pušky. Kromě únosů jsou na denním pořádku zejména loupeže. V Pákistánu není na vydání zbrojní licence nárok, a občan tak má jen dvě možnosti: využít známosti s nějakým politikem nebo dát úplatek. Kdo nedokáže ani jedno z toho, opatří si zbraň na černém trhu, kde je jich k mání dostatek.

-L-

OCHRANA PROTI NÁSILÍ SE ZBRANÍ VE ŠVÝCARSKU?

Členové Švýcarské národní rady jako zástupci lidu odhlasovali 18. června 2010 poměrem 103:66 zamítnutí lidové iniciativy „Ochrana před násilím se zbraní“. O co se jednalo? Zástupci různých politických a zájmových organizací, podporování médií, jako je například feministicky laděný časopis Anabelle nebo žongléry se statistikami (profesor Martin Killias), požadovali další zpřísnění zákona o zbraních.

V hlavních bodech se jednalo o následující požadavky: 1. Vojenské zbraně nesmí mít vojáci doma, smí být uloženy pouze v zajištěných vojenských prostorách. 2. Kdo chce vlastnit, nosit nebo vůbec používat střelnou zbraň, musí prokázat potřebu a musí prokázat potřebné znalosti a schopnosti. 3. Zbraně, které se nalézají v soukromém domech, budou úředně shromážděny. 4. Zbraně v soukromém vlastnictví budou registrovány, což zlepší prevenci zločinnosti a sledování zločinců.

Inicianti předložili jako hlavní argumenty: 1. Bezpečnost obyvatel, zejména žen, se tímto zákonným opatřením zvýší. 2. Nebezpečí ohrožení života střelnou zbraní se sníží. 3. Předěje se možnostem sebevražd.

Inicianti samozřejmě zaměnili příčiny a následky. Decentně pominuli fakta, že zbraně samy nikoho neohrožují, pouze lidé, kteří zbraně zneužívají. Domácí násilí není vyvoláváno přítomností zbraní v domácnostech, ale vývojem změn ve společnosti a stavů partnerství. Kdo se rozhodne opustit tento svět pomocí s životem neslučitelného zranění, ten má mnoho jiných (a často spolehlivějších) možností k provedení tohoto činu. Sběratelé zbraní a sportovní střelci mají zbraně registrované – převážná většina zločinů s použitím střelné zbraně je páchána se zbraněmi ilegálními.

Odpůrci návrhů na zpřísnění zákona o zbraních argumentují, že subverzivním hráčům s emocemi se v podstatě nejedná o blaho žen v domácnosti; jejich dlouhodobé snahy mají vyústit v ozbrojení národa, snížení jeho obranyschopnosti a ve finále změnit švýcarský způsob demokracie v totalitní vládu. Nicméně, přestože tato politická iniciativa byla v prvním kole zamítnuta, ještě neskončila v koši nesmyslů. Švýcarská demokracie má svá specifika, a tak se iniciativa na podzim ještě objeví před bezpečnostní komisí a 13. března 2011 o ní bude všeobecně hlasováno v referendu.

-srk-

REFORMA RUSKÉ POLICIE S OTAZNÍKY

Ministr vnitra Ruské federace Nurgalijev kontinuálně potvrzuje neměnnost priorit při naplňování reformy svého úřadu, které posvětil svým souhlasem i prezident Medveděv. Z nich patří k nejdůležitějším otevřenost při seznamování veřejnosti s jednotlivými reformními kroky. Podle Nurgalijeva to, že koncem května jak v tisku, tak na internetu zveřejnilo ministerstvo údaje o příjmech policistů jak na federální, tak místní úrovni, je nejen příkladem úsilí o průhlednost výdajů ministerstva, ale dokladuje i snahu o opravdový boj s korupcí. Ministerstvo se snaží o uplatňování různých protikorupčních opatření se střídavými úspěchy již pátý rok. Zveřejněny byly platy jak vedoucích jednotlivých sekcí MV, tak i členů jejich rodin, ale i vyšetřovatelů, operativních pracovníků a příslušníků inspekce. Podle ministra jde i o důležité preventivní opatření. Údaje jsou zpracovávány úředníky Správy кадровého zabezpečení, a pokud vznikne podezření, že údaj neodpovídá skutečnosti, prověří jej pracovníci vnitřní inspekce.

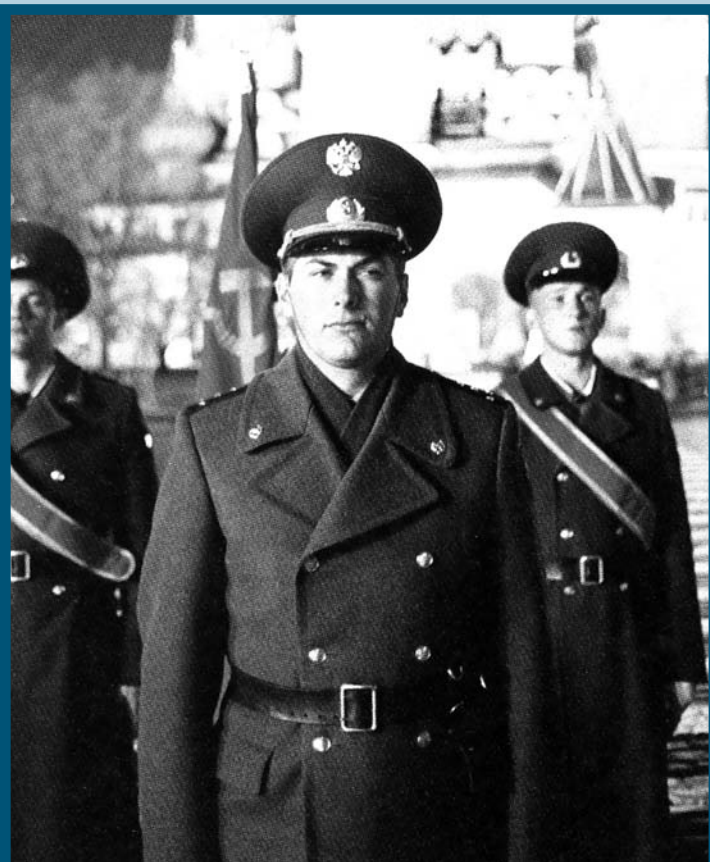
Ministr měl pravdu – veřejnost nezůstala vůči zveřejněným údajům lhostejná. Na stránkách nezávislých internetových novin se například jeden ze spoluvůdců stávajícího zákona o policii, jehož nová koncepce se bude také podle ministrových záměrů posuzovat na co nejširším fóru, aby získala maximální možnou podporu obyvatelstva, snaží přesvědčit čtenáře, že mnohé pasáže z nového zákona jsou kvalitně rozpracovány již v zákoně starém.

Má na mysli to, co vzbuzuje největší zájem – platy a zvláštní odměny policistů, penze. Ale podle přesvědčení autora je třeba dát lidem jasnou perspektivu a tuto pasáž opravdu pečlivě rozpracovat.

Švýcarský miliční systém je odedávna organizován tak, že všichni záložníci (většina dospělých mužů) mají doma nejen vojenskou výstroj, ale i útočnou pušku se střelivem. S tím se zúčastňují povinného výcviku a nejméně jednou za rok i střeleb. Z hlediska kriminality to nezpůsobuje žádné větší problémy; nejzávažnější kriminalita v zemi je především doménou jedinců, skupin či zločineckých organizací zahraničního původu a samozřejmě ilegálních zbraní.

Nemluví se vůbec o bydlení a v této souvislosti o konkrétních iniciativách ministerstva – nebo o tom, jak bude zabezpečena rodina pracovníka policie, který při výkonu služby přišel o život. Autorovi článku chybí v koncepci nového zákona výraznější reflexe změn ve společnosti za posledních dvacet let. Některé pasáže ze starého zákona jsou podle něho uplatnitelné i v současné době, ale zůstávají bohužel jen na papíře. Například proplácení přesčasů. Nejsou na ně peníze? A jsou vůbec dostatečné zdroje na reformu MV? Ministr hovoří o otevřenosti, ale podstatné informace, zdá se, lidem chybí.

Dalším z mnoha, kdo reagovali na probíhající reformu a na konkrétní medializované pasáže, je pan Ošarov, který konstatuje, že v současné době, aby si policista vydělal peníze, o nichž mluví ministr jako o běžném platu, musí být polyglot, verbovat agenty, šifrovat údaje a žít na Dálném severu. Policisté v Moskvě mají brát 60 000 rublů, ale odkud je vzít, o tom se v žádných koncepcích nehovoří. I v současnosti se dají vydělat peníze, píše pan Ošarov, ale to musíte být superman. Dnes v Moskvě policista na obvodu po 23 letech služby bere 26 000 rublů a z toho je přesně polovina z místního rozpočtu. „Rodné ministerstvo“ dá jen 13 000.

Aby tedy přece jen policista něco přinesl domů, musí se naučit nějaký jazyk, nejlépe východní. Za jeden jazyk 10 procent, za dva dvojnásobek z platového základu. Když se naverbuje agent – tzv. externí pracovník ministerstva – vynese to policistovi 20 %, také není špatné starat se o služebního psa. Pokud je doma u psů, znamená to plus 12 %, pokud za ním jen dojíždí na stanici, plus 8 % ze základu. Pokud si zvýšíte kvalifikaci na pyrotechniku, dostanete dalších 25 procent. A není od věci osvědčit se i v některé vědní disciplíně – za kandidáta věd je pět procent, za doktora možno získat procent deset. Samozřejmě ne každý je takový superman, konstatuje autor článku. Vycházejí ze statistik trestných činů, jichž se dopouštějí policisté, pan Ošarov zmiňuje jako příklad časté krádeže osobních věcí, třeba mobilů, nebo i peněz a dokladů, jichž se dopouštějí na záchytkách službukonajících policisté.

Další nedomyšlený problém vidí kritici v úmyslu přesouvat až 40 funkcí, které doposud mělo a snažilo se MV plnit, na jiné instituce – například záchytné stanice má převzít ministerstvo zdravotnictví. Ale kdo bude sbírat opilce na ulici, to zatím řešeno není. A budou-li to na prvním místě zase – a logicky – policisté, tak je budou hlídat na služebnách, než si pro ně přijedou zdravotníci?

Sporný je i návrh omezit počet pracovníků MV o 20 procent. Jejich agenda bude přesunuta na jiná oddělení, kde budou lidé jen více zavaleni, pokud toto opatření nebude doprovázeno i zkvalitněním pomocné techniky, míní další z kritiků ministerských koncepcí pan Gurov.

To v podstatě potvrzuje nepřímě sám ministr v dalších rozhovorech, kde vysvětluje, jak bude o propuštěné postaráno. Pro řešení otázek dalšího uplatnění uvolňovaných pracovníků byla vytvořena na ministerstvu zvláštní komise v čele s náměstkem ministra, která bude disponovat kvótami pro ten který konkrétní subjekt v působnosti RF. Bude vycházet jak z dosaženého vzdělání propouštěných, tak z délky a charakteru praxe v jejich profesní specializaci. Nebude se zapomínat ani na potřeby jednotlivých regionů. Ministr připouští, že mnozí se budou muset rekvalifikovat, bude třeba řešit jejich umístění i ve spolupráci s místní exekutivou. Ministr slíbil, že se pracovněprávní záležitosti a s tím související „integrace do občanské společnosti“ bude řešit individuálně a citlivě.

Ministr Nurgalijev se snaží pro reformu svého úřadu získat všechny vrstvy obyvatelstva, k posouzení koncepce nového zákona o policii si přizval jak poslance, tak senátory, právníky i akademiky, prostřednictvím tisku se měla možnost zapojit i nejširší veřejnost. V neposlední řadě se ale bude šéf úřadu při prosazování reformních požadavků doby opírat o nové kádrové „pilíře“, jejichž první várka absolvovala rekvalifikační tříměsíční kurz, koncipovaný již plně podle potřeb nadcházejícího období úspor, které si žádá vedoucí pracovníky nepodléhající stresu z několika násobného navýšení pracovní zátěže. Ti ale na druhou stranu budou preferováni a motivováni materiálně, což ministr neopomenul zdůraznit i na poslední videokonferenci s absolventy vzdělávacích zařízení MV RF počátkem června.

**Z ruského tisku a webových stránek MV RF
přeložila a zpracovala
Mgr. Dana SLOŽILOVÁ**

LIDÉ JSOU NEPOUČITELNÍ

U nás takový údaj asi nebyl zveřejněn, ale v rakouském policejním časopise Öffentliche Sicherheit č. 3–4/2010 jsme zaznamenali informaci o počtu zbraní zajištěných za rok 2009 při kontrole odbavovaných osob a zavazadel na rakouských letištích (Vídeň, Salcburk, Innsbruck, Graz, Linec a Klagenfurt). Celkem jich bylo zabaveno 2 493, z toho dokonce 150 palných zbraní a jejich součástí, většinou legálně držených. Větší položky ale představovaly zbraně úderné (obušky a hole, 781), obranné spreje (634), nože, boxery a podobné zbraně (546). Našlo se také 215 nábojů. Počet jiných předmětů, které nebyly propuštěny do letadel, však byl ještě mnohem vyšší – přes 35 000!

-L-

ROZHODL SE – šel zabít manželku

Leden, zimní měsíc a v roce 2001 byl na severu Čech, nedaleko německých hranic, sníh, který k zimě patří, stejně jako mráz.

Čtyři dny před koncem měsíce zažila sedmadvacetiletá žena z Rumburku noc plnou hrůzy.

Kolem desáté hodiny dopolední přijeli do bytu mladé ženy její rodiče, a tím jí zachránili život.

Figuranti předvádějí, jak manžel Janu škrtil v posteli, tady použil dětské punčocháče

Sedmadvacátého ledna kolem třetí hodiny ranní vzbudil Janu Dostálovou šramot u dveří do bytu. Vstala, šla se podívat na chodbu a zjistila, že se někdo pokouší dostat do jejího bytu. Za skleněnou výplň dveří poznala svého manžela Zdeňka, s kterým se rozváděla a téměř rok spolu nežili. Než žena stačila cokoliv udělat, manžel Zdeněk rozbil sklo u dveří a byl v bytě. Janu chytil a zatáhl ji do jídelny, kde ji povalil na zem a sedl si na ni. „Slíbil jsem ti, že tě zabiju, tak jsem tě přišel zabít, rána se nedožiješ,“ procedil mezi zuby a Janu hned rukama začal škrtit. Nemohla se bránit, protože jí seděl na rukách a škrtil ji takovou silou, že nemohla dýchat. Jana ale měla strach o život, a tak se alespoň trochu začala bránit, proto Zdeněk ke škrcení použil pouze jednu ruku a druhou ji zakrýval ústa a nos, aby nemohla vůbec dýchat. Na okamžik přestal a ženu odtáhl kousek dál na koberec, opětovně ji přisedl ruce a škrtil oběma rukama. „Tak a teď už se neprobeřeš,“ zaslechla žena jakoby z dále Zdeňkova slova. Ruce svíral takovou silou, že Jana opravdu pomalu přestávala dýchat a omdlela.

„Když jsem se po omdlení probírala, zjistila jsem, že jsem pomočená a pokálená. Manžel seděl vedle mě a já z pokojíčku zaslechla plakat syna Honzíka, volal na tatínka, ať už jde maminka spát. Zdeněk mu ale řekl ať spinká, že za chvíli přijdu,“ uvedla později napadená žena do protokolu. Po této větičce se ale manžel k Janě naklonil a do ucha ji pošeptal: „Ty už za Honzíkem ale nepřijdeš.“

Janě se podařilo vstát, ale motala se. Manžela prosila, ať už jí nic nedělá a nechá ji žít. To však Zdeňka vyprovokovalo k dalšímu činu. Vstal a strčil do Jany tak silně, že upadla až do obývacího, kde povalila kytku v květináči. Zdeněk k ní přiskočil a opět si na Janu sedl a zvýšeným hlasem ze sebe vyhrkl: „Slíbil jsem ti, že tě dnes zabiju a tak to také udělám, nemáš spát kde s kým.“ Zdeňkova hlasitá slova Honzíka opět rozplakala a při brečení stále volal

maminku. Otec syna uklidňoval, že je vše v pořádku, ať spí a mezi tím více či méně silněji ženu rukama na krku přiškrcoval. Honzík stále brečel, a tak nezbylo Zdeňkovi nic jiného, než že ruce povolil, chytil ženu za ruku a vlekl ji do ložnice, kde syn pobrekával. Na chvíli si společně lehli do manželské postele k Honzíkově. Po chvíli manžel vstal a šel do kuchyně. „Když manžel přicházel, viděla jsem, že nese velký zubatý kuchyňský nůž. Nůž nesl tak, abych ho viděla a položil ho na zem vedle postele,“ popsala v protokolu Jana Dostálová. Na posteli si Zdeněk přitáhl ženu k sobě a do ucha ji opět zašeptal: „Když můžeš s jiným, můžeš dát i mě.“ Jana ho prosila, aby to nedělal, že vedle nich na posteli leží jejich syn, ale muž nereagoval. Žena opakovala, že to nechce a že se Honzík na ně dívá. Zdeněk vzal tedy Janu do náruče a odnesl ji zpět do obývacího, položil ji na zem a pokusil se ji znásilnit, moc se mu ale nevedlo, a tak svého jednání zanechal. Ne však na dlouho. Jana zůstala ležet na zemi a vedle její hlavy ležela dětská plenu. Zdeněk ji vzal, podvěkl plenu Janě pod hlavou a vysoukal ze sebe: „Tak teď to konečně dodělám, teď tě zabiju.“ Žena měla volné ruce, tak se začala bránit, ruce strčila pod tričko a přetočila se na břicho. Zdeněk byl ale silnější, ruce jí vytrhl, strčil si je pod nohy a začal tričko utahovat... Žena opět omdlela. Jak byla Jana dlou-

Při rekonstrukci Jana ukazovala, jak ji manžel v jídelně škrtil

ho v bezvědomí se dnes už nedozvíme, ale když se probírala, tekla jí z nosu krev a byla jako omámená. Snažila se postavit a zjistila, že je opět pomočená a pokálená, když manžela zahlédla opodál, hned ho začala prosit. „Už mi nic nedělej, nech mě žít, nikomu nic neřeknu, víš že mi jde o Honzíka.“ Na prosby jí manžel ale odpověděl: „Přišel jsem tě zabít a taky to dodělám, neměla ses pelešit s chlapama“ Jana ho nepřestávala prosit, aby ji už nechal, že žije sama jenom se synem, na její prosby manžel však reagoval pěstmi. Několik ran Jana dostala do břicha i do obličeje.

Opakované prosby ze strany Jany o útoky od Zdeňka přerušil až mobilní telefon a když ho šel Zdeněk hledat, Jana odhodila plenu, s kterou ji škrtil, za postel. Chtěla, aby ji manžel už nenašel. Následovalo však další škrcení a bití..., když se Jana potřetí probírala z bezvědomí, ležela na posteli a potřetí byla pomoče-

ná a pokálená. Manžel stál nad ní s jejím mobilem. „Někdo volá, vezmi to!“ Než se ale žena vzpamatovala a zjistila, co se děje, telefon přestal zvonit. Zdeněk toho využil, sebral dětské punčocháče, dal je Janě kolem krku a začal ji znovu škrtit. Ze škrcení ho zase vyrušilo zvonění telefonu a Zdeněk mobil Janě opět podal. Jana zjistila, že volá otčím Zdeňka a zjišťuje, zda je všechno v pořádku. Zdeněk stál vedle Jany a ukazoval jí, aby řekla, že je vše v pořádku, jinak že jí ukáže. Jana neměla jinou možnost, než potvrdit, že se nic neděje. Roztřeseným hlasem zašeptala: „Nic se neděje, vše je v pořádku,“ a zavěsila. Na to Zdeněk čekal, hodil jí kolem krku zase punčocháče a začal manželku škrtit. Z posledních sil se Janě podařilo vyloudit několik slov..., „...prosím, co mám udělat, abys mně už nechal?“ „Teď už nic, už jsem rozhodnutý, co jsem si naplánoval, to taky dodělám, zabiju tě,“ odpověděl Zdeněk.

Mobilní telefon Jany zase začal vyzvánět a Zdeňka už po několikáté vyrušil. Tentokrát volala matka Jany, Zdeněk sice nejprve zaváhal, ale nakonec telefon manželce podal. Jana znovu opakovala, že je vše v pořádku. Maminka však poznala, že hlas dcery je jiný. Byl hlavně ustrašený a tak dceři řekla: „Já s tátou přijedeme,“ a Jana se už zmožila pouze na slůvko „ano“. „Proč si to udělala, měla si říci ať nechodí,“ vykřikl Zdeněk. „Stejně by přišli,“ odpověděla Jana Zdeňkovi. Po tomto telefonátu dostal Zdeněk strach a začal se ptát, co má teď dělat. „Dostala jsem strach, aby do přícho-du rodičů nestihl něco udělat synovi, nebo dokončit to, co sliboval mně, a proto jsem mu řekla, ať uteče pryč,“ popisovala Jana celou situaci později do protokolu.

Zdeněk se ale nemohl dostat ven, nenašel klíče od bytu Jany, které někam odhodil, ani klíče od auta a zpět oknem se mu nechtělo. Když přeci jenom zkusil prolézt rozbitým sklem, nešlo mu to. Najednou se bál, že se poraní o střepy skla. Jana přicházející rodiče pustila do domu bučákem, šla ke dveřím a byt otevřela náhradním klíčem. Zdeněk toho využil, vyběhl z bytu ven, proběhl kolem rodičů Jany a bos z domu utekl. Ve sněhu poskakoval až k autu, nasedl a rychle odjel.

Po napadání manželem zůstala Jana Dostálová v nemocnici třináct dní. Z přijímací lékařské zprávy mimo jiné vyplývá, že při prvotním vyšetření lékaři shledali, že žena prožila psychický šok, mnohačetná povrchní poranění hlavy, krku, trupu, pánve i končetin a měla zlomené nosní kůstky. V závěru přijímací lékařské zprávy se hovoří, že známky škrcení lze označit za možné přímé ohrožení života (pacientka byla dle výpovědi opakovaně v bezvědomí), které by při déletrvajícím násilí nepochybně nastalo.

Ještě téhož dne policisté Zdeňka Dostálu zadrželi. I když venku mrzlo, seděl v autě, jako by čekal, že někdo přijde. Policejní komisař jednatřicetiletého Zdeňka Dostálu obvinil z trestných činů porušování domovní svobody, ublížení na zdraví a znásilnění. Rumburský vyšetřovatel podal návrh na vazbu, tu akceptoval i státní zástupce. Soudec od vazby upustil poté, co mu obviněný Zdeněk přislíbil, že se k manželce ani k synovi nebude přibližovat.

Několikaměsíční vyšetřování přineslo nové skutečnosti, vycházející zejména ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a z výsledku soudního znalce.

V rozboru znaleckého posudku v oboru zdravotnictví se mimo jiné uvádí, že poškozená utrpěla při rdušení ze dne 27. 1. 2001 psychický šok, otřes mozku, zlomeninu nosních kůstek, pohmoždění hlavy na levém spánku,

četné povrchní oděrky na obou spáncích a na hranici křtice čela, pohmoždění obličeje, pohmoždění nosu s otokem, četné povrchní oděrky na hřbetu nosu, pohmoždění obou tváří, pohmoždění dolní čelisti, pohmoždění s otokem na krku za oběma bolty.

Znalecký posudek také popisuje stav duševní... Tep se zrychluje, stoupá krevní tlak. Postižená trpí subjektivně nedostatkem dechu, úzkostí a strachem. Toto stadium trvá obvykle asi 25–50 sekund, někdy i déle. Ve stadiu bezvědomí se objevují záškuby až křeče svalstva, klesá krevní tlak, puls se zpomaluje. Pomalu mizí citlivost a reflexy, pak i křeče. Může dojít k uvolnění stahu svalstva svěřačů s následným únikem moči eventuálně stolice. Toto stadium trvá asi dvě minuty. Pokud vlastní příčina dušení pokračuje, dochází k dalším stadiím – zástavě dechu, resp. k terminálním dechům, po nichž nastává již trvalá zástava, smrt.

V závěru znaleckého posudku je také uvedeno, že oba mechanismy útoku – rdušení i škrcení byly ze soudnělékařského hlediska plně způsobily bezprostředně ohrozit důležité životní funkce – dýchání, krevní oběh, mozek a srdce – poškozené ženy.

Výsledky znaleckého posudku byly jasné, Janě Dostálové manžel usiloval o život. Trestnou činnost nemohl dokončit, několikrát byl vyrušen, brečícím synem a opakovanými telefonáty. Koncem roku 2001 kpt. Ing. Bc. Roman Štěpanovský proto změnil právní kvalifikaci. Zdeňka Dostálu obvinil z trestných činů porušování domovní svobody, znásilnění a z pokusu trestného činu vraždy.

Krajský soud v Ústí nad Labem v hlavním líčení z března 2002 rozhodl, že obžalovaný Zdeněk Dostál je vinen. Neoprávněně vnikl do bytu jiného a při činu užil násilí. Násilím donutil jiného k souloži a dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu vraždy. Soud Zdeňka Dostálu odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jedenácti let.

Vrchní soud v Praze v prosinci 2002 projednal odvolání Zdeňka Dostála. Shodně se soudem prvního stupně potvrdil, že Zdeněk Dostál spáchal uvedené trestné činy a nezměnil ani úhrnný trest odnětí svobody.

Trestné činy, za které byl Zdeněk Dostál odsouzen, se staly v době, kdy ještě neplatil zákon č. 135/2006 Sb., o ochraně před domácí násilím, který je v platnosti od ledna 2007. A protože Zdeněk několikrát napadl manželku už před sedmadvacátým lednem, mohla se Jana obrátit na soud se žádostí o vydání předběžného opatření. Soud, respektive předseda senátu může nařídít, aby se osoba, proti které předběžné opatření směřuje, zdržela setkání s osobou, která podala návrh na předběžné

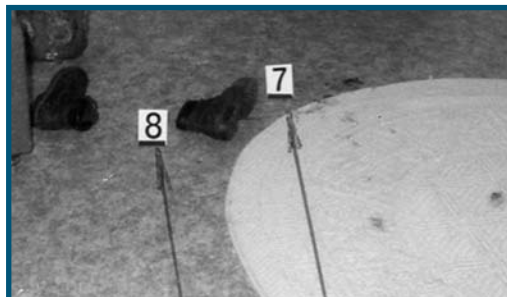
opatření, a navazování kontaktů s ní.

Pokud by tento zákon v roce 2001 platil, nemuselo k takové brutalitě vůbec dojít.

Eva BROŽOVÁ
Foto
z policejního
spisu

V obývacím pokoji Zdeněk manželku škrtil pomocí dětské pleny

Na koberci jsou vidět krevní stopy, boty Zdeněk při útěku zapomněl

Detailní pohled – rozsah poranění na krku ... a detail poranění levé ruky z vnitřní strany

POLICISTA ROKU 2009

První červencový den se v Paláci Žofín v Praze uskutečnilo slavnostní setkání u příležitosti vyhlášení prestižního ocenění Policista roku 2009. Ceny předávali ministr vnitra Martin Pecina a policejní prezident genmjr. Oldřich Martinů, slovem provázel Mirek Vaňura a hudebního doprovodu se ujala Hudba Hradní stráže a Policie ČR.

Ocenění Policista roku 2009 proběhlo v 9 kategoriích:

1. Policista roku
2. Občanský zaměstnanec roku
3. Manažer roku
4. Velitel roku
5. Tým roku
6. Čin roku
7. Veterán roku
8. Student policejní školy roku
9. Učitel policejní školy roku

POLICISTA ROKU

Na prvním místě se umístila por. Jana JÍROVÁ z Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, z odboru kriminalistické techniky a expertiz, odvětví daktyloskopie. Jana Jírová je nejlepší pracovnice v oboru daktyloskopie u Policie ČR.

Druhé místo obsadila por. Mgr. Daniela HUNCOVÁ z Krajského ředitelství policie Středočeského kraje za výjimečný přístup k plnění náročných služebních povinností.

Třetí i byl plk. Ing. Mgr. Marek BELKO z Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, expozitura České Budějovice. Plukovník Belko je znám vysokou odborností v různých oborech činnosti prováděné expoziturou.

OBČANSKÝ ZAMĚSTNANEC ROKU

Na nejvyšší příčku vystoupal Svatopluk MUSIL, referent státní správy a samosprávy na místním oddělení Žižkov z Obvodního ředitelství policie Praha III.

Na druhém místě skončil JUDr. Václav ČERNÝ z Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, kde pracuje v kanceláři ředitele Krajského ředitelství.

Třetí skončil Josef KUTIL, Ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR.

MANAŽER ROKU

Nejlepším manažerem roku 2009 se stal plk. Mgr. Martin ČERVÍČEK, ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy.

Na druhém místě skončil jeho kolega ze středních Čech plk. JUDr. Václav KUČERA, ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje.

Na třetí stupínek se dostal mjr. Ing. Jan NEJTEK, vedoucí odboru analytiky SKPV Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy.

VELITEL ROKU

Za rok 2009 získal velitele roku genmjr. JUDr. Lubomír KVÍČALA, bývalý ředitel Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, Policejní prezidium ČR.

Druhou příčku velitele roku obsadil plk. Ing. Bc. Václav HATLMAN z Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, služba pořádkové policie.

Na třetím místě skončil npor. Bc. Tomáš THON, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, ÚO Český Krumlov.

TÝM ROKU

První pozici pro tým roku obsadil pracovní tým „VÍTEK“, cenu převzal zástupce týmu plk. Mgr. Dalimil SYPTAK, SKPV, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje. Policisté z tohoto týmu se na nejvyšší příčku dostali za objasnění žhářského útoku na romskou rodinu ve Vítkově.

Druhé místo obsadilo 2. oddělení odboru

dopravy chráněných osob Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby z Policejního prezidia ČR za skvělé pracovní výsledky při návštěvách zahraničních delegací. Cenu převzal plk. Ing. Roman KARASEK, vedoucí odboru.

Třetí cenu si převzala plk. Mgr. Šárka HAVRÁNKOVÁ, vedoucí odboru mezinárodních vztahů Kanceláře policejního prezidenta, Policejní prezidium ČR. Její tým bezchybně plnil úkoly v rámci předsednictví v Radě EU.

ČIN ROKU

Na prvním místě za záchranu života při bleskových povodních skončili prap. Zdeněk NEUBAUER a prap. Karel JAKUBÍK, ÚO VS Děčín, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje.

Za touto dvojicí skončil prap. Petr HLAVÁČEK, Inspektorát cizinecké policie České Budějovice, který zachránil životy dvou bruslařů při probouzení tenkého ledu.

Na třetí příčce v této kategorii skončila trojice policistů za záchranu životů dvou kolegů při nezaviněné autonehodě. Je to prap. Radek JIRÁK, prap. Jakub VIŠČOR, pprap. Jaroslav MENTEL, poříční oddělení Labe Nymburk, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje.

VETERÁN ROKU

Veteránem roku za rok 2009 se stal pplk. Ing. Josef TESAŘÍK z Ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia ČR. Pplk. Tesařík je republikový specialista pro oblast hodnocení dopravní nehodovosti, zakladatel statistického systému dopravních nehod.

NEJLEPŠÍ STUDENT POLICEJNÍ ŠKOLY

Nstržm. Adam OMASTA, Dis.

Momentálně je služebně zařazen na Krajském ředitelství policie hlavního města Prahy, na pohotovostní motorizované jednotce (PMJ) Praha. Nominovaný byl studujícím kurzu Základní odborné přípravy policistů služby pořádkové, dopravní a železniční policie ve Vyšší policejní škole a Střední policejní škole Ministerstva vnitra v Praze, poté vykonával odbornou praxi ve Školním policejním středisku KŘP hl. m. Prahy – obojí velmi úspěšně.

Nejlepší učitel policejní školy plk. JUDr. Milan VICHLENDÁ, Ph.D.

rada – vedoucí předmětového oddělení kriminalistiky z Vyšší policejní školy a Střední policejní školy MV v Holešově. Plukovník Vichlenda je přední odborník v oboru kriminalistiky a kriminologie.

**Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK**

Minulý díl našeho seriálu jsme končili zmínkou o populárním serveru *YouTube*. A protože jsme se jeho obsahem zatím nezabývali, napravíme tento vážný nedostatek dnes. Než se pustíme do zkoumání tohoto významného internetového fenoménu, nahlédneme krátce do historie. Na nápad provozovat server pro ukládání krátkých videozáznamů přišli začátkem roku 2005 tři američtí studenti, Chad Hurley, Steve Chen a Jawed Karim. V únoru si zaregistrovali doménu **www.youtube.com**, v květnu spustili první verzi stránek a v listopadu 2005 byl server spuštěn oficiálně. Odhaduje se, že každou minutu se na serveru objeví přibližně 24 hodin nových videonahrávek. Už začátkem roku 2009 zde bylo uloženo asi šest miliard krátkých videí a každým okamžikem k nim přibývají další a další. *YouTube* je dnes, za pouhých pět let existence, třetím nejnavštěvovanějším serverem po Google a Facebooku!

Tolik tedy k historii a je načase vrátit se do současnosti. Když zadáte adresu **www.youtu-**

Vyhledat

Procházet

Nahrát

Časopis Policista

Ministerstvo Vnitřní

Počet videí: 90

Odběr

32

Našli jsme pro vás na internetu

be.com, objeví se graficky zcela nenápadná stránka s několika malými náhledy – odkazy na videa. Zcela nahoře je okénko s tlačítkem „Vyhledat“, a to je v podstatě všechno. Jednoduchost designu koresponduje s jednoduchostí obsluhy. Do vyhledávacího okénka vepíše hledané téma a spolehněte na zabudovaný vyhledávač.

Postup ukážeme na konkrétním případě a zadáme termín **policista**. Objeví se sloupec dvaceti náhledů videí, v jejichž anotaci nebo názvu se vyskytuje slovo **policista**. Pod tímto sloupcem jsou čtverečky s čísly 1, 2, 3 atd. Kliknutím na ně se zobrazí skupina dalších dvaceti odkazů, celkem jich bylo k dispozici přes 300. Na každém náhledu – odkazu je v rohu uveden údaj o délce záznamu, obvykle jsou videa několikaminutová. Když si z nabídky zvolíte některé video, otevře se nová stránka a na ní se začne video přehrávat. Hned pod záznamem je lišta, na které můžete nastavit hlasitost reprodukce (ikona reproduktoru), případně zvětšit obraz přes celou obrazovku (ikona se čtyřmi úhlopříčnými šipkami). Na původní velikost se vrátíte opakovaným kliknutím na ikonu se šipkami, nebo klávesou ESC.

O dalších možnostech serveru *YouTube* se zmíníme v některém z dalších pokračování. Jen bychom rádi upozornili na užitečnou „fintu“. Pokud se vám některé video zalíbí, můžete si jeho konkrétní adresu uložit mezi své oblíbené stránky a kdykoliv si je přehrát znovu. Jestliže jste už zapomněli jak na to, zalistujte v čísle 3/08 a osvěžte si paměť. Na závěr bychom se vám chtěli skromně pochlubit – od začátku letošního roku má i náš časopis na *YouTube* svůj obrazový medailonek. Bez dlouhého hledání se k němu dostanete zadáním adresy **www.youtube.com/watch?v=Ge3cym3Q5J4**.

Záchranářský server **www.katastrofy.com** vznikl v roce 2004. Cílem bylo vytvořit místo, kde se široká laická a možná i odborná veřejnost bude dozvídat věci a informace, které se jinde v takto kon-

centrované podobě neobjevují. Jeho obsah – tisíce článků, fotografií a videí – je rozdělen do pěti sekcí:

Události v ČR: nehody všeho druhu, přírodní katastrofy, nemoci a epidemie, kriminalita, prevence, výstrahy a varování.

Události v zahraničí: obdobné jako předešlá sekce, navíc terorismus a mimořádné události.

Záchrané složky v ČR: články o činnosti jednotlivých složek Integrovaného záchraného systému.

Humanitární organizace: informace o organizacích typu ČČK, Lékaři bez hranic, Člověk v tísni, UNICEF aj.

Záchranářským světem: akce pro veřejnost, příprava složek IZS, záchranářský tisk, názory a polemiky, zahraniční zkušenosti.

Období dovolených zvolna končí, ale přesto se

k němu aspoň jedním odkazem ještě vrátíme.

Možná uvažujete o mimosezónním podzimním pobytu v některém egyptském letovisku. V tom případě si určitě nenecháte ujít návštěvu jednoho ze sedmi divů světa, egyptských pyramid v Gíze. Nejvýznamnější je Velká pyramida Chu-

fuova neboli Cheopsova, vybudovaná kolem roku 2600 př. n. l. Velmi obsáhlé informace o tomto velkolepém stavitelském díle přináší stránka **www.gizapyramid.com**. Články pojednávají o historii, podrobně popisují vnitřní prostory včetně královské pohřební komory, uvádějí zajímavosti o výzkumech i záhadách kolem pyramidy. Texty doplňuje řada historických fotografií exteriéru i interiéru. Články jsou pochopitelně v angličtině, ale to snad není velký problém. Vždyť na internetu je k dispozici řada překladáčů, například **translate.google.cz**, který nám poskytne aspoň základní představu o obsahu textu (viz **POLICISTA** č. 8/08).

O lidských biorytmtech se hovoří už od začátku 19. století. Říká se, že u každého z nás se pravidelně střídají tři biorytmy, charakterizující fyzickou výkonnost (perioda 23 dnů), biorytmus emoční (perioda 28 dnů) a intelektuální (perioda 33 dnů). Průběh všech tří biorytmů se začíná počítat ode dne narození a obvykle se znázorňuje graficky v podobě tří křivek. Rozdílnost period způsobuje, že se jen málokdy setkají v jednom okamžiku období maximálního rozmachu, nebo naopak maximálního útlumu. Snadno ovladatelný program na kreslení biorytmických křivek (tzv. kondiciogramu) najdete např. na adrese **www.degraeve.com/bio.php**. Do okének formuláře zadejte své jméno a datum narození v pořadí **měsíc, den a rok**. Aktuální datum (Graph Date) pro vyhotovení kondiciogramu je přednastavené, ale můžete je změnit. Kliknutím na tlačítko „Graph It“ zobrazíte svůj kondiciogram pro období 14 dní před a po aktuálním datu.

Možná kondiciogramům a horoskopům věříte, možná ne. Každopádně vyvolávají vzpomínky na úsměvnou komedii *Jáchyme, hoď ho do stroje* a peripetie nesmělého Františka...

Jaroslav KUSALA

Okrskář, policista s územní odpovědností, každý zná svého policistu, posílení obchůzkové činnosti – tyto a podobné pojmy a hesla se v posledních několika letech objevují ve slovníku představitelů Policie ČR, v závazných a metodických pokynech, v prezentacích a na poradách. Co se ale ve skutečnosti za těmi slovy skrývá? Nejsou to jen prázdné fráze napsané na papíře a pronášené při oficiálních příležitostech? Na co se má policista při práci v okrsku zaměřit, aby jeho činnost byla občanům i policii skutečně prospěšná a aby nezůstalo jen u slov, jsme se pokusily stručně nastínit v následujícím textu.

skáře v oblasti situační prevence bude nejprve *identifikovat* ony rizikové okolnosti a následně je *řešit* buď sám, nebo s pomocí někoho dalšího. Identifikace vypadá tak, že si policista při pohybu v okrsku všimá všeho problematického a rizikového: Na veřejných prostranstvích to může být např. *osvětlení* (Je dostatečné? Nefunguje/chybí někde?), *zeleň* (Je neupravená, je kolem nepořádek, vytváří nebezpečný prostor?), místa poškozená *vandalismem* (Kde ta místa jsou? Proč právě tahle? Jsou ničena opakovaně? Nebylo by vhodné použít jiný materiál, který se dá obtížně ničit – např. u laviček, košů atd?), *doprava a parkování* (Jsou značky regulující parkování umístěny logicky a smysluplně? Jsou parkoviště dostatečně osvětlena? Respektují řidiči zákazy parkování? Pokud ne, proč?), prostorové *uspořádání zástavby* (Jsou ideálně umístěna a zabezpečena dětská

sousedské hlídky, dopravní asistenty apod. U těchto opatření je vždy nutné zajistit plný soulad s právními předpisy (např. asistenti na přechodech pro chodce musí mít pověření obecního úřadu) a s etickými zásadami (např. střežení sousedství by se nemělo zvrhnout ve špehování lidí). Prevenci proti zneužití těchto opatření je i pečlivý výběr osob, se kterými na těchto opatřeních budete spolupracovat.

Sociální prevenci, která se soustřeďuje na změnu nepříznivých společenských podmínek, se zabývá celá řada subjektů, školami počínaje a neziskovými organizacemi konče. U sociální prevence je důležité rovnoměrné rozložení sil. Když se to nepodaří, všichni neustále chodí někam besedovat s dětmi a o výsledcích takových aktivit neexistuje žádné jiné vyhodnocení, než že se dětem cosi líbilo. To je sice milé, ale o úspěšnosti to

POLICISTA V OKRSKU

CÍL A CESTY K NĚMU

Jistě není pochyb o tom, že jedním z hlavních cílů policie je kontrola protiprávního nebo sociálně patologického jednání, tedy kriminality. Kontrola kriminality v sobě zahrnuje represí a prevenci. Represe je potlačení kriminality za použití určených prostředků zákonné povahy a při jejím uplatnění se zabýváme tím, co se už stalo, tedy následkem. Prevence je ovlivňování příčin kriminality za účelem jejich odstranění nebo omezení a zabývá se tím, co kriminalitu způsobuje, tedy příčinou. Obě cesty – represe i prevence – vedou k cíli, tj. k potlačení kriminality. Jde o to, kterou z cest si ten který policista vybere jako svou hlavní cestu, nebo která mu bude přisouzena. V případě okrskáře by tou prioritní cestou měla být cesta *prevence*.

MÝTUS PRVNÍ:

prevence – to jsou hlavně přednášky ve školách

Tento mýtus je v policii hluboce zakořeněný. Je ovšem velká škoda, pokud pracovníci všech složek, tedy PIO, uniformované policie a SKPV omezují svou preventivní činnost na děti a mládež, příp. na seniory, tj. úzký výšek sociální prevence. Tyto aktivity jsou totiž jen zlomkem toho, co by policie v oblasti prevence kriminality mohla a měla dělat.

Pokud říkáme, že náplní práce policisty v okrsku je prevence kriminality, máme na mysli především *prevenci situační*, pak prevenci viktimizační a teprve naposled preventivní sociální.

Situační prevence, která by měla být pro okrskáře stěžejní, se zabývá ochranou veřejného pořádku, zdraví, životů a majetku, a to prostřednictvím technické, fyzické nebo režimové ochrany. Vychází z kriminologických teorií, že určité skutky se dějí v určitém čase, na určitých místech a za určitých okolností, a proto je možné jim předejít. Buď tím, že je pachatelé ztíženo spáchání skutku, anebo tím, že jsou vytvořeny podmínky pro jeho lepší odhalení a dopadení. Úkolem okr-

hřiště, zastávky veřejné dopravy, pěší zóny atd.), místa, kde se scházejí *osoby*, které jsou okolím vnímány jako rizikové (Co je to za osoby? Proč se scházejí právě tam? Chovají se problematičtě – obtěžují okolí, páchají přestupky nebo trestné činy? V kterou denní dobu se na tom místě vyskytují a proč?) atd. V případě soukromého majetku je třeba si všimnout nejčastěji *zabezpečení domů a bytů* (Byly by vhodné bezpečnostní zámky, mříže, nepřetržité zamykání domu? Jak jsou umístěny dopisní schránky? Jak odpadkové kontejnery – jsou v uzavřeném prostoru, nebo volně přístupné komukoliv? Jak vypadá zeleň, chodníky v okolí?).

Významnou pomoc v oblasti situační prevence mohou představovat *Evropské normy pro prevenci kriminality*. Lze se o ně opřít jako o argument v prosazování změn v okrsku a mohou sloužit také jako návod pro to, co a jak lze v oblasti situační prevence uskutečnit.

Odstraňování některých těchto rizik může policie zvládnout sama, s některými ale potřebuje pomoc ze strany úřadu samosprávy a občanů. Jakmile půjde o veřejný pořádek, životní prostředí, dopravu a policista bude informovat obec a chtít po úřednících, aby nedostatky odstranili, může narazit. Okrskový policista se tedy musí včas domluvit se svým nadřízeným, jakým způsobem a komu má tyto poznatky předávat a jak se dozví, co *konkrétního* bylo v té věci uděláno. Informaci o tom, jak byl problém vyřešen, pak policista předává dál občanům v okrsku.

V rámci *viktimizační prevence* by se okrskový policista měl soustředit na to, aby se lidé žijící v okrsku pokud možno nestávali oběťmi trestné činnosti. Jeho hlavním úkolem je *poradenství* o tom, jak mají lidé zabezpečit sebe, svůj majetek, své děti, seniory atd. Pokud jde o rozšířený negativní jev, může policie své rady medializovat – např. upozornit na rizikový jev a současně poradit, co s ním, prostřednictvím nějakého média. Důležitou součástí prevence viktimizace může být také zapojení občanů do zajištění jejich vlastní bezpečnosti. Může jít o různé

nevypovídá nic. Navíc snad ani není hlavním cílem okrskového policisty líbit se dětem. Aktivity v oblasti sociální prevence by měl okrskový policista vyvíjet jen tehdy, pokud mají pro jeho práci prokazatelný smysl.

MÝTUS DRUHÝ:

vrácíme se k tradici prvorepublikových četníků

S tvrzením, že „všechno už tu bylo“ a že jde jen o to použít se z práce četníků z dob tzv. první republiky, lze souhlasit jen částečně. Úkolem dnešních okrskářů nemá být jen generální prevence, jak tomu bylo před osmdesáti lety – tj. chodit v uniformě po okrsku, svou pouhou přítomností vytvářet bezpečný prostor a sankcionovat nastalé protiprávní činy. Není to rozhodně klasická pěší hlídka. Současný okrskář je specialista na svůj okresek, má být aktivní, ne reaktivní, zaměřit se na situační prevenci, na *příčiny* protiprávního jednání, hledat je, snažit se je pojmout a najít cesty k jejich odstranění. Jeho úkolem je hlavně *přemýšlet* o tom, co způsobuje problémy v jeho okrsku a jaké opatření je třeba přijmout. Podobnost s četníky je snad jen v tom, že okrskový policista se po svém okrsku pohybuje sám.

OKÉNKO PRO VELITELE

Jste v manažerské funkci a vaším úkolem je začít zavést institut okrskových policistů? Rozhodl jste se tak sám, nebo vám k tomu dal pokyn váš nadřízený? V každém případě se nenechte strhnout vírem nadšení, nebo naopak nepropadněte schematismu zavedených postupů. Vyvarujte se chyb, které udělali už jiní před vámi. Už tu bylo víc takových, kteří honem rozdělili celé své území na okrsky, všem policistům představili, svůj projekt medializovali, vyrobili tisíce vizitek, letáků, uzavřeli koordinační dohody a pak zjistili, že buď nevědí, co jejich podřízení vlastně budou dělat, anebo mají na takové plány málo lidí.

Navazování kontaktů s veřejností a medializaci je dobré nechat na konec, ne s tím začínat. Doporučujeme nejprve zkonsolido-

ptejte se jich na to, jakým způsobem jejich práce probíhá, s jakými problémy se setkávají. Tam, kde uvidíte, že si nevědí rady, je na vás, abyste je podpořili, pomohli jim, ukázali další možné cesty. Slabým místem bývá navázání vztahu s lidmi z lokality – policisté nebývají příliš zblhlí v komunikaci. Pokud je to možné, zajistěte pro ně základní vzdělávání v komunikačních dovednostech. Pokuste se také pro své podřízené zajistit podpůrné nástroje moderní personální práce – supervizi či intervizi. Obojí posiluje odborný i osobní rozvoj vašich podřízených a chrání je před syndromem vyhoření.

Okrskový policista také nemá obvykle pravomoc k tomu, aby přiměl obec k nápravě konkrétních nedostatků, které při své práci identifikuje, ale které nemůže odstranit sám. Jestliže bude stále na něco upozorňovat a aktivně vyhledávat, mapovat a dokumentovat rizika, se kterými se pak nebude pracovat, bude si připadat zbytečný. Stejně tak zbytečný bude připadat obyvatelům lokality. Okrskář musí být úspěšný a na základě jeho podnětů se musí něco měnit. Na vás je, aby další části úřadu byly srozuměny s tím, že

vat vlastní síly a detailně si ujasnit, *co je cílem*, jaké jsou mé reálné možnosti a limity. Zamyslete se nad tím, proč máte okrskáře mít, kdo to bude dělat, kolik času tím bude trávit, jak za to bude hodnocen, kolik bude okrsků, jak mají být velké a co bude pracovní náplní okrskáře.

Pro práci okrskáře hledejte člověka schopného chápat souvislosti, dobrat se příčin, přátelského, samostatného, komunikativního s dobrou pozorovací schopností. Člověka, který se hned neuráží, když mu někdo řekne cosi od plic, a nevytahuje se na lidi. Vytvořte tolik okrsků, kolik máte pro začátek vhodných policistů. Neznamená to také, že celé vaše území je nutné na okrsky rozdělit. Jestliže máte velké území a málo vhodných okrskářů, tak z celého území vyberte takovou lokalitu, která je pro okrskovou práci vhodná – kde se děje něco, co se dá řešit zejména nástroji situační prevence.

Pamatujte na to, že potřebujete výsledky. Okrskář by měl být úspěšný a mělo by být jasné, že právě toto opatření, tj. vytvoření okrsku a přidělení policisty-okrskáře do něj, bylo to právě. Nejvýhodnější pro okrsek je samozřejmě okrskář, který v něm tráví každý

den a celý týden. To ale pouze za předpokladu, že dopředu víte, co tam bude dělat, že je to člověk, který to dělat chce, je naprosto samostatný a má dobře sestavenou pracovní náplň. Okrsek by měl být tak velký, aby ho okrskář mohl projít během vyhrazené doby pěšky, a to volnou chůzí. Příliš velký okrsek znemožňuje efektivní práci, příliš malý okrsek nevyužívá dostatečně policistův potenciál.

Hodnocení práce okrskáře by mělo být zaměřeno na kvalitu, nikoliv kvantitu. V zásadě doporučujeme hodnotit především to, zda, do jaké míry a v jakém časovém horizontu se mu daří řešit identifikované problémy. Je-li zjevné, že bezpečnostní situace v okrsku se zlepšuje, určité typy protiprávního jednání ustupují a policista na tom má prokazatelný podíl, pak je hodnocen pozitivně. Pokud je naopak zjevné, že bezpečnostní situace je špatná, určité typy protiprávního jednání, sociálněpatologické jevy přetrvávají, nebo se naopak dějí častěji a policista není schopen přijít s nějakým řešením a uskutečnit ho, pak je hodnocen negativně.

Pro policisty-okrskáře bude důležitá podpora z vaší strany. Setkávejte se s okrskáři,

jim tito policisté budou předávat problémy a podněty k řešení a že pokud nedojde k nápravě, bude to blamáž nejen pro policistu a policii, ale i pro samosprávu a její úředníky.

Okrskový policista by měl vědět, jaké změny je potřeba udělat, aby nebezpečná křižovatka nebo přechod byly bezpečnější. Je třeba mu zadávat komplexní úkol, připomenout mu základní cíle a dát mu náměty, co může zkusit, a zadat mu čas, dokdy je to třeba udělat. On si už poradí. A po třech letech služby nebude vyhaslý, zničený a opotřebovaný. Pak ho práce bude bavit a bude ji dělat dobře.

Pro bližší seznámení s touto problematikou doporučujeme publikaci týchž autorek Strážník v okrsku (Společně k bezpečí o. s. pro Městskou policii Pardubice, 2009). Jedná se o manuál určený strážníkům městských policií, který však může být v mnoha ohledech inspirativní i pro policisty-okrskáře.

**Kateřina POSPÍŠILOVÁ
Michaela VESELÁ**

Ilustrační foto Václav ŠEBEK

Npor. Jan Zoubek (sedící) se svým zástupcem npor. Miroslavem Šmejkalem nad mapou svého „revíru“.

Kráčíme za novou reportáží, když v tom se ztichlou ulicí ozve hlasem rockového zpěváka, přesto procítěně, hymna Spojených států amerických. Vzápětí se ženský hlas – rovněž a capella – poptává, kde domov můj...

Hymny skončí, ozve se spory potlesk a člověk – s podvědomím silně namoženým od nedávného hokejového a fotbalového šampionátu – by už už čekal hromové fanouškovské: **KDO NESKÁČE, NENÍ ČECH! HOP, HOP, HOP!**

Ale chyba lávky, vždyť kráčíme docela vznešenou dejvickou čtvrtí. Hymny zněly přes zeď rezidence americké ambasády, oslavující *Den nezávislosti*, a ztichle zpěvává ulice se jmenuje Pelléova. Fotbalové nadšence musím zklamat podruhé, nejde o chybný přepis jména Edsona Arantesa do Nascimento, známého po celém světě přezdívkou Pelé. Maurice Pellé byl ovšem francouzský generál, který se proslavil v bojích první světové války, v prvních letech svobodného Československa dokonce působil jako náčelník čs. generálního štábu.

A na docela idylickém konci Pelléovy ulice stojí dům, kde sídlí Místní oddělení Policie České republiky. Zopakujme, jsme v Dejvicích, na půdě šestého pražského obvodu, podle policejního místopisu jde ovšem o část Prahy římská jedna.

Metro, cizinci, kapsáři

V šéfovské kanceláři nás vítá nadporučík Ing. Bc. Jan Zoubek, za chvíli prý dorazí i jeho zástupci. Vaří se káva, k občerstvení dostáváme chlebičky a zákusky – ó, my se máme – a probíhá úvodní kolo rozhovoru, takzvaná „navštívěnka“.

Praha I seskupuje pražské obvody 1, 6, 7. Do dejvického rajónu spadají ještě Bubeneč, Ořechovka, Lysolaje, Sedlec a Suchdol. Sedmasedmdesát tabulkových míst je silné číslo, jenže... „Pro takzvaně normální výkon služby máme 43 lidí, dalších 34 policistů slouží v rámci Prahy I pro Linku 158,“ vysvětluje npor. Zoubek. Muži v autech, preventivně projíždějící v ulicích a v případě potřeby ihned reagující na pokyny operačních důstojníků, jsou zdejší specifikum.

„Počet obyvatel je velmi proměnlivý. Ke starousedlíkům musíme připočítat studenty České zemědělské univerzity v Suchdole, stejně jako Českého vysokého učení technického v Dejvicích. Máme tu taky řadu ubytoven pro zahraniční dělníky.“

Zdejší policejní obvod zahrnuje dvě stanice metra na trase A: Hradčanskou a Dejvickou. „Tam vystoupí snad každý turista, který nejede z letiště Ruzyně do centra města taxíkem,“ podotýká npor. Zoubek a z jeho dalšího výkladu pochopíme, že nebyt policistů, měli by tu kapsáři pozemský ráj. A turisté – peklo.

„Představte si modelovou situaci, jak ke stanici metra přijíždí letištní autobus s ospalými cizinci. Bus je vyklopí uprostřed neznámého

TÝMOVÝ DUCH S DOBROU NÁLADOU

Výhled ze hřbitova u kostela sv. Matěje. Je to pořád ještě Praha? Inu je – a zdejším obyvatelům lze jen upřímně závidět.

Npor. Josefa Jelínková řídí operativní poradu před akcí, které se zúčastní i zástupci městské policie

V parku se objevily policejní uniformy, alkoholický dychánek dejvické omladiny právě skončil

Npor. Zoubek a nprap. Šindler mluví se šéfem Městské policie Prahy 6. Viktor Richter nám typově připomínal detektivy z amerických filmů nebo knih – třeba z Mc Bainova 87. revíru.

města, ti lidé se pracně orientují, jsou rádi, že si drží svá zavazadla – ale ve skutečnosti na nájezdy kapsářů připraveni nejsou... Podobné výjevy evidujeme i na zdejších konečných zastávkách tramvají.“

Před několika dny měli dejvičtí policisté výrazně úspěšnou akci. Zhruba čtyřicetka mužů, díky reflexním vestám rozhodně nepřehléd-

nutelných, pátrala vytypovanými ulicemi se zaměřením vůči pachatelům vloupání do vozidel. „Pokud si takový zlodějíček pomyslel, že si dneska dá pohov a zítra se už v ulici neobjeví jediný polda, zklamali jsme ho,“ říká pobaveně npor. Zoubek. „My jsme totiž akci zopakovali i následující den!“

Z Dejvic až do Sýrie

Další část debaty už probíhá v přítomnosti nadporučíka Mgr. Miroslava Šmejkal, zástupce vedoucího pro pořádkovou službu, stejně jako nadporučíka Martina Šindlera, braného jako zástupce pro tým L 158. Reč je o tom, že „dejvičtí“ policisté neujdou při službě v rámci policejní Prahy I zhola ničemu.

„Týkají se nás demonstrace v samém centru Prahy, stejně jako fotbalové zápasy na Spartě, Strahově či na Julisce, nebo protestní akce u ambasad Číny, Izraele, Ruska nebo Iráku. U nás slouží hodně nových mimopražských kluků, je to pro ně mimořádně cenná škola. S trochou nadsázky tvrdíme, že jsme další centrum Prahy,“ pokračuje npor. Zoubek. „Situace je často velmi složitá, ale my ji zvládáme týmovým duchem a dobrou náladou.“

Nápad trestné činnosti? Vedle kapsářů je to policejní klasika, rezonující celou ČR – tedy vloupáčky do aut a krádeže motorových vozidel. V dejvickém revíru – však se o tom už záhy osobně přesvědčíme – se prolíná rozhraní města a venkova, šance k úniku zlodějů mimo Prahu jsou tedy o poznání vyšší.

„Je to už obehnaná písnička, že auto není trezor,“ konstatuje npor. Šmejkal, „nicméně jejich majitelé si uvnitř vozů nechávají, pěkně na očích všem, mobily, notebooky, kabelky, zavazadla. Pak se diví... Bohužel, všímavost lidí taky poklesla, každý si hledí jen svého. Ale pouze do chvíle, než něco podobného potrefí i je.“ Lamentace takových okradených o potřebě větší soudržnosti poctivých a slušných lidí, bývají podle npor. Šmejkalu upřímné, leč pozdní.

Suchdol je zelený nejen na mapě. Majetek ve zdejších chatičkách, například sekačky, ale vlastně cokoli, co se dá ukrást a zpeněžit, poberty láká. Do opuštěné zahrádkářské kolonie Poustka se zas rády stahují podivné existence, to vše musí dejvičtí policisté, samozřejmě za pomoci městské policie šestého obvodu, řešit.

Dejvický obvod zažil už několik chmurně slavných kauz, například vyloupení banky v Kafkově ulici, kde lupiči využili otevřeného okna v 1. patře budovy a vnikli dovnitř. Došlo tu dále k tragickému úmrtí populárního herce Vimmera. Na chodníku, v den narození své dcery, skonal architekt Kaplický... Nápad přinese 300 skutků ročně, někdy i 400 na jednoho zpracovatele, jejich stoly se prohýbají pod náporem písemností...

„Stačí pak jedna, jak já říkám, exotická kauza navíc, kterou bychom v našich podmínkách snad ani neměli řešit – a zpracovatelova vytiženost je maximální,“ říká npor. Zoubek. „V květnu 2009 k nám přišel jistý jednatel přepravní firmy s tím, že jim byl odcizen kamion i s návěsem v celkové hodnotě 3,5 milionu korun. Na první pohled rutina, ale když pan jednatel dodal, že ke krádeži došlo v bulharské Sofii, bylo vše jinak.“ Časem se podařilo zjistit, že kradený vůz doputoval až do Sýrie, pravda už s novými doklady...

Zhruba roční úsilí dejvického zpracovatele, za pomoci kriminalistů SKPV OŘP Praha I, pracovníků Národní ústředny Interpolu, státního zástupitelství a dalších úřadů, vyšlo v konečném součtu nazmar: „Syrský soudce údajně nedostal od zdejších justičních orgánů podklady, byť už před drahnou dobou odeslané diplomatickým protokolem. Poškozená firma tak stále vozidlo nemá, jenomže nemá nárok ani na plnění z pojistné smlouvy u pojišťovny – auto se de fakto neztratilo,“ završil líčení složitého případu npor. Jan Zoubek.

Požár ve squatu

Do týmu Linky 158 může nastoupit jen policista, který má dostatek zkušeností, který nejen už něco umí, ale který je ochoten prodělávat další a další zlepšování výcviku. Důvěrná znalost prostředí se vyplácí v dobrém, štěstí přece přeje těm připraveným...

„Před časem byli naši lidé na kursu první pomoci, organizovaném za pomoci Červeného kříže. Nedávno šlo zase o výcvik střelby a taktiky zákroku ve vojenském prostoru v Boleticích,“ vypočítává nadporučík Martin Šindler. „Výcvik byl náročný, ale přínosný, mimo jiné se jednalo o střelbu z jedoucího vozidla.“

Statisticky vzato jsou nejčastějšími akcemi mužů z L 158 zákrok, kdy je potřeba dostat někoho, ohrožujícího své okolí, z auta, častá je i nutnost proniknutí do nějakého objektu. Policisté pracují pouze ve dvojicích, muž zajišťuje muže, kolega spoléhá na kolegu... „V tom jsme si získali respekt i u našich policejních speciálních jednotek,“ říká nprap. Šindler.

Veřejné uznání, bohužel bez pozornosti sdělovacích prostředků, zas znamenal zásah při požáru někdejších studentských kolejí, dnes v jakémsi squatu, obývaném bezdomovci. „Jeden muž byl už při příjezdu policistů mrtvý, ostatní dokázali včas utéci – až na jednu starší ženu,“ líčí nprap. Šindler.

Kde může potenciální oběť v rámci rozlehlé budovy být? Opět se osvědčila dobrá znalost místa a prostředí, však tu policisté zdaleka nebyli poprvé. Dostat ženu zvenku oknem v prvním patře bezpečně dolů nebylo jednoduché. Policisté sami kriticky dodávají, že nešlo o scénu jako z filmu – křičící žena v okně, za ní šlehají plameny...

„Níc méně oheň se v budově každou minutu rozšiřoval, navíc skok z prvního patra by pro hůře mobilní ženu znamenal těžkou újmu na zdraví, zle by se potloukla,“ upozorňuje nprap. Šindler.

Mládí nevybouřené...

Pánové Zoubek a Šindler nás berou na projížďku po svém revíru. Jedno z někdejších neuralgických míst má už dneska, sláva bohu, podobu jakéhosi náhrobku, sarkofágu... Co se stalo? Na rozlehlém a frekventovaném náměstí, přezdívaném všemi Pražáky *Kulaták*, fungovaly kdysi veřejné záchodky.

Ty zanikly, ale z uprázdněného objektu se časem stala doslova *Žumpa*. Tak se aspoň přezdívalo vzniklé nonstop nálevně alkoholu. Stahovala se sem obzvlášť vybraná společnost, maléry se tu stávaly snad obden... Městská rada časem vyslyšela apely republikové i městské policie, non-stop nálevnu zrušila a díru do země nechala zalít betonem.

Setkání se šéfem Městské policie Prahy 6 panem Viktorem Richtrem v jeho kanceláři patří k těm obvyklým, npor. Zoubek a nprap. Šindler ho informují o akci, zaměřené na popíjení alkoholu mladistvými a nezletilými. Jedna proběhla nedávno, další se chystá – nastal konec školního roku a dětičky budou chtít jistě oslavit vysvědčení něčím onačejším než limčou! Ale ruku na srdce, vážení! Kdo z nás to v letech puberty taky nezkoušel? Cožpak jsme každé to pivko nebo deci vína nepovažovali za věc odbojné cti, čert vem zkostnatělé zákony?!?

„Samozřejmě, že nechceme, aby tyhle akce byly vůči mládeži zaměřené nějak represivně,“ přisvědčuje mi později nadporučík Zoubek. „Na druhou stranu, když najdete v parku nezletilou dívku s těžkou otravou alkoholem s 2.18 promile, nějaké porozumění asi není na místě. Mimo jiné už proto, že jí ten alkohol musel někdo prodat...“

Obecně vzato, chce to najít rozumný přístup. Třeba jsme přistihli mladíka, jak pije v restauraci alkohol. Za pět dní mu bylo osmnáct, společně s ním tam seděli jeho rodiče a zapíjeli jeho plnoletost. To jsou situace, kdy literu zákona asi nebudete chtít za každou cenu naplnit!“

Baba a slečna s otřesem

Pak už poznáváme část revíru, kterou lemují turistické značky. Mezi ně patří též umělá zřícenina Baba, stojící na skále, odkud je velmi pěkný výhled na město a na Vltavu, včetně zoologické zahrady na trojské straně řeky. „Idylka, co?“ poznamenává Jan Zoubek. „Ale i tady jsme řešili případy.“ Dva pejskaři se pohádali, načež starší pán zlostně prštel slečnu holí po zadku. „U soudu se nakonec řešilo ublížení na zdraví s následky psychického otřesu – neboť mladá žena se jen těžko smířovala s úhonou své sedínky důchodcovskou holí.“

„Taky jsme tu po těhle skalách honili zloděje. Jeden policista spadl a utrpěl zranění. Našinec by si nepomyslel, že v rámci Prahy I může během služby sletět ze skály,“ míní npor. Zoubek. Nebezpečí srážu zdejších skalnatých úbočí poznal i během zátahu – na zatoulané ovce, které se rozprchly po krajině nepozornému ovčákovi.

Jedeme dál. Suchdol je místo mnoha pojmů a podob: škola, zeleň, odlehlá místa, kde rovinu polí narušují jen stožáry elektrického vedení. „Svého času existovala parta zlodějí, která tady kradla dráty vysokého napětí – pěkně odstříhali tři stovky metrů vedení mezi stožáry. Aby to svedli, museli vyšplhat do výšky asi dvaceti metrů, samozřejmě potmě. Dráty stříhali v situaci, kdy každá chyba znamenala smrt. Pak museli to obrovské množství drátů svinout, někdy je zbavovali obalu hned na místě, a transportovali tu velkou váhu pryč... Ve sběrně pak vyinkasovali padesát tisíc korun na celou partu. To byla tvrdá práce!“ komentuje npor. Zoubek někdy až absurdní snahu některých lidí nemuset se žít poctivou prací.

Projíždíme rozlehlým objektem školy, lidově – a vcelku nepěkně – přezdívané „hnojárna“. Ale i tady řešili policisté z Dejvic kauzu. Kvě-

ták na školním pozemku přilákal pozornost jistého bezdomovce. Nesebral ho moc, pár kusů, ale jelikož se jednalo o vyšlechtěnou zeleninku, činila škoda přes 20 000 korun.

Malý podezřelý muž

Suchdolská kaple svatého Václava je další idylické místo – zdánlivě. Prý tu někde leží hromadný hrob příslušníků gestapa, ale o jeho přesnější poloze nikdo neví. Taky tu ležela mrtvola neznámého muže v rozkladu, o kterou se nejen z hlediska prvotního zajištění místa činu museli postarat policisté z Dejvic... Pánové Zoubek a Šindler chvíli diskutují, na co se nedá ani po letech služby zvyknout. Jan Zoubek míní, že je to hniječ lidské tělo,

Na konci Pelléovy ulice jsou schody a za nimi vstoupíte do policejní budovy, kde sídlí Místní oddělení Dejvice

Praporčík Daniel Jílek (vpravo) a podpraporčík Jaroslav Rosenbaum demonstrují policejní zásah

Martinu Šindlerovi nepřestávají vadit týraná zvířata, na kterých si někdy bezdomovci a další životní ztroskotanci vybíjejí svůj špatný osud. Hlavně se tu ale setkáváme s dvěma muži Linky 158. Není to tak dávno, co praporčík Daniel Jílek a podpraporčík Jaroslav Rosenbaum zadrželi pachatele vraždy. Muž rumunské národnosti, vedený loupežným motivem, bodl ve Vokovicích starší ženu do krku nožem. Operativně šířená zpráva o násilném trestném činu, spáchaném „mužem menší postavy“ se dostala i do vozu jmenovaných policistů. Uvědomili si, že nejsou daleko od místa nápadu, vzápětí uviděli podezřele se chovajícího člověka s tendencí zmizet z dohledu policejního auta. Třeba do černého!

„Měl oděv zakrvácený na loktech, našli jsme u něho zakrvácený nůž a věci, které mu podle všeho nepatřily. Pocházely především z jiné loupeže, taky tam pachatel oběť bodl, ta ale přežila,“ vypráví prap. Jílek.

Jakže jsme to říkali? Štěstí přeje připraveným? Svědčí o tom i jiný případ, kdy policisté díky znalosti prostředí dojeli na místo činu do dvou minut. Jejich příjezd vyplašil dvojici vloupačů do objektu. Jeden stačil zmizet, druhý se schoval do světlíku, pod různé předměty, kde doufal, že policajti brzy odtáhnou s nepořízenou – a on se taky šťastně vypaří. Měl smůlu, muži zákona ho rychle objevili a zpacifikovali! „Měl tendence bojovat, ale velice rychle pochopil, že pro něj bude mnohem lepší, když se ukázní a nechá si nasadit pouta,“ komentuje Daniel Jílek.

Oba policisté z L 158 vypadají trénovaně, mají dobrou výstroj, lze konstatovat, že už na první pohled působí pro potenciální přestupníky zákona odstrašujícím dojmem. Podpraporčík Jaroslav Rosenbaum si pochvaluje nedávné cvičení ve vojenském výcvikovém prostoru:

Idylka podbabského přívozu. Kdo má legitimaci MHD s platnou známkou, dostane slevu. No, nekupte to...

Poblíž tohoto kostelíku se kdysi pořádaly přeslavné svatomatějské poutě

zanedbání povinné výživy, tu magisterskou zas věnovala domácímu násilí. „Svého času jsem ještě jako zpracovatelka vymohla na jednom pánovi dlužnou částku na alimentech ve výši 385 000 korun. Začalo to incidentem se znaky domácího násilí. Posléze jsem zjistila, že rozvedení manželé stále bydlí v jednom bytě a že muž dluží ženě, samozivitelce s dvěma nezletilými dětmi, onu docela ohromující částku.“

Pokud si laik myslí, že ruka zákona takového neplatí drape

„Každý z nás se tam zlepšil. Naučili jsem se líp pohybovat a zajišťovat se při vniknutí do neznámého objektu, vystříleli jsme hodně nábojů.“

Důchodce – snadný „cíl“

Vracíme se do kanceláří, kde se nadpor. Mgr. Josefa Jelínková, zástupkyně vedoucího pro trestní řízení, připravuje na bezpečnostní akci, kterou bude dnes řídit – zaměřenou na restaurační zařízení a vytípaná veřejně přístupná místa s předpokladem výskytu mládeže požívající alkohol.

Ještě je ale dost času si povídat. Mgr. Jelínková zaměřila svou bakalářskou práci na sociální důsledky trestného činu

a s chutí dopraví k soudu, aby za mřížemi seděl, až zčerná, mýlí se. „Samozřejmě, že by to, zejména ve zkráceném řízení, šlo. Jenomže člověk ve výkonu trestu nemusí pracovat a nenese proto ze zákona odpovědnost za neplacení výživy. Čímž se neutěšená ekonomická situace dětí jedinec prohloubí... Daleko lepší tendence je na takového člověka tlačit, aby zaplatil. Volala jsem dotyčnému nějakou dobu snad denně. Jednou mi řekl: Já už vás jenom slyším a je mi z toho špatně... Ale nakonec zaplatil, ve čtyřech splátkách ten dluh na výživném uhradil.“ směje se se zadostiučiněním npor. Jelínková.

Policistka dochází často i do domovů důchodců. Její varující přednášky jsou iniciovány faktem, že v rámci podsvětí se stále rekrutuje dost hyen, nešťůlů se zneužití důvěřivosti starých lidí. Co jiného si pomyslet o dvou podvodnících, kteří přišli do jedné domácnosti pod záminkou instalace set-top boxu a okradli důchodkyni, postiženou Parkinsonovou nemocí, o celoživotní úspory?

„Letos na jaře jsme tu řešili i sérii brutálních loupežných napadení důchodců. Pachatel je nějakou dobu sledoval po ulici, jakmile vstoupil do domu, surově zaútočil. K jednomu takovému přepadení došlo těsně po jedné přednášce důchodcům, kde jsem mimo jiné doporučovala, aby se napadení raději smířili s tím, že jim lupič vytrhne kabelku. Aby se násilníkovi nestavěli na odpor, že takový předem ztracený boj může vést k pádu nebo nějakému zranění.“

Byl to zvláštní pocit. Té okradené paní mně bylo samozřejmě líto, na druhou stranu mě potěšilo, když mi řekla: Já jsem si zapamatovala, co jste nám řekla, a o tu kabelku – měla jsem v ní jen dvě stovky a doklady – jsem se s tím darebákem nepřetahovala!“

Málo je někdy víc

Bezpečnostní akci za účasti dejvických policistů a osmi mužů městské policie předchází operativní porada. Je stručná, je věcná a slouží především k velitelskému a mobilnímu propojení všech zúčastněných v terénu i v kancelářích. Poradu řídí npor. Jelínková, na závěr si bere slovo npor. Zoubek: „Připomínám vám všem, abyste nezapomněli být při zákroku ustrojeni podle předpisu. Už hodně dobrých akcí zbytečně znehodnotily nedopnuté knoflíky nebo chybějící čepice.“

Vzhůru do terénu! Snad za to může vlezlé horko, určitě za to může onen známý naschvál, který se zrádně přísaje na všechny akce, jímž jsou přítomni zvědaví novináři... Jinak řečeno, s opilými nebo aspoň podnapilými mládežníky se rozhodně neroztrhl pytel. Docela rád bych viděl do hlavy mladistvého studenta s fialovou šlajfkou, třímajícího ještě vysvědčení v průsvitné obálce, vyváděného policisty z restaurace ke služebnímu autu... „To mi ty prázdniny pěkně začaly!“ Nebo bychom museli slova mladíkových myšlenek nutně vytečkovávat?

Akce trvá do večera. Posádky vozů objely okolí základní školy a Domova dětí a mládeže v Suchdole, okolí zříceniny Baba či Lotyšské náměstí. Jak mě nadporučík Josefa Jelínková v závěru informuje, byla v restauračním zařízení zjištěna jedna osoba mladší 18 let pod vlivem alkoholu, dále na veřejném prostranství u Baby bylo zjištěno 5 osob mladších 18 let pod vlivem alkoholu – jednalo se o čerstvé absolventy 9. třídy základní školy. Dotyční byli následně předáni svým zákonným zástupcům. Během bezpečnostní akce došlo na základě upozornění občanů k uhasení hořícího odpadkového koše na Vítězném náměstí.

Je to málo? Nebo naopak hodně? Bavit jsem se o tom s nadporučíkem Šindlerem, v jehož voze jsme jezdili hlídkám v patách, potvrzuje mi to i nadporučík Jelínková: „Předchozí akce, zaměřené třeba na diskotéky, byly počtem zjištěných mladých lidí rozhodně úspěšnější. Jenomže policejní práce je už taková, že společensky vzato je úspěch, že těch požívatelů alkoholu bylo právě méně.“ Lze s tím jen souhlasit. Každá taková ubývání „čárka“ je vlastně plusové znaménko z hlediska prevence.

Viktorín ŠULC
Foto Václav ŠEBEK

Suchdolské učebny a koleje jsou rozlehlé. Ale nekrad'te tu kvěťák! Vyjde vám to podstatně draž než u běžného zelináře...

Znaky evropských měst

V časech léta a prázdnin nebude jistě marné zamířit – i se soutěžní rubrikou – do teplých, prosluněných krajin. Není – stran rozhodnutí – nic jednoduššího než si vybrat Řecko, které v současnosti navštěvuje tolik občanů ČR.

NEJZELENĚJŠÍ ŘECKÝ OSTROV

A které (podle Ottova slovníku naučného) proslulo „v dějinách člověčenstva jako jedna z vlastí vzdělanosti. Zejména jest Řecko vlastí krásy, krasocitu a krásného umění. I Orient měl např. sochaře realisty – ale idealisace lidské postavy jest plod Řecka. Již Indové znali divadlo, ale moderní divadlo lidové jest dítětem Řecka, což souvisí s tím, že je Řecko matkou lidovlády neb demokracie...“

Údajně tomu poslednímu sdělení napomohla rozkouskovanost na malé obce, stejně jako jméno ostrovů, jež musely hledat vzájemnou dohodu a přitom podporovaly „více než jinde v starém věku autonomii (svěpraví) lidu.“ My se dnes zaměříme na nejsevernější řecký ostrov a jeho – často stejným názvem označované – hlavní město.

Správnou odpověď do soutěže bude – buď, anebo – pojmenování ostrova, stejně jako jméno ostrovní metropole!

Základních ostrovních charakteristik je povícero. Bohatá zeleň (výrazné olivové háje a remízky) spolu s výhodnou zeměpisnou polohou (vlastně „všudypřítomné“ moře) ovlivňují příjemné klima s celoroční průměrnou teplotou kolem 17°C (od 10°C v lednu po srpnových 25 a více °C). Pestrý kopcovitý terén (nejvyšší hora Pantokrátor sahá do výše bezmála jednoho tisíce metrů nad mořem) a kouzelná pobřežní zákoutí s příjemnými plážemi vytvářejí oazu, kde podle mnoha svědků přímo „hmatatelně sídlí“ štěstí.

Ostrov zbožňoval romantický bard George Byron. Ale osudovým životním bodem se stal pro spisovatele Geralda Durrella, který se na něj přistěhoval s rodiči a bratrem Lawrencem ve 30. letech minulého století a který posléze popsal vlastní dětství ve zdejších kulisách nesmrtelnou, světoznámou „vyprávěnkou“ O mé rodině a jiné zvířené (přírodu, její barvy tam přirovnává k „modří sojčího pírka, k drobným plamínkům polykajícím olivová polena“).

Překrásná – a značně tajuplná – rakouská císařovna Alžběta (řečená Sissi) propadla kouzlům ostrova natolik, že si zde nechala architektem Rafaelem Caritou postavit zámek Achilleion (v čistě antickém slohu). Panovnice velice obdivovala řecké báje, a zejména pak hrdinu trojských válek Achilla. Má ho v interiéru i na zahradě skoro všude. Dnes (dávno po jejím záhadném skonu),

je Achilleion otevřen pro veřejnost a turisty. Podle řeckých pověstí sem ovšem patří spíš hrdiný tulák Odysseus, kterého tady na jeho dlouhé cestě domů (po vítězství v Tróji) hostil veselý, bezstarostný národ Faiáků.

Nebo bájní Argonauti, nebo dcera boha řek Ásópa, do níž se přehluoce zamiloval kolega vládce moří Poseidon a přivedl si ji do zdejšího prostoru a jejím jménem označil sídelní místo. (Abyste v tom neměli hokej: současnější pojmenování ostrova i největšího města je podle půvabných kopců, starší, tradičnější název historického města i ostrova souhlasí se jménem hodně dávné slečny...)

O „metropoli“ prozradme, že má starý, bezpečnost zaručující přístav, nad ním rozsáhlou pevnost, po ulicích stavby hodně rázu benátského, vedle jiných lákavé Archeologické muzeum (třeba s unikátním vlisem obávané Gorgony z 6. století před naším letopočtem z chrámu bohyně Artemidy...) atp.

Na závěr jsme si nechali posledního „svědka“ ostrovních krás a inspirací – Henry Millera (tvůrce mj. skandálního Obratníku Raka). Ten po setkání s ostrovem vyslovil: „Řekové mě postavili tváří v tvář sobě samotnému, očistili mě od zášti, závisti a intolerance.“..

/ki/
Foto

Dana KUTÁLKOVÁ
Kresba
František DOUBEK

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31.srpna 2010

Řešení z č. 6/2010 zní: město TRELLEBORG

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Václav Bouček, Česká Lípa; Tomáš Zelba, Praha;
Eva Zápotocká, Ústí nad Labem.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Znaky evropských měst

Policista č. 8 / 2010

KUPON č. 8

SKUTEČNÝ STAV OJETIN

Vozidlo	rok výroby	původ	stav tachometru	manipulace s tachometrem	havárie na nosné části	výsledné hodnocení	zdůvodnění
Škoda Octavia I 1,9 TDI	1997	ČR	188 211 km	ano, cca o - 200 000 km	ano	4	automobil je na konci své životnosti, jedná se prakticky o bezcenný šrot
Škoda Octavia I 1,6 MPI	1999	ČR	188 211 km	ano, cca o - 100 000 km	nebylo zkoumáno	4	výrazná manipulace s tachometrem, dále nezkoumáno
Škoda Octavia I 2,0i	2000	ČR	190 000 km	ne, servisní knížka, ověřeno	ne	2	vůz nebyl zkoumán jízdou zkouškou, hodnoceno pouze vizuální stav a pravdivost stavu tachometru
Škoda Octavia 1,9 TDI kombi	2001	ČR	157 000 km	ano, cca o - 100 000 km	ano, závažnějšího rozsahu	4	vůz má manipulovaný tachometr, vyžaduje rozsáhlejší servisní úkony, byl vážněji havarován a nepříliš dobře opraven
Citroen C4 1,6 Hdi	2007	Francie	83 022 km	ano, záznam ze servisu ve 101 000 km	ano, pouze lehčí zezadu	3	vůz vykazuje řadu nedostatků, je vidět že neměl příliš kvalitní péči od předchozího majitele, má manipulovaný tachometr
Citroen C5 1,6 Hdi	2004	Francie	130 000 km	téměř jistě ano, reálně najeto cca 250-300 tis. km	ne, vše původní	3	vůz je celkově funkční avšak najeto má minimálně dvojnásobek počtu km udávaných na tachometru
Saab 9-5 3,0 TiD	2004	ČR	90 400 km	ne, precizně vedená servisní kniha	ne, vše původní	2	vůz je poměrně pěkný s průkaznou historií, po dvou letech stání v bazaru se však již těžko hodnotí jeho potenciální rizikovost
VW Polo 1,4i 16V	2001	Itálie	104 100 km	je možná až o cca - 100 tis. km, nelze však ověřit	ne, vše původní	3	průměrný vůz po všech stránkách, buďto měl velmi hrubé zacházení nebo má najeto více km

Pozn.: Tato vozidla byla vybrána z pražských autobazarů zástupci oslovených médií, tedy nezávisle na Auto AZ Consulting. Fyzické prověrky proběhly během května 2010. Tyto fyzické prověrky nemají charakter služby VINTEST, kterou poskytuje společnost Cebia.

SKUTEČNÝ STAV OJETIN

Praha, 14. června 2010 – Společnost Auto AZ Consulting provedla ve spolupráci se společností Cebia u několika ojetých vozů, které byly vybrány zástupci médií, porovnáni skutečného a inzerovaného stavu.

Výsledek těchto prověrek jasně potvrzuje pokračující trend záměrného zkreslování a manipulování s informacemi o vozidlech při jejich prodeji. Čtyři z osmi prověřených vozů mají podle zjištění Auto AZ Consulting při prohlídkách a s ověřením pomocí systému Cebia prokazatelně ztočený tachometr, některé o víc než 100 000 kilometrů. U jedné Škody Octavia se dokonce prokázala vícenásobná úprava ujetých kilometrů za dobu jejího provozu. U dvou dalších vozidel z dovozu sice nelze manipulaci se stavem tachometru doložit, ale jejich aktuální technický stav odpovídá více než dvojnásobku udávaných kilometrů. Jedním z nich je Citroën C5 z operativního leasingu, který v prvních dvou letech najel 120 000 kilometrů. V následujících třech letech provozu najel dohromady už jen dalších 10 000 km.

„Automobil, který ujede 60 000 kilometrů ročně v prvních dvou letech, zpravidla nejezdí poté u stejného majitele již jen tři a půl tisíce kilometrů ročně,“ informuje Aleš Zich ze společnosti Auto AZ Consulting. Jednoduchým propočtem průměrného ročního nájezdu lze tedy odvodit pravděpodobný skutečný nájezd tohoto vozu na zhruba 300 000 km, čemuž podle prověření Auto AZ Consulting odpovídá i jeho skutečný stav. Laik by však tuto skutečnost pravděpodobně neodhalil.

Z takovýchto manipulací vyplývá pro nového majitele mnoho možných finančních i bezpečnostních rizik. Ojetina s najetými 250 000–300 000 km je na pokraji své životnosti a nelze s jistotou odhadnout, jaká závada může nového majitele brzy postihnout. „Potíž je ale právě v tom, že o této skutečnosti nic nevíte. Pokud vám třeba praskne rozvodový řemen při předjíždění, může mít takové zanedbání údržby fatální následky. Přitom jste do té doby žili v dobré víře, že podle stavu počítadla kilometrů máte na tento úkon ještě dost času,“ upozorňuje Aleš Zich.

Velmi často dnes uvádějí autobazary u většiny inzerovaných vozidel servisní knížku. Dlouhodobá praxe i výsledky tohoto průzkumu ukázaly, že většina servisních knížek je vedena nejdéle do doby skončení záruky na automobil. Někdy dokonce chybí servisní záznamy úplně a servisní knížka je nevyplněná. „Taková servisní knížka je pak v podstatě k ničemu. Tento fenomén je dnes bohužel velmi rozšířený a náš průzkum to potvrdil,“ říká Aleš Zich. Pouze dvě vozidla z osmi prověřovaných měla servisní knihu řádně vedenu do doby prodeje a stav najetých kilometrů odpovídal skutečnosti.

Při prověření pracovníkem Auto AZ Consulting byly u několika vozů zjištěny opravy a lakování vnějších dílů karoserie, které nikdo z prodejců nepřiznal předem. U jedné Octavie, která měla zároveň i ztočené kilometry přibližně o 120 000 km, byly zjištěny známky po rovnání nosných částí karoserie. Ani takto rozsáhlé poškození nebylo předem přiznáno, dokud na něj pracovník Auto AZ Consulting výslovně neupozornil.

„Výsledky těchto prověrek i naše dlouhodobé zkušenosti z praxe jasně ukazují, že vybírat automobil v českém autobazaru bez komplexního prověření zkušeným odborníkem, bez ověření kilometrového nájezdu a dalších skutečností například z databáze společnosti Cebia je vysoce rizikové a může znamenat nemalé finanční ztráty pro kupujícího,“ uzavírá Aleš Zich z Auto AZ Consulting.

**Z tiskové zprávy Cebia – červen 2010
Ilustrační foto Václav ŠEBEK**

JAK SE V PRAXI VYHNOUT PROBLÉMOVÉ REKLAMACI:

1. Nechat si vždy technický stav ojetého vozu před koupí pečlivě prověřit od nezávislého odborníka.
2. Kupovat ojetiny jen u ověřených autobazarářů, v ideálním případě přímo od dealerů nových vozů s vlastním servisním zázemím.
3. Zjistit si a pečlivě prověřit servisní historii kupovaného vozu a soulad se servisní knížkou včetně její pravosti.
4. Pokud někdo nerad čte smlouvy nebo jim příliš nerozumí, vyplatí se nechat si smlouvu před podpisem zkontrolovat od nezávislého odborníka či právníka.

Revolver jako policejní zbraň? Zdánlivý anachronismus, v tomto směru už dávno, na celém světě a na celé čáře vyhrály samonabíjecí pistole. Jenže se často ukazuje, že policistům, a zejména příslušníkům zvláštních jednotek, nemusí jedna zbraň stačit. Proto renomovaná americká zbrojovka Smith & Wesson ve své modelové řadě Military & Police nabízí nejen útočné pušky a samonabíjecí pistole, ale také malé, velmi účinné revoly, jako takzvané záložní zbraně.

Oba modely malých revolverů M&P jsou typické záložní a obranné zbraně, jak je chápá (nejen) v Americe. Rám má velikost J, vychází tedy z populárního modelu Chiefs Special. Na rozdíl od svého předchůdce má prodloužený rám a váleček na pět nábojů .357 Magnum. Pro malý obranný a záložní revolver se může zdát tento náboj zbytečně výkonný, ale celkově to odpovídá dnešním trendům.

Malé revoly M&P výrobce nabízí ve dvou variantách. M&P360 má klasický dvojčinný mechanismus s možností střelby s nataženým kohoutem nebo protahováním spouště. Druhý model používá mechanismus osmatřicítky Centennial a je výhradně dvojčinný (DAO). Kohout je nahrazen zcela zakrytým kladívkem. Ve variantách M&P340 CT a 360 CT jsou standardní rukojeti nahrazeny výrobky firmy Crimson Trace se zabudovaným zaměřovacím laserem.

Malé revoly M&P mají velmi lehkou konstrukci. Rám a plášť hlavně jsou z hliníkové slitiny legované skandiem, váleček, hlavně a mechanismus se vyrábějí z nerezavějící oceli. Rukojeti z černého plastu charakteru tvrdé gumy jsou malé, pod lučičkem je prostor jenom pro dva prsty. Konstrukce je shodná se staršími modely s rámem J, jenom otvor pro vestavěný zámek nad tlačítkem záchytu válce napovídá, že jsou to nové výrobky.

Stejně jako všechny zbraně řady M&P mají povrchovou úpravu tmavě šedým matným povlakem. Hmotnost nenabitého revolveru nepřesahuje 380 gramů. U sériových revolverů na náboj .357 Magnum je to asi světový rekord.

V tunelové střelnici Střeleckého servisu na Rájské Zahrádě v Praze jsme byli příjemně překvapeni mířidly malých Smith & Wessonů. Na řadu Military & Police jsou standardně montovány mušky zvýrazněné tritiovým svítícím bodem. Při namíření na světlý terč se muška jeví jako hranol se zaoblenou horní plochou a zvýrazněním bílou tečkou, proti tmavému pozadí a ve tmě zeleně svítí. Hledí je pevné, z pohledu střelce má profil U. Mířidla jsou opravdu

REVOLVERY SMITH & WESSON M&P

M&P340 (nahore) a M&P360

REVOLVERY SMITH & WESSON MILITARY & POLICE

model	M&P360	M&P340
spoušťový mechanismus	DA	DAO
náboj	357 Magnum	357 Magnum
kapacita válce (nábojů)	5	5
délka hlavně (mm)	48	48
celková délka (mm)	160	160
hmotnost (kg)	0,378	0,378

Vynikající mířidla revolverů M&P

výrazná, zamíření je rychlé a překvapivě přesné.

Pro seznámení jsme revolvery nabili náboji .38 Special. Výrobce připouští i použití nábojů .38 Special +P. Stříleli jsme na terč padoucha s rukojmím na vzdálenost 10 metrů s obouručním držním, vstojе bez opory. Rukojeť na dva prsty není ideální, ale má dostatečnou tloušťku, takže se dá pevně uchopit. Pro střelce s velkou rukou nebo pro lepší a pohodlnější úchop je možné dokoupit větší dřevěné nebo pryžové střenky. Již první výstřely se dařilo umístit do kruhu o průměru do 10 cm, po krátkém zácviku se začaly dařit i dvojstřely. Mířidla jsou vynikající, a tak se dal přesně zasahovat i černý profil útočníka krytého rukojmím.

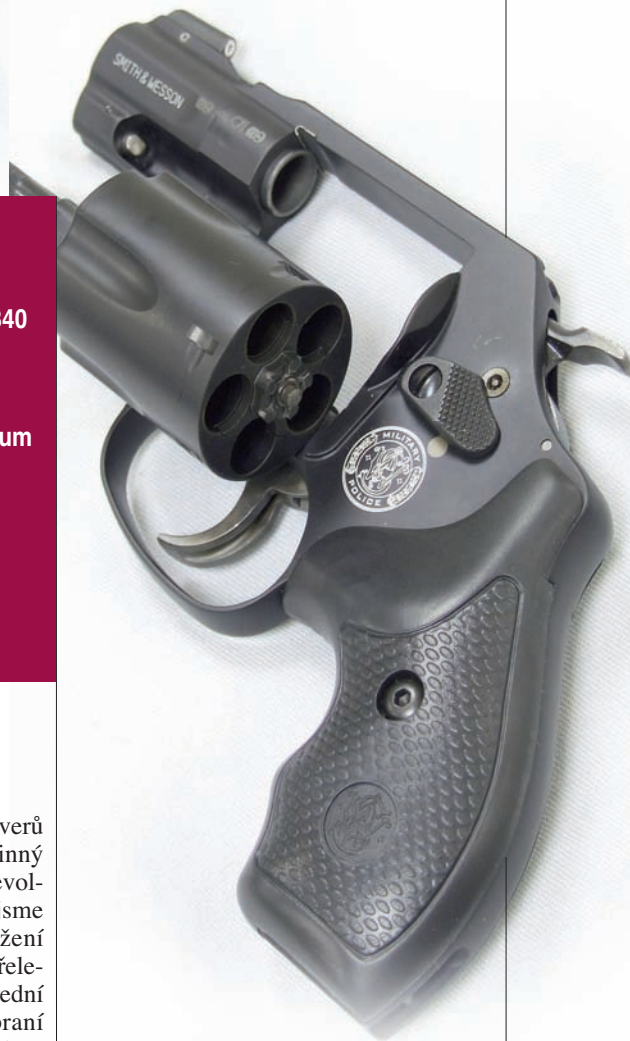
Spouště obou revolverů měly hladký dvojčinný chod, takže ani u revolveru s kohoutem jsme nepotřebovali natažení před výstřelem. Nastřelení bylo výborné, střední zásah z obou zbraní odpovídal záměrnému bodu.

Po seznámení se zbraněmi jsme nabili náboje .357 Magnum. První výstřel byl opravdu šokující: zpětný ráz odpovídající podstatně výkonnější zbraní, asi metrový plamen od ústí a rána pronikající i účinnými chrániči sluchu. Nepřipravenému střelci by revolver vypadl z ruky. Při další střelbě jsme se začali trefovat prakticky se stejným rozptylem jako s náboji 38 Special, ale přesné dvojvýstřely by vyžadovaly delší cvik. Střelba náboji 357 Magnum uspokojí i milovníky opravdu

velké rány. Masáž zápěstí, zdvih po výstřelu a doprovodné efekty jsou podobné například čtyřpalcovému celoodcelovému revolveru na náboje 44 Magnum. Malé revolvery Smith & Wesson Military & Police jsou zbraně opravdu použitelné pro účinnou sebeobranu. Zvlášť v uzavřené místnosti nemusíte útočníka ani zasáhnout. Na nepřipravenou osobu bude mít výstřel účinek srovnatelný se zásahovou výbuškou.

Ing. Ivan CHLUDIL

Foto autor

Dne 27. května letošního roku byla slavnostně zahájena v prostorách výstavního sálu Muzea Prostějovska v Prostějově vernisáž výstavy pod názvem „Z historie četnictva a policie“.

Na výstavě o policejní historii, která potrvá až do 5. září 2010, se zájemci mohou prostřednictvím vystavených exponátů seznámit s vývojem četnictva a policie na území tehdejšího Československa a České republiky. V den zahájení výstavy se odborného výkladu k jednotlivým historickým předmětům a uniformám ujal plk. Mgr. Miroslav Spurný, který historické exponáty sám zapůjčil.

Miroslav Spurný byl mezi exponáty jako doma a žádná otázka ho nepřekvapila, odpověděl úplně na všechny dotazy, a tak jsme se i my odvážili a domluvili si s panem Miroslavem krátkou schůzku.

Devětačtyřicetiletý pan Miroslav nosí policejní uniformu osmadvacet let a jak nám sám řekl, policistou chtěl být už od konce střední školy. Vzhledem k jeho dobrým studijním výsledkům i maturitní zkoušce si jeho rodiče ale přáli, aby vystu-

doval vysokou školu strojírenského zaměření. „Souhlasil jsem s podmínkou, jako ve známém českém filmu Marečku, podejte mi pero „běda vám, jak mě to nepůjde...“ a ono to nešlo. Cesta k policii byla volná. No, ne tak docela. Měl jsem přes váhu, a tak jsem své postavě i fyzické kondici obětoval veškerý volný čas. Sport se pro mě stal doslova posedlostí a nejdůležitějším koníčkem. Denně jsem běhal nejméně osm kilometrů, jezdil na kole a cvičil s činkami. Před nástupem na náhradní vojenskou službu jsem díky tomu byl ve skvělé fyzické kondici a o 20 kilo lehčí,“ s úsměvem na tváři se dnes již plk. Mgr. Miroslav Spurný rozpovídal. Než jsme měli možnost rozhovor uskutečnit, byl totiž Miroslav Spurný povýšen do plukovnícké hodnosti.

V rámci policie pan Miroslav prošel prakticky všemi činnostmi, které patří uniformované policii. Zkušenosti z hlídkové služby získal v Praze. V rodném Olomouckém kraji si později na základním útvaru vyzkoušel roli okrskáře, působil taky jako dokumentarista – zpracovatel trestních věcí. Později zastával i vedoucí funkce, a tak ví, co obnáší práce zástupce i vedoucího obvodního oddělení. Ještě později se stal vrchním komisařem – koordinátorem územního odboru vnější služby. „Víte každá práce u policie vám přináší nové zkušenosti, které formují vaše myšlení i pohled na policejní práci v širších souvislostech. V podmínkách policie jsou zkušenosti ne-

celáře krajského ředitele. Pro civilistu poněkud šroubované, nicméně je to tak.

Když jsme se dostali na otázky sběratelské, pan plukovník se lehce nadechl a spustil. „Jak praví pan Čapek, sběratelem se člověk nestává, ale rodí. Prakticky od roku 1989 se mým hlavním koníčkem stala historie bezpečnostních sborů působících na území naší republiky od roku 1918 do současnosti. Start do této záliby nebyl ovšem raketový. Šel ruku v ruce s dřívějším zájmem o faleristiku a chladné zbraně. Četnické a policejní relikvie jsem uchovával postupně a necíleně, jak mně přišly do ruky, bez nějakého třídění či systému sbírání. Při rozhovoru s jedním ze svých přátel, významným sběratelem bodáků evropského formátu panem Ing. Vladimírem Dokonalem, CSc., jsem vyslovil svůj nápad vytvořit sbírku z policejních a četnických reálií od vzniku republiky. Kamarád mě v mojí myšlence podpořil. Od té doby je policejní historie mým největším koníčkem. Přišel jsem na určitý systém, jak četnické a policejní reálie sbírat. Základem je ucelený přehled o předpisech, které od roku 1918 upravovaly výstroj, výzbroj i služební pravidla bezpečnostních složek. Zde pomohli kamarádi, také policisté, kteří měli tyto cenné dokumenty a dali mi je nezištně k dispozici. Tím každý sběratel získá přehled o vývojových etapách a postupných změnách u bezpečnostních sborů, a tudíž ví, na co se má zaměřit.“

Základ každé sbírky tvoří spousta drobností a na ty se pak vážou atraktivní sběratelské předměty. A čeho si pan Miroslav nejvíce cení? „Vážím si každé maličkosti. V poslední době mě udělala radost prvorepubliková policejní přístalka, kterou jsem sháněl již dlouho. Na jednotlivé kousky sbírky se musí mnohdy trpělivě čekat. O to je pak radost a potěšení větší. Při shánění sběratelských předmětů se nedá hovořit o práci. To je vášně. Vzpomínám si na humornou příhodu,

kdy jsem na aukčním portálu vydrazil poměrně cenný odznak a po ukončení aukce mě můj aukční soupeř zaslal e-mail s dotazem – o co jsme to vlastně soupeřili?“

Sběratelské předměty usměvavý policista nikdy neschítal, neví tedy ani jejich počet a odhadovat si netroufne. Jeho sortiment tvoří šavle, bodáky, přílby policejní i četnické, stejnokroje a čepice. Z kožených doplňků má opasky, sumky, brašny i závesná řemení. Nechybí mu ani dobové tiskoviny, předpisy, průkazy, odznaky, nárameníky, fotografie a má i další zajímavosti. A kde mají historické předměty svoje místo? „Všechny předměty jsem měl z převážné části uloženy v kanceláři. Bohudík jsem ji nikdy neměl malou,“ doplňuje Miroslav Spurný.

Nemohli jsme se nezeptat, zda vedle sběratelství má pan plk. Spurný čas ještě na jiného koníčka? Odpověď byla rychlá, jako by ji vysypal z rukávu: „Vedle sběratelství je mým hlavním koníčkem práce. Pro

Historie četnictva a policie –VELKÝ KONÍČEK

nahradiitelné. Konec konců i většina policistů vnímá zkušené policisty jako lidi, kteří jim mohou do služebního života něco dát,“ upřesňuje nám Miroslav Spurný svoje pracovní zařazení u policie.

V dubnu letošního roku byl pověřen vedením analyticko-právního oddělení nově vznikajícího Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje. Teď konkrétně je na služebním místě zástupce ředitelky kan-

plk. Mgr. Miroslav Spurný

Čepice četnického kapitána z roku 1930

Přilba pro policejní úředníky z roku 1931

rozloučil, prozradil, co historické výstavě předcházelo: „V roce 2009 jsme společně s kolegy policisty uspořádali u příležitosti Dne policie v regionálním centru Olomouc výstavku se zaměřením na historii policejních sborů. Měla úspěch. S vedoucím územního odboru vnější služby v Prostějově plk. Mgr. Dušanem Věžen-ským jsme přemýšleli, jak policejní práci popularizovat široké veřejnosti v rámci mého tehdejšího pracoviště v Prostějově.

Hodně nám pomohly redaktorka zdejšího týdeníku a kurátorka výstav Muzea Prostějovska, obě o našem záměru informovaly, a projekt byl na světě. Setkal se s podporou města Prostějova i Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje.

Místostarosta Ing. Pavel Drmola převzal společně s ředitelem policie Olomouckého kraje plk. RNDr. Jaroslavem Skřičilem nad akcí záštitu, což vzniku výstavy hodně pomohlo.

Na výstavě jsem se ovšem nepodílel sám, svými sběratelskými kousky či fotografiemi mi pomohli kamarádi nprap. František Šmákal, pprap. Miroslav Friak, kpt. Bc. Radek Galaš, nprap. Tomáš Herajt, Ing. Jiří Rulc a Pavel Procházka, kterým vyslovuji touto cestou svoje poděkování.“

Eva BROŽOVÁ
Foto Policie ČR

Výstavu historických exponátů dokreslovali policisté v dobových uniformách. Po zahájení výstavy proběhla jízda historických vozidel.

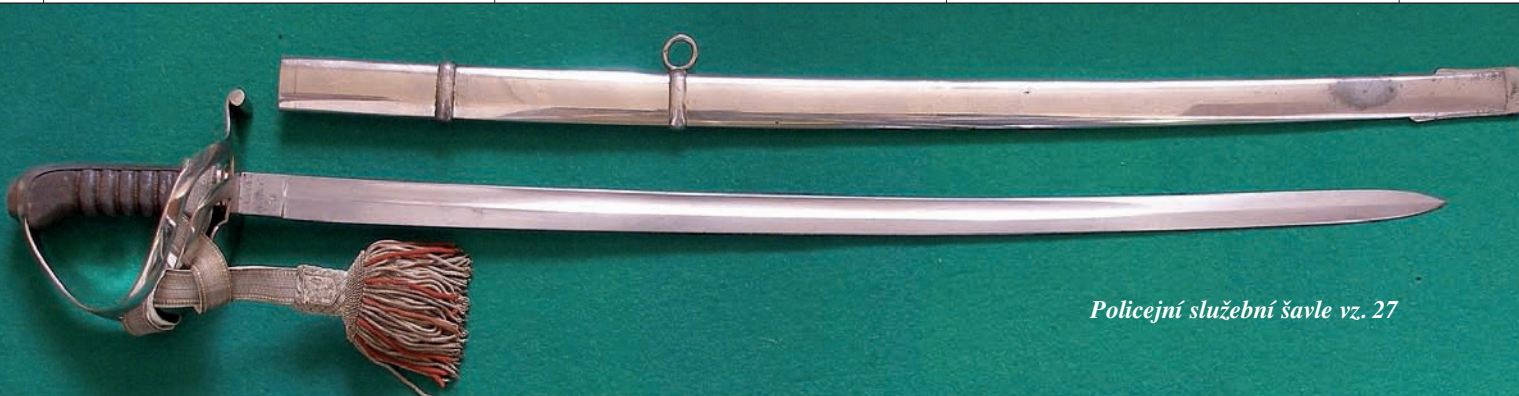
mnohé to zní zcela jistě jako klišé, ovšem při hlubším pohledu v kontextu policejní historie a současnost to tak již vypadá.

V roce 2006 přišli kolega a kamarád kpt. Bc. Radek Galaš společně s ředitelkou Muzea P ČR PhDr. Marcelou Machutovou na skvělý nápad. Pořádat přímo v muzeu konference policejních historiků. Nápad se ujal. V roce 2007 jsme se sešli na této akci dvakrát a v letošním roce od 25. do 27.11. nás čeká již pátá konference. Podotýkám, že tato naše aktivita je přístupná všem lidem, bez ohledu na to, zda jsou policisté, či nikoli. Výsledkem našich setkání je společný produkt, který jsme nazvali Almanach

z konference policejních historiků. Naším cílem není zviditelňovat sami sebe, ale popularizovat policejní práci na veřejnosti. Chceme směřovat i dovnitř policie, protože každý policista musí vědět, kam patří a jaké jsou kořeny jeho cechu. To podporuje hrdost každého našeho kolegy na příslušnost k Policii ČR, což je náš hlavní cíl.“

Pochopení pro zálibu pana plukovníka má i jeho rodina. Řekl nám, že manželka je super, v mnoha ohledech mu je aktivně nápomocna a vytváří mu skvělé zázemí. Syn je ženatý a má svoji domácnost a dcera bude v příštím roce končit střední školu.

Než se s námi plk. Mgr. Miroslav Spurný

Policejní služební šavle vz. 27

Projekt Policie pro všechny je zaměřen na přípravu na přijímací řízení a vzdělávání již přijatých žáků národnostních menšin ve čtyřletém maturitním vzdělávání ukončeném maturitní zkouškou v oboru Bezpečnostně právní činnost ve Vyšší policejní škole a Střední policejní škole Ministerstva vnitra v Holešově.

Co vlastně přivedlo vedení policejní školy v Holešově k záměru připravit takový projekt? Průzkumy, konzultace a provedené analýzy ukázaly, že v posledních letech dochází k nárůstu počtu příslušníků národnostních menšin, kteří se přistěhovali do České republiky. Jedná se především o občany mluvící rusky, vietnamské, slovenské, ruské a polské menšiny a patří sem pochopitelně také romská menšina.

„Počet zastoupení příslušníků národnostních menšin je v řadách policie nedostatečný. Projekt Policie pro všechny má tento deficit pomoci snížit a vytvořit personální podmínky pro zastoupení menšin v řadách Policie ČR,“ řekl nám koordinátor projektu Bc. Stanislav Daniel z holešovské školy a pokračoval o důvěře projektu. „Se zvyšujícím se počtem policistů z řad menšin stoupá důvěra menšin v policii a vzrůstá loajalita a respekt ke státním institucím. Pro příslušníky menšin je policista z řad menšin důkazem, že je možné

stát se státním zaměstnancem, že je výhodné se vzdělávat, neboť existuje šance získat prestižní zaměstnání.“

Projekt Policie pro všechny navazuje na Národní strategii pro práci Policie ČR ve vztahu k národnostním a etnickým menšinám. Tato strategie byla vypracována ministrem vnitra v roce 2002 a definuje principy policejní práce ve vztahu k menšinám.

Koordinátor projektu Stanislav Daniel nám dále uvedl, z jakých právních dokumentů návrh projektu vychází: „Jedná se o

- usnesení vlády České republiky v letech 1997–2006 k lidským právům, integrace menšin do společnosti,
- usnesení vlády České republiky ze dne 22. 1. 2003 č. 85 k návrhu Národní strategie pro práci Policie ČR ve vztahu k národnostním a etnickým menšinám,
- usnesení vlády České republiky ze dne 29. října 1997 ke Zprávě o situaci romské komunity v České republice a k současné situaci v romské komunitě,
- § 14 a 20 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším a odborném a jiném vzdělávání,
- stávající právní předpisy Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.“

Problémem integrace cizinců se ve VPŠ a SPŠ MV v Holešově intenzivně zabývají již od roku 2007. Pro školní rok 2008/2009 splnilo podmínky přijímacího řízení 18 žáků z menšin a 16 z nich v současné době studuje ve 2. ročníku, pro školní rok 2009/2010 spl-

nilo podmínky přijímacího řízení 11 žáků z menšin a 9 z nich v současné době studuje v 1. ročníku. Pro školní rok 2010/2011 podmínky přijímacího řízení splnilo 16 žáků z menšin. Žáci z menšin jsou záměrně rozděleni v rámci integrace do tří tříd mezi ostatní žáky z majoritní společnosti. Tito žáci jsou z devíti menšin – vietnamská, ukrajinská, romská, gruzínská, mongolská, kazašská, kubánská, slovenská a polská menšina. Dosaďadní zkušenosti potvrzují, že v kolektivu ostatních žáků nemají studenti menšin problémy se začleněním.

A jaké jsou cíle projektu?

- v rámci přípravy na přijímací řízení ke vzdělávání ve VPŠ a SPŠ MV cíleně vyhledávat příslušníky menšin,
- zapojit rodiny žáků do projektu,
- zapojit Radu vlády ČR pro národnostní menšiny a další subjekty zabývající se problematikou národnostních menšin,
- individuální péče o žáky,
- průběžné vytváření vztahu k práci u Policie ČR,
- popularizovat práci Policie ČR a navození pozitivní motivace pro výběr povolání.

Projekt Policie pro všechny je zaměřen na vytvoření rovných příležitostí pro žáky 9. tříd ZŠ z menšin žijících v ČR při přijímacím řízení a vzdělávání ve VPŠ a SPŠ MV

Koordinátor projektu
Bc. Stanislav Daniel

ŽÁCI z národnostních menšin studují v Holešově

Den otevřených dveří pro zájemce z řad menšin

Žáci při skupinové práci

v Holešově tak, aby nedocházelo k jejich vyčleňování z hlavního vzdělávacího proudu a obstáli v konkurenci na trhu práce. Po úspěšném ukončení vzdělávání se předpokládá přijetí těchto absolventů do služebního poměru příslušníka Policie ČR, popřípadě absolventi najdou uplatnění v dalších bezpečnostních sborech a ve veřejné správě.

Přímo na škole jsme měli možnost si se žáky popovídat a přinášíme vyjádření některých studentů.

Natálie Pastukh

„Na škole máme mnoho sportovních kroužků, například judo, ju-jitsu, a dokonce i hip-hop. Baví mě tělocvik, hlavně sebeobra-

na. Nemám tady pocit méněcennosti, i když jsem Ukrajinka, cítím se v Holešově jako doma.“

Ludmila Heráková

„Ve třídě i na internátě jsme dobrá parta. Všichni učitelé i vychovatelé jsou super.“

Vladimír Wolf

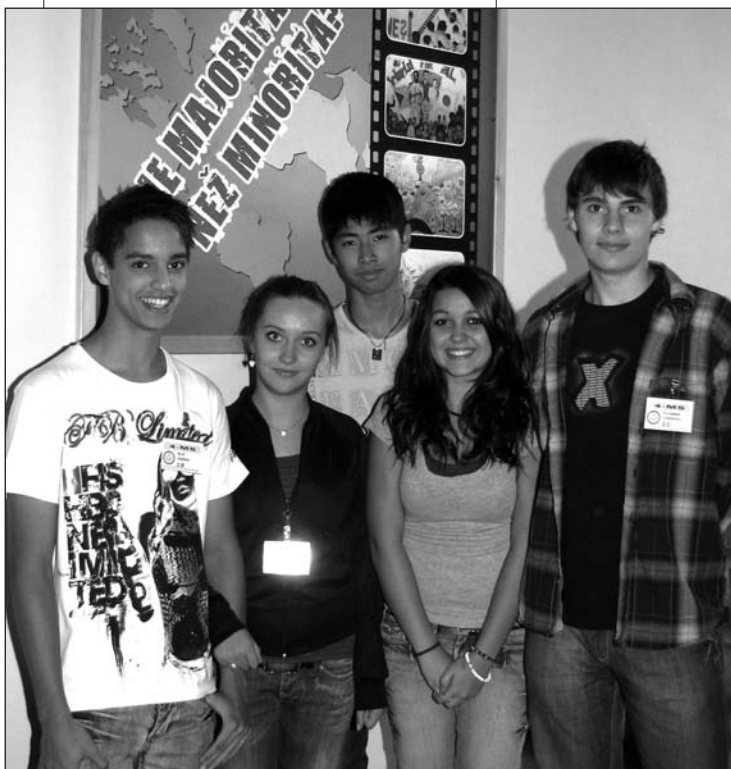
„Po skončení studia bych chtěl nastoupit k policii a k tomu mi pomůže právě tato

pováním vhodných žáků 9. tříd z menšin z celé České republiky, zejména ze Zlínského, Moravskoslezského, Olomouckého, Jihomoravského kraje;“ upřesňuje Stanislav Daniel a pokračuje. „S výtýpovanými žáky provádíme systematickou přípravu k přijímacímu řízení a s přijatými žáky pak přípravu ke studiu. V případě nepřijetí je žák připraven ke vzdělávání na jinou střední školu.“

Obsah projektu je dále zaměřen na vytváření podmínek pro integraci osob se speciálními vzdělávacími potřebami do běžného vzdělávacího proudu. Škola v rámci projektu také zabezpečuje speciálně pedagogické a psychologické podpůrné služby. Speciální pozornost na škole věnují prevenci rasismu a xenofobie, podpoře multikulturní výchovy a vzdělávání, a to s důrazem na problematiku romského etnika. Výrazná pozornost se dostává vzdělávání příslušníků menšin především formou jazykové přípravy.“

Den otevřených dveří – učebna kriminalistiky

škola. Našel jsem si tady i spoustu kamarádů, například Lukáše a celou 2. B.“

Volodymyr Kovbasey

„Škola má dobré zázemí, učitelé jsou vstřícní a ochotní, spolužáci bezproblémoví. Učení je hodně, ale dá se to zvládnout.“

Hieu Mai Tung

„Zdejší škola mi změnila život, lepší školu jsem si nemohl vybrat, nic mi tu nechybí. Vychovatelé jsou jako rodiče.“

„Cílů projektu dosahujeme vyti-

škola vypracovala na základě 14. výzvy MŠMT v rámci operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost dva projekty. První je „Příprava a výběr žáků z národnostních menšin ke vzdělávání ve Vyšší policejní škole a Střední policejní škole Ministerstva vnitra v Holešově“. Druhým projektem je „Vzdělávání žáků národnostních menšin ve Vyšší policejní škole a Střední policejní škole Ministerstva vnitra v Holešově“.

Při realizaci projektů škola spolupracuje s těmito subjekty: preventivně informačními skupinami Policie ČR, školskými odbory krajských úřadů, úřady práce, koordinátory národnostních menšin, neziskovými organizacemi zabývajícími se problematikou menšin atd. Oba projekty byly Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy schváleny a od března 2010 jsou financovány z prostředků ESF.

Eva BROŽOVÁ

Foto

Archiv VPŠ a SPŠ MV v Holešově

Žáci z menšin před plakátem projektu „Je majorita více než minorita?“

HRAD PLNÝ POLICIE

I letošní Den policie Městského ředitelství policie Ostrava přinesl návštěvníkům pestrou podívanou. Akce se konala pod záštitou primátora statutárního města Ostrava Ing. Petra Kajnara a již potřetí v pohádkových prostorách Slezskoostravského hradu v Ostravě. Letošní rok byl věnován Oddělení kriminalistické techniky Ostrava, které právě v tomto roce slaví padesát let existence.

Zajímavostí jsme připravili opravdu víc než dost. Vzhledem k již zmíněným „padesátinám“ našich kriminalistických techniků bylo v prostorách hradu přítomno hned několik techniků, kteří zájemcům věnovali jejich daktyloskopický či trasologický otisk, návštěvníci se ocitli v provizorním fotostudiu, shlédli fotodokumentaci z míst činů z průběhu několika desítek let nebo mohli obdivovat exponáty zapůjčené odborem kriminalistické techniky a expertiz Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje. Specializace „kriminalistické techniky“ se prolínala celým dnem i při dynamických ukázkách. Kriminalisté provedli ohledání vozidla, v němž přijeli a byli následně zadrženi „nebezpeční pachatelé“. Technici předvedli svůj um na fiktivním místě vraždy. Právě v prostorách hradu byla inscenována vražda, divákům přiblížil všechny na místě prováděné úkony odborník na slovo vzatý, vedoucí OKTE Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, mjr. Ing. Jan Aufart. A vraždu na hradě prověřoval dokonce vedoucí ostravské „náslilné“ npor. Bc. Radim Bena.

Návštěvníky, které neodradilo ani deštivé počasí, čekaly také excelentní ukázky Vězeňské služby ČR. Pokus o osvobození vězně se pachatelů samozřejmě nezdařil a akční ukázka, při níž diváci viděli také speciální techniku, oprávněně sklídila ovace přihlížejících.

Program byl letos věnován nejen dětem, ale také seniorům. Na děti tak čekaly ukázky speciální techniky, policejních vozidel i motorek

a soutěže, na seniory cimbálová muzika i beseda s geriatrem. Děti oblíbené ukázky našich kynologů jistě nemohly scházet a výcvik svých čtyřnohých psích mazlíčků předvedli i účastníci našeho kurzu KUZMA – určeného ostravským dětem a jejich psům. Zájemce však čekala také prohlídka hradu s průvodkyní v dobovém oblečení, což není obvyklé.

Akci bezesporu obohatilo taneční vystoupení základní umělecké školy, ale především vystoupení **seniorek – mažoretek**. Babičky mažoretky Bambulky oslavují letos v létě sedmé výročí existence, ale jsou také držitelkami rekordu nejstarší mažoretky. Věkový průměr těchto mažoretek se pohybuje kolem 84 let, nejstarší seniorkám je 89 let.

Den policie vyvrcholil slavnostním předáním medailí policistům i Plaket policejního prezidenta nominovaným osobnostem. Mezi oceněnými

mi byla vedoucí Intervenčního centra Ostrava, Mgr. Lucie Paprsteinová a Plaketu policejního prezidenta převzal i redaktor Moravskoslezského Deníku Ing. Jaroslav Perdoch. Poděkování se dostalo také našim technikům, současný vedoucí Oddělení kriminalistické techniky Ostrava ppor. Bc. Aleš Tancer, spolu s jeho předchůdcem, který vedl oddělení neuvěřitelných 25 let, převzali z rukou ředitele Městského ředitelství policie Ostrava plk. Mgr. Tomáše Landsfelda hodinky. Ale ocenění byli také vítězové ostravské výtvarné a fotografické soutěže s tématem domácího násilí.

Stovkám návštěvníků nezkažilo náladu ani deštivé počasí, vybaveni různobarevnými deštníky, pláštěnkami i holínkami, napjatě sledovali „hradní“ dění. A pro ty, kteří letos nemohli dorazit do Ostravy možná vzkaz: opravdu bylo nač se dívat, proto si udělejte čas příští rok a v červnu opět v Ostravě na Dni policie!

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ
Foto P ČR

VÁBENÍ LUZNÉ NYMFY V CENTRU OSTRAVY...

Ačkoliv jsem podrobně neanalyzoval celorepublikové statistiky, jsem si téměř jist, že v každém velkém městě pulzujícím nočním životem se s téměř železnou pravidelností opakují případy, v nichž se zpravidla muži stanou obětí lstivé „nymfy“. Ona bytost éterická, využívající svého půvabu a chytrosti, dostane své ctitele do stavu jistého oblouznutí i bezmezná důvěra spojená s očekáváním těch nejúžasnějších sexuálních zážitků, které však nakonec nedojdou naplnění a po tvrdém spánku přichází kruté vystřízlivění. Pak nezbude než spočítat škody nejen na duši, ale zejména na majetku, sebrat poslední zbytky sebevědomí a jít vše ohlásit na policii. Ta má pak těžkou práci, neboť vzpomínky jsou matné, škody neurčitě a na místě činu bývá již uklizeno. Ostrava není v tomto výjimkou. Případ uspávačky z roku 2005 však přece jen něčím výjimečný byl, nakonec posuďte sami.

Dne 29. 6. 2005 se dostavil na Obvodní oddělení policie v Ostravě čerstvý šedesátník a oznámil, že byl okraden ve svém bytě neznámou ženou, která se mu představila jako Jana. Následně popsal okolnosti, za kterých k tomu došlo, a nutno dodat, že se při tom necítil zrovna příjemně. Přitom vše zpočátku probíhalo nad očekávání lehce. Především dne se kolem jedné hodiny ranní vrátil do svého bytu v centru Ostravy. V dobré náladě, umocněné požitím několika piv, potkal na ulici, kde bydlel, mladou ženu. Dívka se muži kdoví proč zdála povědomá. Proto ji oslovil a ona se dialogu nebránila. Nebránila se ani pozvání do bytu na skleničku a pak v podstatě ničemu. Když mu byla mladá žena po vůli, byl v sedmém nebi. Bohužel za chvíli také v limbu.

Poté, co se v pozdních odpoledních hodinách probral, zjistil neradostný fakt. Dívka byla pryč a s ní i videorekordér, mobilní telefon, elektrická vrtačka, hotovost a další drobnosti, vše za zhruba 16 000 korun. Navíc prožíval snad nejhorší opici ve svém životě. A nejednalo se jen o kocovinu. Pociťoval totiž rovněž neobvyklé zdravotní potí-

že v podobě bušení srdce a prudké bolesti hlavy. Na skleničce, ze které pil, pak zjistil neznámý bílý povlak. Pojal tedy podezření, že mu neznámá žena přidala něco do alkoholu, který společně pili. Teprve toto podezření jej přimělo celou věc oznámit policii. Dobře udělal. Ohledáním místa činu, které naštěstí neuklidil, byly zajištěny důležité stopy. Jednalo se zejména o nedopalky cigaret vykouřených neznámou ženou a stěry neznámé látky na stěnách skleničky. Následný chemický rozbor látky prokázal, že se jednalo o Rohypnol. Muž poskytl také nepřilíš podrobný popis ženy. Neznámá dívka mu připadala mladá, pěkná a hodná. Bylo jasné, že máme v rajuonu škodnou a je jen otázkou času, kdy budou oznámeny další případy.

Operativa tedy začala tipovat ve svých evidencích a prověřovat známé firmy. Oklamáný muž dokonce označil na předložených fotografiích jednu z vytipovaných žen. Nicméně po důkladném prověření alibi bylo nutno konstatovat, že jsme vedle. Nezbylo než čekat. Dlouho byl však klid, a tak už to vypadalo pouze na ojedinělou letní epizodu.

Další případ byl nahlášen až na začátku prosince. Jako přes kopírák. Jen místo seznámení byl blíže neurčený bar ve Stodolní ulici. Pěťadvacetiletý muž se probudil ve svém bytě v pozdních odpoledních hodinách a byl, jak popsal, úplně mimo. Teprve po hodině si uvědomil, že ona mladá, pěkná a hodná dívka je pryč i s finanční hotovostí, DVD rekordérem a mobilním telefonem. Muž si z předešlého dne moc nepamatoval, a tak neposkytl policii žádné důležité informace. Při ohledání obývacího pokoje byla mimo jiné zajištěna daktyloskopická stopa vhodná k individuální identifikaci. Daktylka byla zajištěna na hifi věži, která byla odpojena ze zásuvky a připravena k transportu. Porovnáním kontrolních otisků byla následně vyloučena shoda u domácích osob a tak bylo téměř jisté, že neznámá žena nám na místě zanechala svůj „autogram“.

Ale komu patří? A kde ji hledat? To byly nejčastější otázky, které si zatím marně kladli chlapi z „násilné“. Odcizený telefon zmizel beze stopy, pátrání po zmizelých věcech vyšlo zatím naprázdno. A tak „uspávačka“ měla zatím štěstí. Na rozdíl od další oběti, která přišla ohlásit stejný případ pár dní před Štědrým dnem. Modus operandi stále stejný. Místo kontaktu také. Jednalo se o bary v blízkém okolí Stodolní ulice. Muž se obrátil na policii bezprostředně po zjištění, že ta

mladá, pěkná a hodná žena mu zřejmě něco přidala do pití a pak takřikajíc vybilila byt.

Nezbylo, než trpělivě pokračovat v rutinní práci. Však to znáte, důkladné ohledání místa činu, podrobný výslech poškozeného se zaměřením na popis osoby a další detaily, které by mohly posunout pátrání po neznámé kupředu. Rutinní záležitosti se postupně stalo také vyžadování výpisů telekomunikačního provozu u odcizených mobilních telefonních přístrojů. Právě tato možnost, kterou policie hojně využívá, vedla k zjištění zásadní informace. Telefon byl krátce po činu stále aktivní a bylo na něj voláno z jiné telefonní stanice. Jak se později ukázalo, jednalo se o majitele jedné z ostravských zastaváren.

I dále jsme měli štěstí. Zastavárník totiž patřil k těm, kteří svou činnost vykonávají v souladu se zákonem, a tak mohl doložit řádně vyplněnou zástavní smlouvu. Poskytl také poměrně přesný popis ženy, jež telefonní přístroj zastavila. Ten se nápadně shodoval s popisem neznámé uspávačky, které jsme získali od poškozených. Byl to výrazný posun v šetření případu. Konečně jsme měli jméno konkrétní podezřelé ženy, tehdy třicetileté Slovenky trvale žijící v Turzovce. Následovala okamžitá žádost o spolupráci adresovaná slovenským kolegům.

Čas hrál tenkrát paradoxně proti nám, neboť mezitím se na jedno z obvodních oddělení v Ostravě dostavil zdecimovaný muž, který popsal svou neblahou zkušenost s neznámou „kráskou“. Žena jej připravila nejen o veškerou hotovost, ale i o nějaké vybavení bytu, včetně mobilního telefonu. Místo, čas, způsob provedení – vše sedělo. Nebylo pochyb, série pokračovala. „A kdo ví, kolik jich to vůbec nepřijde oznámit,“ prohlásil téměř prorocky vedoucí oddělení násilné trestné činnosti, který případy již dávno sledoval a napjatě očekával výsledek prověrky na Slovensku. Naštěstí kolegové zareagovali velmi rychle a poskytli nejen detailní informace k podezřelé, ale také ztožnili telefonní čísla, na něž bylo voláno z mobilního telefonu odcizeného poslední obětí. Jednalo se o blízké rodinné příslušníky podezřelé Slovenky.

Kruh se uzavíral. Věděli jsme již koho hledat, ale zatím nebylo jasné kde vlastně? Nebylo nám nic platné ani zjištění ubytovny, v níž podezřelá i se svým druhem a dětmi bydlela. Jako by se vypařila. Následující opatření byla tedy zaměřena na ubytovny v rámci Ostravy. Současně jsme intenzivně jednali se státním zastupitelstvím o vydání předběžného souhlasu k zadržení podezřelé, díky němuž mohlo být vyhlášeno pátrání. V mezidobí ostravští pátrači procesovali všechny zastavárny na území města a způsobili nejednu vrásku na čele jejich majitelů, neboť mimo věcí souvisejících s tímto případem zajišťovali samozřejmě i jiné věci pocházející z trestné činnosti. Do konce se také dotahovala odborná vyjádření ve vztahu k vyhodnoceným biostopám a na srovnání čekaly použitelné daktostopy z jednotlivých případů.

Celkem bylo evidováno již pět takových trestních věcí. Tak jsme se mimo jiné dozvěděli, že naše uspávačka používala k omáme-

ní obětí Rohypnol a Zolpidem. Předmětné léky podané s alkoholem mohly vyvolat zdravotní komplikace velmi podobné obtížím, popsaným ve výpovědích poškozenými. Tedy bušení srdce, několikadenní malátnost a nevolnost spojenou s podrážděností. Zároveň bylo jasné, že každý na podané léky reagoval individuálně a podané množství nebylo způsobilo zapříčinit život ohrožující stav. Pátání běželo na plné obrátky, když se vedoucímu tehdy 7. teritoriálního oddělení, majícímu spisový materiál na starost dle věcné a místní příslušnosti, rozezvoni telefon na jeho stole. „Tady Referát cizinecké policie Mosty u Jablunkova, máte v pátrání Janu?“ „Ano!“ odpověděl lakonicky zkušený vedoucí oddělení a ihned začal organizovat vše potřebné. Dobře věděl, že je pondělí ráno a tak vyřízení eskorty, střežení, případně lékařská prohlídka, zajištění advokáta, umístění do cely, výslech podezřelého a další procesní úkony nebudou činit vůbec žádné problémy.

Nemýlil se a tak podezřelá Jana seděla již ve 13.30 v kanceláři zkušeného procesualisty a neklidně mnila kousek papírového ručníku. Měla za sebou kolečko na technice a byla na ní znát nervozita. Po pár otázkách však jako by z ní všechno spadlo a rozpovídala se. O svém dosavadním životě, že nebyla nikdy trestána, jak se dostala do Ostravy, s kým tady žila, kde bydleli a tak dále. Na logickou otázku, z čeho žili, po krátkém odmlčení uvedla „z chlapů“. Pak obecně popsala, jak chodila v noci po ostravských barech a restauracích, nejčastěji v centru Ostravy, a navazovala náhodné známosti s podnapilými muži. Když to vyšlo, vnutila se do bytu, chlapa uspala prášky na spaní a sebrala, co unesla. Spoluúčast svého druhu kategoricky popřela. Když se někdy ptal, kde vzala věci, tvrdila mu, že je dostala. Z její prvotní výpovědi byla zřejmá existence dalších poškozených, ale po představení konkrétních případů vždy poměrně přesně popsala, jak postupovala a co se dělo poté, kdy poškození usnuli. Po výslechu byl podán návrh na vzetí do vazby, který soudce akceptoval a tak se mohli policisté soustředit na kompletaci důkazů. Vzhledem k výpovědi obviněné byla ve sdělovacích prostředcích

uveřejněna výzva případným dalším poškozeným s doporučením, aby neprodleně kontaktovali policisty na kterémkoliv obvodním oddělení nebo prostřednictvím linky 158. Slova vedoucího oddělení násilné trestné činnosti, které pronešl před dvěma měsíci, se beze zbytku vyplnila. Přihlásili se totiž další tři poškození.

Bylo nutné přijmout oznámení, zadokumentovat, co se dalo, a samozřejmě doslechnout obviněnou. Vše do sebe i v těchto případech zapadalo. Úspěšné byly i provedené rekognice. Vyšetřování pokračovalo. Na základě odborných vyjádření a znaleckých posudků byla trestní

kvalifikace některých případů změněna z trestného činu krádeže na trestný čin loupeže a s obviněnou to z pohledu trestní sazby nevypadalo dobře. Její postavení však výrazně vylepšil znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, speciální klinické psychologie. Oba znalci došli k závěrům, které v podstatě zcela korespondovaly se zjištěním procesualisty, provádějícího všechny výsledky. Ten své hodnocení její osoby shrnul do jediného slova „nešťastnice“. Na dvaceti stranách pak znalci podrobně rozebrali nejen osobnost obviněné, ale zachytili část jejího poměrně nelehkého života. A tak je možné se zde dočíst, že pocházela z osmi sourozenců, byla bita svým otcem až neudržela moč, neměla ani svou postel a spala v jedné posteli společně se svou starší sestrou, přesněji v jejích nohách. Dozvěděli byste se také, jak nakonec skončila v diagnostickém ústavu, neboť utíkala z domova, jak již v 17 letech otěhotněla na vycházce a ani nevěděla s kým. Charakteristika životních stráží pokračovala také partnerským životem, její druh ji bil jako „žito“ dlouhých pět let, než od něj utekla.

Avšak podstatná byla z hlediska trestního řízení konstatování znalců, vylučující sice existenci duševní choroby ve smyslu psychózy – obviněná byla tedy za své činy plně odpovědná, nicméně na druhé straně posudky potvrdily, že obviněná trpěla kvalifikovanou duševní nedostatečností. Jinými slovy shledali u obviněné lehkou mentální retardaci, vyjádřenou hodnotou inteligenčního kvocientu rovnajícímu se číslu 59. K tomuto závěru odborníci zjistili silnou naivitu a infantilní, velmi povrchní myšlení, což vede mimo jiné k tomu, že si člověk vůbec neuvědomuje hranice soukromí a přivlastnění si cizí věci považuje za běžné.

Zajímavé z hlediska dalšího šetření případu bylo také zjištění, že trestnou činnost páchala pod vlivem druhé agresivní osoby. Nic takového však nebylo doposud zjištěno. Všechny výpovědi svědků, včetně vedoucího ubytovny, hovořily o tom, že na své noční výpravy žena chodila sama a všechny věci, které byly zajištěny v zastavárnách, byly zastaveny až na jedinou výjimku na její jméno. Ani poškození si ve svých výpově-

dích nevzpomínali na pohyb nějakého muže podobného popisu ženina druhu v okolí obviněné. Také veškeré stopy v podobě otisků prstů a bio vzorků zajištěných na místech trestných činů patřily vždy obviněné, což ve svém důsledku podpořilo teorii sólistky. Jednalo se totiž i o stopy zajištěné na předmětech, se kterými bylo manipulováno v úmyslu je z místa odcizit. Svou účast na dokumentovaných loupežích popřel též druh ženy, i když o jeho roli minimálně v podobě návodce, bylo možno vzhledem k závěrům znalců z oboru psychologie úspěšně spekulovat.

V poměrně krátké době bylo vyšetřování ukončeno a státní zástupce zpracoval žalobu, kde již třicetiletou Janu vinil z celkem osmi trestných činů. Ve dvou případech skutky kvalifikoval jako trestné činy krádeže a v šesti případech jako trestné činy loupeže. Nutno dodat, že již žalobce ve svém odůvodnění široce citoval ze znaleckého posudku psychologa a psychiatra a snažil se tak v souladu s duchem zákona snášet jak důkazy svědčící jednoznačně o vině obžalované, tak upozornit na zjištění a fakta, která mohla být brána na zřetel soudem při úvahách například o výši trestu.

Na začátku hlavního líčení byla již Jana opět ve vysokém stupni těhotenství. Soudce odsoudil ženu k trestu odnětí svobody na dva roky s podmíněným odkladem na zkušební dobu pěti let. Po poradě s obhájcem žena přijala verdikt soudu s velkou úlevou. Součástí trestu byl také zákaz pobytu na území statutárního města Ostravy po dobu pěti let.

Na závěr. Jana rozhodně nebyla prototypem krasavice, za kterou se na Stodolní táhnou hejna citelů. Už vůbec neoplyvala inteligencí a, popravdě řečeno, jen těžko si představit okruhy společenských témat, o kterých by bylo možné s touto životem těžce zkoušenou ženou hovořit. Přesto se dokázala vetřít do přízně mnoha mužů, kteří se pak stali obětí jejího jednoduchého scénáře. Ulovit, uspat, oloupit. Ale jak je možné, že jinak spořádaným způsobem života žijící muži, často otcové rodin, se ocitnou v situaci, kterou nelze označit jinak než trapnou? Může za to jen alkohol? Myslím, že podstatu problému nejpřesněji vystihl soudce, když v odůvodnění rozsudku mimo jiné uvedl „pokud se týče skutečností, o nichž se zmiňuje obhajoba v tom smyslu, že je zde velký spolupodíl na spáchání trestné činnosti ze strany poškozených, pak lze sice konstatovat, že poškození se do uvedené situace dostali takřka jistě sami, neboť obžalovaná z pohledu poškozených zcela nepochybně představuje tzv. snadnou kořist pro jejich případné sexuální představy a potřeby, avšak tyto skutečnosti bez dalšího nelze vyhodnocovat ve prospěch obžalované takto jednostranně. V ostatním lze námitkám obhajoby dát plně za pravdu.“ Tak co pánové, stálo to za to? Nebýt dobré práce ostravských policistů, kolik „chlapů“ by Jana ještě okouzila? Odpovědi na tyto otázky jsou myslím nasnadě.

plk. Mgr. Tomáš LANDSFELD,
ředitel Městského ředitelství
policie Ostrava
Ilustrace archiv redace

Následující příběh, vlastně jeho tragické vyvrcholení, je záležitostí loňského léta, přesněji poloviny července. Čtyřicetiletý mladý muž osedlal pěknou, výkonnou – a ne levnou! – motorku, neboť venku se nadmíru pěkně činilo aktuální počasí. A vyrazil si na výlet.

NEPĚKNÝ KONEC VYJÍŽDKY aneb SMRT ZE ŠETRNOSTI

Motocykl zn. Honda VFR 400 R má obsah válců 400 cm³, disponuje výkonem 60 koní (tedy, jak je nyní normou předepsáno, 44 kW), což zaručuje nejvyšší rychlost nad 200 km/h. Pohyb na rychlém jednostopém stroji měl být jenom radostí, příjemnou sestavou, sérií „endorfinových“ zážitků během cesty krajinou.

Při dojezdu do mírně pravotočivé zatáčky na klesající silnici musel ovšem motocyklista přibrzdit. Následoval strašně kvapný děj: motorka pod jezdcem znenadání padla na pravý bok, on sám letěl – „adrenalinově“? – od řídlítek a tělem udeřil do protijedoucího automobilu zn. KIA Rio. Utrpěl smrtelné zranění.

Při řešení dopravní nehody, během zběžné prohlídky motocyklu, se ukázalo, že předním kolem nelze otáčet. Dopravní prostředek putoval k technické prohlídce znalcem. Tomu se zprvu zdála možnost zablokovaného předního kola – u kýžené mašiny – jako nepravděpodobná. Při bližším ohledání to nejen připustil.

Přední kolo se netočilo, ovládací páčka měla neobvykle velký „mrtvý krok“ a po jeho vymezení byla stejně příliš tuhá. Teprve po povolení hadičky, která přivádí brzdovou kapalinu do brzdy předního kola, se dalo tímto kolem bez problémů otáčet. Odborník demontoval ovládací váleček přední brzdy a v autodílně jej rozebral na základní prvky, součástky. Pístek ve válečku vázl, vyklepnout jej ven se podařilo až za použití drobného násilí. Co způsobilo omezenou pohyblivost pístku v ovládacím válečku? nutila se otázka.

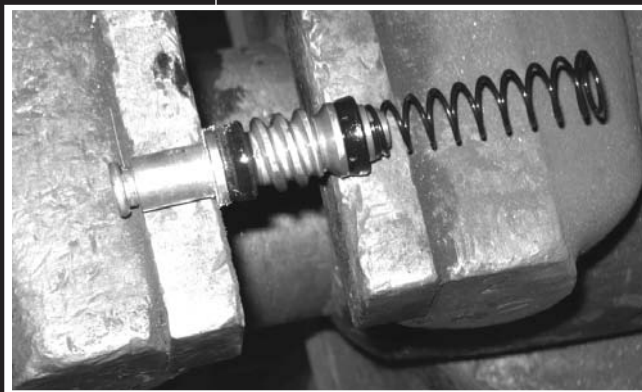
V brzdové kapalině expertíza objevila přítomnost cizích tělísek – čer-

ných a lepkavých! Brzdová kapalina je na motocyklu předmětného typu v zásobní nádržce, která je hadičkou spojena s ovládacím válečkem. Ukázalo se, že majitel motorky použil jako spojovací hadičku pro vedení brzdové kapaliny hadičku opletenou, která je určená pro vedení, dodávání paliva – benzínu – do motoru.

U nesprávně použitého „materiálu“ hadičky došlo k rozleptání jejího „vnitřního těla“, vznikla lepkavá hmota, která zablokovala pístek, a v nejméně vhodný okamžik se napevno zablokovalo přední kolo motocyklu. Ten se stal zcela – osudově? – neovladatelným.

Již nikdy se nedozvíme, proč měl motocyklista na stroji „náhradní“ hadičku. – Chtěl ušetřit 160 korun (!!!) za předepsaný díl? Měl nějaký spěch? Uplatnil zlaté české ručičky, které si kdykoliv dovedou poradit a najdou „vhodně improvizované“ řešení, použijí téměř cokoli, co je na dosah, a jakýkoliv nefunkční problém dovedou „rozchodit“?

V každém případě cena za výše

popisovanou „chybu“ byla neodvolatelně nejvyšší...

A rovněž se chce – k poučení ostatním – připomenout, jak se to např. zdůrazňuje kolem provozu letadel, že také v silniční dopravě

**NEEXISTUJÍ ŽÁDNÉ
NEPODSTATNÉ MALÍČKOSTI.**

/ki/

Podklady Ing. Petr PTÁČEK
Foto archiv soudního znalce

Doktor Helebrant se opřel do kárky, na které měl tři basy piva.

„Počkejte, pomůžu vám.“

„Netřeba,“ řekl, „tohle ještě zvládnu.“

S tesknoutou nad neúprosností ubíhajícího času jsem si uvědomil, jaký je z toho dříve mohutného chlapa křehký staříček. Dávno už nevedl kláštereckou chirurgii, odhadoval jsem, že je mu hodně přes osmdesát let.

„Děláte si zásoby?“

„Jo,“ připustil. „V hospodě je nuda. Nikdo už tam nežvaní o ničem jiném, než o politice.“

„Je vzrušená doba,“ řekl jsem.

„To byla vždycky. A že už toho trochu pamatuju. Mimochodem, znáte přírodní zákon akademika Blatného?“

„Ne.“

„Čím je člověk starší, tím jsou holky hezčí.“

„Jste věčný optimista,“ řekl jsem.

„Asi to tak bude,“ usmál se. „Například pevně věřím, že tohle pivo ještě vypiju.“

Kárka odhrkala, já zůstal na návisi sám, a přepadla mě trochu nostalgická nálada. Jak dlouho už tu vlastně bydlím? Devětadvacet – ba ne, třicet let. Kostel, chalupa, jablůň na zahrádce. Svět vypadá jednotvárně, ale kolem bezostyšně uhání čas. Spousta věcí se změnila, dokonce i společenský systém původně proponovaný na věčné časy. Rozpad železné opony přinesl nejen překrásnou možnost cestovat, ale i typy zločinů, na které jsme dosud nebyli příliš zvyklí. Původně se sice zdálo, že kriminalita stoupne jen ve velkých a důležitých městech, ale to byl omyl, vlna se šířila po způsobu ozvěny. Stačilo například, aby pražská policie udělala zátaž na Hlavním nádraží, a o dvě hodiny později už vytlačení povaleči vystupovali u nás a hádali se s konduktérem, který bláhově vyžadoval jízdenku. Do kláštereckých ulic, obchodů a tržišť vtrhli kapsáři, autobusové a železniční čekárny obsadili bezdomovci. A nejen to. Objevily se i záležitosti mnohem závažnější.

„Já vážně nevím, pánové,“ krčil rameny novopečený majitel restituovaného hotelu Šerý pes, „třeba je to jen takovej fór. Ale asi byste to měli vědět.“

„Prosím, povídejte.“

„No, objevil se u mě takovej chlápek a ptal se, jestli nepotřebuju ochranu. Proč, já na to, nemám strach. A on začal vypočítávat, co všechno se může stát. Podniku, manželce i dětem. Nejdřív jsem myslel, že je to pojišťovák, znáte ty jejich funebrácký řeči, a tak jsem se jen tak pro zajímavost zeptal, co by to jako stálo. Prej dvacet tisíc měsíčně. To mi vyrazilo dech, tak jsem ho vyhodil.“

„Dobře jste udělal.“

„Nevím. O pár dní později mi někdo dlažební kostkou rozmlátil veliký skleněný okno u restaurace...“

„Tak se na to podíváme,“ slíbil kolega Velek. Všechno to pochopitelně mohla být jen shoda náhod, přesto jsme instruovali pořádkové hlídky a zařídili noční strážení hotelu. Marně. V pátek v jednu hodinu odpoledne, v době, kdy byla restaurace Šerého psa nabitá k prasknutí, se rozprskla výloha a střela rozbila velké zrcadlo za výčepem. Když hosté pochopili, co se vlastně stalo, urychleně jídelnu opustili, mnozí i bez vyrovnání útraty. V následujících

dnech tržba katastrofálně poklesla a hoteliér přestal na kriminálku docházet.

„Asi zaplatil,“ konstatoval Velek.

„Možná. Kdo bude další?“

Čekali jsme na novou rozzlobenou obět vyděračů, ale nikdo už se nedostavil.

„Chyba imunitního systému,“ poznamenal major Kavan.

„Prosím?“

Šéf kriminálky vysvětlil, že háček spočívá v tom, že s podobným typem zločinnosti nemá náš právní řád potřebné zkušenosti. Neštovice v Americe, králíci v Austrálii a gangsteři ve střední Evropě prostě nenarážejí na příslušné obranné mechanismy. Parta schopných kriminalistů sice ví, že ve městě řádí organizovaní vyděrači, ale nemůže nic dělat, neboť si nikdo nestěžuje a nikdo nechce a nebude svědčit.

„Ale to přece nejde!“ vyhrkl nováček naší skupiny podporučík Plávek.

„Všechno jde, pane kolego,“ řekl pochmurně Kavan. Dlouho sedět se založenýma rukama ovšem nikdo z nás nevydržel, a tak jsme si jen tak pro pořádek dali pozor na větší podniky, z nichž by se vyplatilo vybírat výpalné. Za několik týdnů jsme znali chlapa, který je pravidelně obcházela a strkal do kapes příslušné obálky. Jmenoval se Petr Pinkas a jeho zaměstnavatelem byl úctyhodný majitel soukromé bezpečnostní agentury jistý Ota Klement. Oba se do okresního města přistěhovali před necelým půlrokem.

„Proč je nesebereme?“

„Protože to, co na ně zatím máme, nestačí ani k sebrání licence.“

„Copak jsou tu všichni takoví srabové?“

Mohli jsme sice vysvětlovat, že zbabělost a obava o rodinu není jedno a to samé, jenže podporučík by s tím asi nesouhlasil, a navíc se ukázalo, že alespoň jeden odvážný podnikatel se v Klášterci našel. Pan Vokoun, majitel denní vinárny na náměstí, výběřčího zřekoval a v naší kanceláři sepsal obsáhlé prohlášení.

„Ani halíř nedostanou!“ tvrdil.

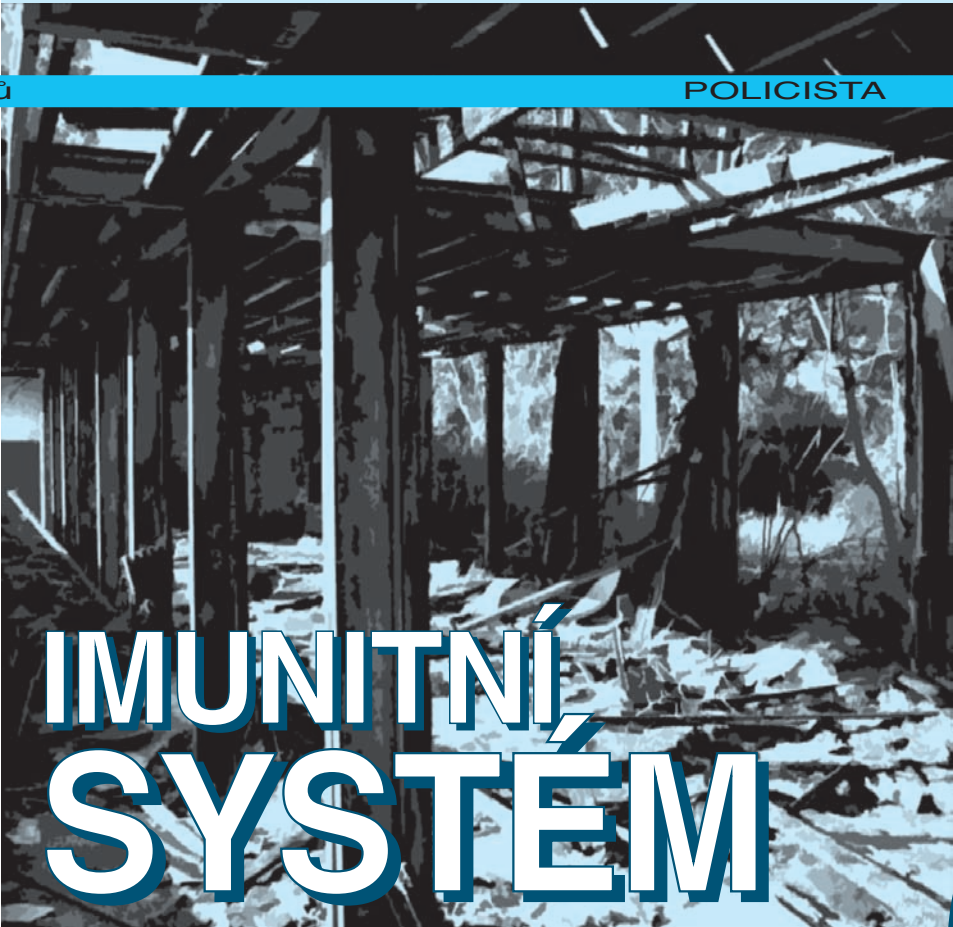
Upozornili jsme ho, že stoprocentní bezpečnost mu zaručit nemůžeme, a on jen mávl rukou a povídal, že nemá strach. Přesto Kavan zřídil služby na ochranu Vokounovy rodiny, jedenáctiletého syna vozil do školy služební vůz, což vzbudilo náležitou závist spolužáků, paní Vokounová získala pro své pochůzky po městě nenápadný doprovod. Několikrát vyšla taková role i na mne, a tak jsem alespoň snaživě pomáhal nosit tašky s nákupem. Soukromá bezpečnostní agentura pana Klementa se chovala tiše, nabídku neopakovala a vyjma několika výhružných anonymních telefonátů se nic nedělo. Na malém městě, kde se téměř všichni lidé znají, se šíří rychle nejen fámy a strach, ale i odvaha. Když vinárníkovi z náměstí procházelo jeho trucování už šestý týden, začali se k němu připojovat další. Výpalné přestal platit hoteliér od Šerého psa, po něm nájemce radničního sklípku i vedoucí diskotékového klubu pod věží.

„Ano, to je správný,“ zářil podporučík.

Major Kavan se tvářil zachmuřeně. Situace se mu přemalo líbila, nevěřil, že by se vyděrači vzdali tak snadno. V pátek dvánáctého října se krátce po setmění ozval na náměstí výstřel. Projektíl vypálený z armádního samopalu udělal malou díрку do okna Vokounovy vinárny, proletěl nad hlavami hostů a strefil do krku servírku, která za stříbřitým pultem rozlévala víno do skleniček. Dívka zavrávala a sesula se na podlahu. O několik minut později byla mrtvá. Panika, převrácené stolečky, úprk. Když jsme přijeli na místo, zůstalo tam jen pár posledních hostů.

„Já dělal medicínu a trochu se v tom vyznám,“ oznamoval pobledlý mladý muž. „Zkoušel jsem zastavit to hrozný krváčení, ale nešlo to.“

Privolaný doktor diagnózu potvrdil: „Nepomohlo by ani, kdyby se to stalo

přímo na operačním sále. Má roztrášený krční obratel...“

Technik vydlabal z dřevěného ostění rozplácou střelu a pod nažloutlým světlem přenosných reflektorů jsme hledali místo, odkud se střílelo. Rekonstruovaný dům na protější straně náměstí byl obestavěn dřevěnou ohradou, jedno prkno v ní chybělo a o kousek dál se podařilo objevit i mosaznou nábojnici. Proti gangsterům napodobujícím chicagské raketýry dosud není náš právní řád dostatečně vybaven obrannými mechanismy, ale v případě vraždy něco podobného neplatí. Od televizoru vytažený soudce podepsal příkaz k zadržení i k domovní prohlídce bez mrknutí oka a služební vozy se přihnaly před dům, kde sídlila Klementova agentura. Vyběhli jsme do prvního

patra, a když na

zvonění nikdo nereagoval, vyrazil Velek dveře ramenem. Ocitli jsme se v plyšově vyhlázející garsoniére, které vévodila velická manželská postel. Štěpatá holčičí hlava se zaječením zmizela pod peřinou, zatímco chlapík vedle ní si nejdřív pomalu zapálil cigaretu, vyfoukl kouř a povídal: „Čemu vděčím za váš příchod, pánové?“

„Prosím?“ vyhrkl Plávek udiveně.

„Ale,“ řekl klidně Velek, „Pan Klement má zřejmě radost, že jsme tu. A rád by nám návštěvu oplatil.“

„Jste na omylu“ odporoval Klement. „Nemám z vás radost. Vypadněte!“

„To nemůžeme. Soudce nám nařídil, abychom vás dopravili do vyšetřovací vazby.“

„Proč?“

„Pro podezření ze spoluúčasti na vraždě.“

„Cože?“

Celou dobu jsem Klementa pozorně sledoval a zdálo se mi, že jeho úžas je nelíčený. Petr Pinkas mu zřejmě dosud o celém maléru nestačil referovat.

„Tak šupem oblíkat,“ nařizoval Velek, „ta slečna taky, a dřív, než se odebere k mamince, nám ukáže občanský průkaz.“

Klement mlčel a štěpatá hlava chtěla vědět, co si to dovoluujeme. Nakonec poslechli oba, a když jsme na zpáteční cestě jeli přes náměstí, stál před polorozsvícenou vinárnou černý pohřební vůz. Petra Pinkase se nám zadržet nepodařilo, jeho pokoj

v hotelu u nádraží byl prázdný a účet pochopitelně nevyrovnaný. Celostátní pátrání po něm bylo dlouho bezvýsledné a Ota Klement ve věznici rychle pookřival. Sepisoval stížnosti na nejrůznější instituce, a protože peníze osobně nikdy nevybíral a na dobu vraždy měl celkem přesvědčivé alibi, zdálo se, že ho budeme muset co nejdřív propustit.

„To je k vzteku,“ zlobil se podporučík Plávek.

Ba ne,“ tvrdil Kavan, „tak to bude lepší.“

„Jak to?“

„Určitě mají spolu nevyrovnané účty. Brzo se tu ten Pinkas objeví...“

Zařídili jsme povolení na odposlech Klementova telefonu a potom zadrženému oznámili, že je volný. Nevypadal moc potěšeně. Povídal, jak si všechno pěkně odnese, neboť případ ještě zdaleka nekončí. V duchu jsme doufali, že má pravdu. Další deset dní se nic podstatného nedělo, až v úterý dopoledne zaznamenal magnetofon následující rozhovor.

„Haló.“

„To jsem já, šéfe...“

„Co chceš?“

„Musíme se sejít.“

„Teď ne!“

„Právě teď. Přece v tom nepojedu sám.“

„Ale...“

„V devět večer v Polákově mlejně.“

Dlouho bylo ve sluchátku ticho, až nakonec Ota Klement s povzdechem řekl: „Jo, přijdu tam.“

Pásek se zastavil a my se pustili do díla. Zmíněný mlýn bylo rozlehlé stavení asi tři kilometry výš proti proudu řeky, dřív to bylo rekreační středisko nějaké severočeské fabriky, ale před rokem objekt vyhořel a jeho zčernalé zdi zůstaly opuštěné. Do večera sice zbývala spousta času, jenže jsme nechtěli nic dělat na poslední chvíli, bylo zřejmé, že Pinkas je velmi opatrný. Pečlivě jsme vybrali místa vhodná pro hlídky, obsadili je, a potom už nezbývalo než čekat. Den se vlekl neuvěřitelně pomalu, a když se konečně setmělo, ukázalo se, že armádní infrapřístroje, které jsme si vypůjčili, byly možná perfektní pro zaměřování děl, ale vidět v nich nebylo skoro nic. Vůbec jsme nezaregistrovali, jakým způsobem se Pinkas do vyhořelé budovy dostal, ale najednou tam byl, zdálky jsme zahlédli plamínek zapalovače a slyšeli kroky kličkující mezi ohořelými trámy.

„Máme začít?“

„Ne, čekejte,“ nařídil Kavanův hlas z reproduktoru vysílající.

Přibližně pět minut po osmé se na úzké silnici, která se klikatila podél řeky, objevila záře automobilových reflektorů. Vůz přijel a zastavil před bývalým mlýnem. Světla zhasla a dveře bouchly.

„Teď,“ zavelel Kavan.

Vyrazili jsme všichni naráz, pod nohama šustilo spadlé listí stromů a z dálky se ozývalo štěkání služebního psa.

„Stůjte, ani hnout, ruce nahoru!“

Klement oslněný zářím baterek vypadal vyděšeně a podruhé po nepříliš dlouhé době mu zaklapla na zápěstích železka.

„Prohledejte to!“

Pobíhali jsme po spáleništi, zčernalé zdi vracely povely zvláštní ozvěnou, Petr Pinkas zmizel.

„To snad není pravda...“

Černý německý ovčák Alan procházel zbořeníště křížem krážem a tvářil se bezradně. Psovod jen krčil rameny.

„Nemohl se přece propadnout do země.“

Mne napadla jiná věc. Vzpomněl jsem si na vyprávění nadlesního Kábrta o honcích, kteří ukrývali střílené zajíce a bažanty ve větvích smrčků. Lovecký pes totiž nedokáže zvednout čenich od země a najít to, co je ve výšce. Možná má náš vlčák podobný problém. Přitáhl jsem z auta přenosný světloomet a namířil ho vzhůru. Hvězdy mezi zbytkem trámů zmizely, vysoké zdi měly řadu temných výklenků. Když jsem posvítíl do jednoho z nich, zablesklo se a zazněla typická dávka ze samopalu. Sklo reflektoru se rozprsklo a světlo zhaslo.

„Pozor,“ vykřikl Velek, „kryjte se!“

Leželi jsme na studené rozblácené zemi, kolem byla tma a čas od času houkl výstřel. Připomnělo mi to dávnou hru carských oficerů, které se říkalo na kukačku. Když prý byli znuděni ruskou ruletou, tak se nacpali do velké místnosti, zhasli, čas od času někdo zakukal a vylosovaný chlap s ostře nabitým revolverem střílel po zvuku. Nechápal jsem, proč to považovali za zábavné. Po chvíli ticha se ozvalo temné žuchnutí a po něm dupot běžícího chlapa. Pak další kroky, které se hnaly za ním. Pomalu a postupně se začaly rozsvěcet baterky, kapitán Velek se držel za rameno a zpod prstů mu vytékala krev, psovod měl vyvalené oči a jeho Alan se marně zmítal na napnutém vodítku.

„Kde je Plávek?“ vykřikl šéf kriminálky. Jako odpověď na jeho otázku se z lesa ozvalo ostré zarachocení samopalu. Psovod konečně pustil zvíře ze šňůry a všichni jsme se rozběhli do temnoty. Dvakrát jsem zakopl o spadlé větve, a tak jsem se k místu střelby dostal jako poslední. Podporučík Plávek držel Pinkase na zemi hmatem zvaným kravata a armádní samopal ležel o deset metrů dál. Potom už všechno probíhalo jako ve zrychleném filmu. Pouta, eskorta a řev šéfa kriminální služby.

„Kdo vám to dovolil? Proč jste za ním běžel?“

„Když on,“ vysvětloval podporučík, „on by utekl.“

„No tak by utekl! A chytil by se později. Ale vy jste mohl být mrtvej! Za takovýhle frajeřiny vás příště vyhodím! Jasný?“

„Ano,“ špitl Plávek.

Teprve na zpáteční cestě do města se ukázalo, že to s tou zlostí není tak zlé.

„Já mu musel vynadat,“ řekl mi Kavan tiše. „I když by si spíš zasloužil metál...“

Proces probíhal na jaře, Klement dostal devět a Pinkas čtrnáct let. Odcházel jsem ze soudní budovy s pocitem, že právní řád už není proti gangsterům tak docela bezmocný. A když jsem doma na návsi potkal doktora Helebranta s kárkou plnou lahvových piv, zdálo se mi, že i já jsem vlastně životní optimista.

**Vyprávění jihočeského kriminalisty
zaznamenal Antonín JIROTKA
Foto archiv**

O tom případě si Praha dlouho vyprávěla. Byla v tom senzace, jistě, ale taky přirozený úlek každého rodiče. Vždyť stačí jen neblahá souhra okolností a z vaší ratolesti se může během okamžiku stát oběť – nebo její vrah.

V ČASE ZVLÁŠTNÍCH PRAZDIN

Psala se druhá půlka června 1975, kvůli spartakiádě a nutnému vyklizení škol pro ubytování mimopražských cvičenců začaly prázdniny o půl měsíce dřív. Mladí měli prý, rytmus života jejich rodičů se tomu musel částečně přizpůsobit.

Podvečerní návrat Jany Ivramovské z Votic, kde byla na otočku navštívit svou matku, domů do pražské Michle, měl podobu noční můry. Nejprve se nemohla dostat do bytu, ve snaze odemknout ohnula klíč v zámku. Pak šla shánět syna, tedy patnáctiletého Martina a žáka základní školy, zda není u nějakého kamaráda. Hned ve vedlejším vchodu bydlel Honza Chaloupka, Martinův spolužák: „Já jsem byl u vás jenom dopoledne. Chvilku jsme si s Martinem povídali, on ale pospíchal. Říkal, že se má sejít s nějakým Pepíkem. Toho ale neznám.“

Ivramovská proto zašla za sousedem Němcem, aby jí pomohl otevřít byt. Šíkula Němec nelenil, ale brzy významně pozdvihl obočí: „To je divný, klíč je zastrčený zevnitř!“ Čím dál víc nervózní Ivramovská požádala souseda, ať dveře vypáčí. Stalo se. Když paní vběhla do bytu, našla syna mrtvého. Zčásti ležel, zčásti se opíral o gauč. Košili měl na hrudníku celou od krve... Začal další případ pražské mordparty.

Koření na koberci

Hodinu před půlnocí byl na místě činu i vyšetřovatel major Jaroslav Zahrádka, specialista na násilnou trestnou činnost, především vraždy:

„Nebyl to povzbudivý pohled, lidsky ani profesně. Chudák paní Ivramovská se psychicky zhroutila, manžel byl stále na služební cestě na Slovensku, jen těžko jsme si mohli udělat základní obrázek o životě rodi-

ny. S tělem oběti bylo hýbáno, podle svědectví souseda Němce se matka vrhla na synovu mrtvolu, třásla jí a objímala ji.

Krev a nepořádek z toho, jak pachatel prohledával byt - to byly markanty, kterých by si musel všimnout i začínající policejní kandradas. V kuchyni se na zemi válelo několik modelů autíček, krabice s dalšími stála na kuchyňské lince s pootvřenými skříňkami. Pachatel tam vzal papriku a kari, které rozsypal po koberci v chodbě bytu.

Co se týče zranění na těle oběti, šlo o tři bodné rány. Jedna byla v levé paži, druhá v levém podpaží, třetí v hrudníku. Nejednálo se o žádný perořízek, rány byly velké a poměrně hluboké. Soudní pitva, která proběhla následující dopoledne, určila jako příčinu smrti bodnou ránu hrudníku, která vedla k vykrvácení z podpažní tepny. Řezné rány na dlaně a prstech pravé ruky, pronikající až na kost, nasvědčovaly, že se oběť nějakou chvíli bránila.“

Kde hledat pachatele?

O dva dny později už kriminalisté vyslechli oba rodiče. Jana Ivramovská vypověděla, že v době, kdy odcházela z domova na autobus do Votic, syn ještě spal. Proto mu v kuchyni nechala vzkaz, že jídlo k snídani a k obědu má v lednici, stačí si jen vzít a ohřát.

„Jenže jídlo zůstalo kompletně v ledničce – a zcela netknuté,“ vzpomínal s odstupem let starý Zahrádka. „Stejně tak jsme od soudních lékařů věděli, že žaludek oběti byl prázdný. To zpřesňovalo dobu vraždy, Martin se už nestačil nasnídat, natož poobědovat.“

Co z bytu zmizelo? Krabice s modely autíček byla normálně uložena v komoře. Její přesný obsah ovšem rodiče neznali,

Přední část kuchyňské linky s otevřenými skříňkami s nádobím a potřebami k vaření

Martin si modely vyměňoval na burze nebo i prostřednictvím inzerátů. Každopádně ale z jeho pokojíku zmizel magnetofon...

Peníze? Cennosti? Vše zůstalo na místě, navíc nezmizel ani jediný z kuchyňských nožů domácnosti Ivramovských. Trochu velký nepořádek na tak malý úlovek, chtělo by se říct. Nebo pachatel prohledávání bytu jen markýroval?

„Asi nám dáte za pravdu, že to vypadalo na nějakého kluka. Na někoho z řad spolužáků, nebo z těch, se kterými se Martin seznamoval na burze modýlků... I když představa, jak se takový mladý člověk rozhodne vraždit kvůli autíčkům a přijde na místo činu ozbrojený dýkou, nám připadala docela divoká,“ komentoval major Zahrádka. „Každopádně nás jako svědek zajímal Honzík Chaloupka, Martinův spolužák a kamarád. Byl zatím poslední, o kom jsme věděli, že s obětí před vraždou mluvil!“

Bols ve výloze nebyl

Patnáctiletého Honzu vyslechli kriminalisté několikrát. Poprvé v osudný den kolem 22. hodiny, to Chaloupka vyličil kratičkou návštěvu v Martinově bytě shodně s tím, co řekl předtím paní Ivramovské. Další výslech absolvoval Chaloupka 23. června kolem poledne, mimo jiné podrobně popsal, co dělal po odchodu z Martinova bytu.

„A s tím už byla potíž!“ krčil významně rameny Zahrádka. „Honzík nám popisoval, že se zdržoval v centru Prahy, mimo jiné šel kolem Tuzexu v Dlouhé ulici, dále kolem prodejny modelů vláček v ulici Na Příkopě a v blízké Čajce. V jednotlivých výlohách ho postupně zaujaly lahve s liho-

vinou Bols, vagónek značky Schell, v Čajce pak přenosný televizor. Jenže v Tuzexu ve výloze žádný bols mezi alkoholem vystavený neměli, totéž se týkalo vagónku či televizoru!“

Za pozornost jistě stál i fakt, že někteří Martinovi, resp. Janovi spolužáci se zmiňovali, že Honza Chaloupka se několikrát chlubil vlastnictvím starého vojenského bajonetu ze druhé světové války... 28. června následoval další výslech – a ten už dopadl pro Chaloupku bleďě.

Podezřelý mladík postupně doznal, že ho inkriminovaný den pozval Martin k sobě do bytu. Chtěl se podívat na Honzův bajonet, možná by šel prodat, možná by se za něj dalo na burze pár stovek získat... Honza si sundal boty, ale nechal si na sobě balonový plášť. „Ten je fakt pěkný,“ ocenil bodák, vytažený z pochvy, Martin. „Kdyby ses rozhodl ho prodat, někoho ti seženu.“ Martin odložil bodák, stále mimo pochvu, na botník.

Jenže kluci se brzy pohádali. Příčinou sporu mělo být, zda spolužačka Augustová

je sympatická a přitažlivá (mínění Honzy Chaloupky), nebo blbá a hloupá kráva, za kterou nemá cenu se ani ohlídnout (názor Martina Ivramovského). Honza dostal vztek. Sáhl po bajonetu a bodl Martina někam ke klíční kosti.

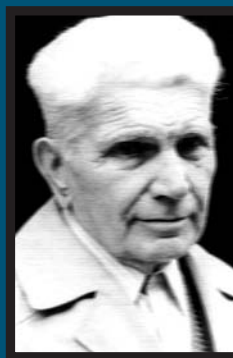
Jedna? Kdepak, tři!

„Martin vykřikl, padl dozadu, ale stačil se ještě chytit rukama za konferenční stolek a křeslo. Oběma rukama chytil bajonet za čepel a snažil se ho z rány vytáhnout. To se mu ale nepovedlo, bajonet jsem nakonec vytáhl sám a odhodil na zem,“ vypověděl Chaloupka.

„Pomohl jsem Martinovi vstát, aby se posadil na gauč. Chtěl jsem zavolat sanitku, ale Martin říkal, že je to dobrý, že to počká, ať hlavně uklidím, nebo že se jeho máma vyděsí, až uvidí všechnu tu krev.“ Chaloupka měl údajně v úmyslu uklidit, taky očistit svůj zkrvácený plášť. Několikrát se ptal Martina, jak mu je, ten říkal, že je to dobrý. Když se ale asi za deset minut vrátil Honza z koupelny, našel Martina s očima v sloup.

„Neodpovídal mi, nedýchal, nešlo mu nahmatat tep. Došlo mi, že je mrtev. Nevěděl jsem, co udělám. Pak mě napadlo, že celou věc nastrojím tak, aby to vypadalo na loupežnou vraždu. Proto jsem udělal v bytě nepořádek, dal si do tašky ten magneták, autíčka, nálepky, odznaky. Taký jsem dal do tašky bajonet, který jsem předtím omyl pod vodou. Tu podlahu jsem posypal kořením proto, že jsem to viděl v nějakém filmu.“

Chaloupkova výpověď v podstatě odpovídala ohledání místa činu – až na jednu důležitou okolnost – neodpovídal počet ran, zasazených oběti. „Obviněný mladík na své výpovědi setrval, tvrdil, že se pamatuje jen na jednu ránu, že chtěl Ivramovskému ublížit, ale neměl v úmyslu ho

Major
Jaroslav Zahrádka

zavraždit,“ konstatoval major Zahrádka. „Rozpor ohledně zasazených ran se nepodařilo odstranit, ale nález soudních lékařů byl jasný – a v konečném důsledku nemohla taková obhajoba před soudem obstát.“

Odklízezí manévry

Znalci z odvětví psychiatrie a psychologie označili obviněného Chaloupku jako adolescenta s nadprůměrnou inteligencí, ale taky jako nevyváženou osobnost. Některé vlastnosti, zejména z okruhu emocionality či sociální zralosti jsou opožděné, individualismus a egocentrismus nepostrádá až jisté prvky psychopatie. Pachatel jednal v afektu, kdy jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti byly lehce sníženy. Jako mladistvý, blízko věku nezletilosti, má relativně dobré naděje na resocializaci.

Městský soud jako prvoinstanční odsoudil v listopadu 1975 Jana Chaloupku za vraždu k sedmi rokům vězení s výkonem v nápravně výchovném ústavu pro mladistvé pachatele. V odvolacím řízení, jež proběhlo v únoru 1976, snížil tehdejší Nejvyšší soud České socialistické republiky trest na šest let odnětí svobody.

Jak bylo řečeno, případ vyvolal ohlas široké veřejnosti už z toho důvodu, že šlo o vraždu mladého, slušného chlapce ze spórů rodiny. Stejně to bylo i s pachatelem, školákem, dosud bezúhonným, s kvalitním rodinným zázemím...

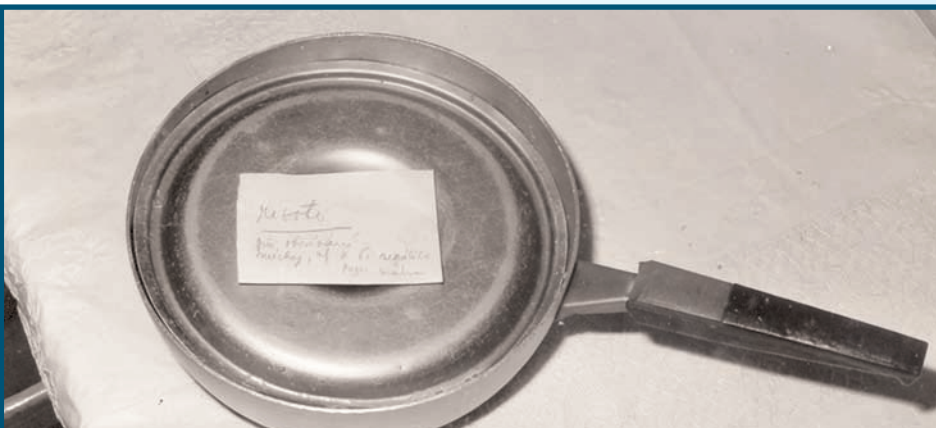
„Dodám, že během týdne vyšetřování narůstala v pachatelově rodině hrůza, že se snad Honzík do něčeho zapletl. Že by byl přímo vrah, nechtěli rodiče věřit, ale vražda v těsném sousedství je vyděsila. Počínali si ovšem krátkozrace, v duchu *Co oko nevidí, to hlavu netrápí*,“ shrnul vyšetřovatel major Jaroslav Zahrádka další případ pražské mordparty.

„Když například pachatelova matka objevila mezi synovými věcmi pět modelů autíček a různé nálepky, aniž by jí Honzík uměl vysvětlit, kde k nim přišel, exemplárně je vyhodila do popelnice. Pak, stále znepokojená, se manželka vyptávala na bodák. Muž se šel podívat na bajonet do komory, objevil, že je nějak překvapivě vycíděný – a tak ho raději zahodil do Vltavy... Vzpírali se uvěřit něčemu, co na ně pak stejně strašlivou silou dopadlo.“

Viktorín ŠULC
Foto: archiv

Zhroutené a zkrvavené tělo zavražděného mladíka, ležící zčásti na gauči, zčásti na podlaze

Detailní pohled na jeden z rendlíků s jídlem, vyndaný z lednice, spolu s doprovodným vzkazem od matky oběti

Film

Po povodni v New Orleans

V Rekněme rovnou, že na film Špatnej polda zapomenete patrně dřív, než dojedete z předměstského multikina (kde jsou ty časy, kdy jsme za filmy chodili na Václavák a kolem něj?) – ale současně dlužno vyzvednout, že v promítacím sále se budete bavit jedna radost! Snímkem Špatnej polda se do první filmové ligy navrátil totiž Nicolas Cage, jemuž se poslední dobou ve výběru rolí zholdera nedařilo, a že možností, jež mu postava policisty Terrence McDonagha skýtá, využívá naplno a s velkým potěšením. Další pochvala se tomuhle filmu už udělit nedá, renomovaný režisér Werner Herzog se nevytáhl. Zato Cageovi patří jednička s hvězdičkou!

Příběh se odehrává v New Orleansu v době záplav, způsobených řáděním uragánu Katrina. Dva policisté při hlídkování náhodně najdou ve vylidněném kriminále jediného, napůl utopeného odsouzence. Moc se jim skákat pro kriminálního nechce, ale pak to Terrencovi (ano, toho hraje Nicolas Cage) přece jen nedá, do vody se vrhne – a jeho život se od té chvíle začne měnit v peklo. Při záchranářské akci si bolestivě poraní záda a za půl roku je z něj fetišák jedna radost. Začne totiž brát prášky proti bolesti, pak se už bez nich nedokáže obejít a jme se z plna hrdla užívat kdečeho z přebohaté nadílky zabavených narkotik, jež místní policie skladuje. Má totiž víceméně volný přístup do jejich skladiště – a příležitost dělá narkomana...

Jak už to tak bývá, průšvihy se vrství a na jednoho člověka jich začíná být skoro příliš: mafiánský sázkař, u nějž měl až dosud Terrence otevřený účet, nabývá dojmu, že už mu

ten polda dluží trochu moc. Manko ve skladu narkotik začíná bytnět a zdá se, že je jen otázkou času, kdy se provalí. Zákazník detektivovy spřátelené prostitutky Frankie, kterého Terrence z výchovných důvodů zmlátil, se ukáže mužem nepříjemně mocným a nebezpečným. Spousta dalších prkotin – a k tomu všemu je tu úplná služební

drobnost: několikanásobná vražda, kterou by měl urychleně vyšetřit!

Hrát to někdo jiný, vytráť se asi většina diváků z kina před půlkou. Ale Cage září jako supernova a na konci člověk jen zalituje, že všechno úsilí nevynaložil na lepší scénář – a že tu slátaninu ani filmař Herzogova režiséřského formátu nezachránil. (jjv)

Divadlo TAKOVÉ HEZKÉ MĚSTEČKO

Prolínání a vzájemné ovlivňování uměleckých žánrů je znakem postmoderního dneška: z románů a novel se filmy stávaly od pradávna, podle divadelních her se točily jakbysmet. Avšak stále častěji se nyní stává posun přesně opačný: příběhy se stěhují z plátna na jeviště, z filmů se stávají divadelní kusy. Nejčerstvějším tuzemským případem je Dogville, závěrečná premiéra uplynulé sezóny Národního divadla v Praze. Drama podle stejnojmenného filmu z roku 2003 dánského režiséra Larse von Triera, kontroverzního veličana současné evropské kinematografie, přepsal pro jeviště Christian Lollike.

Inscenaci se podruhé vrátil k souboru Národního divadla režisér Miroslav Krobot (doma je na malé scéně v Dejvicích) a vytvořil představení, jež nepochybně vyvolá zájem a diskuse. Film rozhodně v útku na publikum nepřekonává. Příběh, jenž se odehrává v americkém Zapadákově, daleko od velkého světa, je „horor v městečku dobrých lidí“. Dívka jménem Grace, jež do jeho zdí zabloudí během útoku před gangstery, přichází s čistým srdcem a naivitou. A všichni ti laskaví dobráci si z ní – oplátkou za poskytnutou skrýš a přístřeší – začnou dělat služku, kázající okázale o nezištnosti a dobrotě. Když se pak na místní zvonicí objeví plakátek s fotkou a popisem bankovních loupeží, jež měla údajně Grace spáchat, všechno je rázem jinak. Co bude chtít Dogville za svou dobrotu? A co nakonec zaplatí městečko samotné?

Jeviště je nelostné, naivita a teozovitost dialogů z něj tříc jako sláma z bot. Herci (Jan Hájek, Lucie Žáčková, Jan Novotný, František Němec, Jana Preissová, Alois Švehlík, Tatjana Medvecká a další), poslušni režisérova pojetí, navíc role neztělesňují, jak bývá obvyklé, nýbrž je spíš monotónně deklamují, odtažitě demonstrují své postavy divákům... Někomu z nich se v tom ohledu daří líp, jinému hůř. A zrovna tak publikum: někdo ty schválnosti akceptuje, jiný asi jen s obtížemi. Hraje se našťásti bez pauzy a představení dlouho netrvá. Na studiové scéně by se asi takovému kousku dařilo po všech stránkách lépe, ve velkém a klasickém kukátkovém prostoru Stavovského, kam činohra Národního divadla Dogville nasadila, jde o zjevné nedorozumění. Národní divadlo není zajiště Národním muzeem, musí hledat kontakty se současnou dramatikou a nové cesty. Nicméně tahle ulička tedy vypadá slepá... (jjv)

Foto ND

Kniha

NAPĚTÍ ZE SKANDIDÁVIE

Zdá se, že skandinávská detektivka se po letech rozpačité odmlky (kdeže jsou časy populární autorské dvojky Sjövallová – Wahlö?) znovu nachází cestu na český literární trh – a především vskutku za českým čtenářem, který je k novotám pohříchu zdravě nedůvěřivý. Autorské jméno, jež mu už něco říká, zní Arne Dahl, jemuž v nakladatelství Mladá fronta letos vyšla druhá detektivka, nazvaná Zlá krev. (Loni na českém trhu debutoval románem Misterioso.)

Hrdinou příběhu je opět komisař Arne Hjelm, šéf policejního vyšetřovacího týmu pro zvláště závažné zločiny. Události naznačují, že do doposud relativně poklidného Švédska dorazil nejbrutálnější typ sériového vraha, který užívá zabíjäcké metody, známé z činnosti amerického tajného vojenského komanda z dob vietnamské války.

Arne Dahl dost ví o moderní kriminalistice a předkládá tedy čtenáři zevrubnou a fundovanou sondu do týmové policejní práce. Pátá kniha se rozvíjí ztěžka, jednotlivé verze končí doztracena – a napětí tak čtená-

ře vtahuje do děje spíš zvolna. K jeho soustředění neprospívá zprvu ani fakt, že vyprávěč přerušuje hlavní dějovou linii řadou epizod, někdy podstatnějších, někdy odbočujících od podstaty a vlastně zavádějících. Dahl tak své čtenáře vědomě mate – ve věře, že je tak příměje k plnému soustředění pozornosti. Případ dlouho působí jako rozházená skládačka, nad níž tápou jak detektivové v čele s šéfem Hjelmem, tak i čtenáři. Vlastně teprve poté, co se komisař s členkou týmu Kerstin Holmovou vydají po vrahově stopě, jež vede až za oceán, do Spojených států, nabývá děj na skutečně ostrém spádu a získává atmosféru současného thrilleru. Velký zločin je dozajista mezinárodní záležitostí a Švédsko jen jedním z políček jeho velké šachovnice...

Finále se odehraje ve velkém stylu a autor odhaluje naplno svůj vyprávěčský talent. Kniha pro české vydání solidně přeložila Eva Nováčková a není pochyb o tom, že jméno Arne Dahla i jeho „Velkého detektiva“ Hjelma bude radno si zapamatovat. (–ěk)

Druhá série 2. ročníku KUZMY je u konce

Dne 30. června 2010 byla ve sportovním policejním areálu Ostrava-Hulváky, a to za přítomnosti všech zainteresovaných, ukončena druhá série 2. ročníku projektu KUZMA (kurz zodpovědného majitele městského psa).

Účastníci kurzu v období od 10. dubna do 30. června letošního roku společně se svými čtyřnohými miláčky docházeli jednou týdně na „cvičák“, kde se nejen trpělivě, ale i ochotně

a s nadšením učili pod dozorem policejních kynologů novým dovednostem se svými pejsky. Zaměřili se na výchovu a výcvik psů, na odstranění negativních návyků psa a na pochopení psychiky svého pejska.

Toto jejich tříměsíční úsilí a snažení bylo zakončeno přezkoušením a následně převzali z rukou mjr. Bc. Petra Kozáka osvědčení o absolvování kurzu.

Poslední lekce se zúčastnilo i několik rodičů, kteří se přišli podívat na velké pokroky pejsků svých dětí. Rodiče se shodně vyjádřili, že oceňují mnohem lepší chování psa, ale také chování dětí vůči svému okolí. Díky tomuto kurzu se jejich děti staly zodpovědnějšími. Maminka Sabinky, která je už asistentem, neboť již jeden kurz absolvovala, sdělila, že to, co viděla dnes na ukončení KUZMY, a to, co děti předvedly na Dni policie v Moravskoslezském hradě za nepříznivého počasí, je velice hodnotné. Děti společně s pejsky jsou v jakémkoli počasí schopni předvést vše, co se za tak krátkou dobu naučili. Dále

vedla, že neocenitelný je hlavně přístup „profesionálních“ psovodů, jelikož pokroky jsou opravdu markantní.

Samy děti byly z kurzu nadšené, např. „pejska“ Venca žasl nad čerstvými schopnostmi pejska Brutuse, který prý před třemi měsíci neuměl vůbec poslouchat, nereagoval a utíkal. Teď mě poslechne a nemá takový problém s kázní, prohlásil hrdě „páníček“. A ještě dodal, že když vidí jiného psa, tak má tendenci utéct, ale když je hlasitěji okřiknutý, poslechne.

Radost z pokroku má i Tereška, která si pejska vzala z útulku. Říkala, že se ještě pořád bojí, protože byl dříve bit, ale stále se na tom snaží pracovat a je vděčná za každou radu psovoda pprap. Lukáše Šestáka, kterého si ostatně všichni moc pochvalují. Také jemu patří velký obdiv, co je schopen děti a jejich pejsky různých ras naučit.

Pro další zájemce se chystá další kurz, který začne v září 2010 – více informací na internetových stránkách Ředitelství Moravskoslezského kraje, Policie České republiky (www.policie.cz).

pprap. Mgr. Vladimíra PIETRASZOVÁ
Preventivně informační skupina Ostrava
Foto P ČRKrajské ředitelství policie Ms kraje
Preventivně informační odbor

	lepkavá hmota	hvězdářské dalekohledy	latinsky „a“	První tajenka	arabské náboženství		přírodní sladidlo	chemická značka hliníku	vodní porost	úsilí		rána	šachová remíza	druh papouška
pampy						oběžnice Slunce					česká řeka			
tohoto roku						chut' do práce tyč vozu					Druhá tajenka			
římsky 49			ovoce					pouzdro stůl řemeslníka						
předložka			eden firemní značka				číše tuhá kázeň						výzva ke vstupu	rodič
	100 bodů v bridži jméno hors. králů					radius tečka v telegramu						předložka lesní šelma		
nádoba u studny					šumav. hor. středisko kupa slámy					trnovník lichokopytníci				
zásobovač armád									opuchle americký hlodavec					
věrozhvěst								vyhnaneč výměšky těl						
osobní zájmeno			vrchol (angl.) sourozennec (rusky)				jihomoerická opice podnosy						obilnina	čeládky
	předložka úprk Londónův hrdina					metropole Japonska svatební květiny						povzddech nápad		
čiva					vlček sjednotitel Jugoslávie					nerv chlapci				
přizpůsobení se okolí									správce podsvětí číslovky					
podrobnosti								zápisníky obděláaná půda						
název hlásky			části úst starořecká mince				střelná zbraň kabína						ozdravování	nehříšný člověk
	listnatý strom	pytlácká smyčka napadení (zástarale)				psí rasa dvojsírník železa						hlas hada zasáhnout		
zákaz					točný ženské jméno					chování smrštění				
mužské jméno				moravská řeka český zpěvák					osolené deset na druhou					
odměna advokáta								bolestně vzdychat chem. zn. stroncia						
sladkovodní ryby							sušená letnička							
hladit							město u Hodonína							

Policista
8/2010
Křížovka
soutěžní kupon

V tajenkách neleznete tituly dvou detektivních románů od českého spisovatele Jana Cimického.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. srpna 2010

Řešení z č. 6/2010 1. JEŠTĚ SE SETKÁME 2. NEZNÁMÝ V POZADÍ
3. POD ROUŠKOU NOCI

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Jaromír Tobiáš, Holešov; Eva Rambousková, Praha; Ruda Vysoký, Praha.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Na pracovišti mu říkali flamendr, protože Jirka Holub nepil, nekouřil, nechodil do hospody, nehrál karty, ale také nikdy nedal ani korunu, když se v partě opravářů bílé kuchyňské techniky skládali na dárek pro oslavence svátku nebo narozenin... Mezi mužskou populací vzor všech ctností – pomalu vymírající druh. Ale kdyby jenom to. Jirka rád napravoval svět – moralizoval, kritizoval, neváhal dát najevo, že počínání kolegů není na úrovni a jeho kredo – kdo kouří a pije, je lump a okrádá rodinu, vůbec nebylo po chuti jeho spolupracovníkům. Prostě spravedlivý a vzorný, něco jako apoštol. Proto ironická přezdívka FLAMENDR a stálá chuť mu něco provést, aby ze svého piedestalu vzorňáka se svatozáří kolem hlavy spadl pěkně dolů, nabíl si hubu a nebrnkal na nervy těm správným a normálním skutečným chlapům.

Když byl vyhodnocen šéfem jako opravář roku a shrábl pěknou prémii, odbyl narážky kolegů na zapití velkého úspěchu s tím, ať si každý koupí, co chce, ale pěkně za své, a spokojeně, jako vždycky, odešel, hned jak padla, přímo domů. Jenže tentokrát – byl snad nemocen, nebo se v něm hnulo svědomí – druhý den přišel do práce s tím, že přece jen něco dá jako na oslavu, ale nebudou to žádné orgie, hned stavěl mantinely. Člověka nejvíce zdobí skrom-

nost, to mějte na paměti, umravňoval a pozval své tři spolupracovníky na jedno dvě piva do hospody. Samozřejmě, vybral tu nejhorší špeluňku nejnižší cenové kategorie.

„Tři piva a jednu obyčejnou vodu,“ objednal u hospodského Jirka.

„Jakou vodu?“ ohromila objednávka hostinského. Chlap mezi padesátkou a šedesátkou, žlutý v obličejí, vaky pod očima a stálou náladou někde mezi fúrou hnoje a voly, kteří tu fúru táhli. „Tady se pije pivo, rum, zelená, kontušovka a slivovice, pane. Na vodu si dojdete do kašny na náměstí, víte?“

„No tak Jirko,“ zasáhl největší hecír party Venca Bandas. „Přece si s námi nebudeš přitukávat vodou?“

„No tak ty piva, čtyři,“ povolil Holub.

„A dejte nám k tomu čtyři zelený,“ doplnil objednávku Bandas.

„Počkej,“ okřikl ho oslavenec. „To si zaplatíš sám, tohle já platit...“

Hned při prvních pivech nedorozumění mezi Jirkou Holubem a hospodským Parsem pokračovalo.

„To pivo nemá správnou míru,“ vytkl nekompromisně nedostatek Holub.

„Nikdo to tak nevidí, akorát vy máte pořád nějaké...“

Jirka se nedal. Hospodský musel jeho pivo odnést a dotočit. „Tak to má být, tak je to správné,“ ohodnotil kunčoft Holub opravenou míru. A pak to šlo rychle jako zlá voda. Vypili panáky, další ze čtyřlístku objednal rummy, pak přemluví Jirku, aby zaplatil ještě jedno kolo piv a na stole se objevila slivovice.

Jirka Holub nebyl na alkohol zvyklý, a po dvou panácích a jedním pivu mu ohromně vzrostlo sebevědomí.

„To pivo a panáci zase nemají míru. Ty nás okrádáš, šizuňku.“

Jenže šizuňk si to nechtěl nechat líbit a Jirka, snad po prvé v životě, se dal do pranice. Alkohol dokáže divy. Když přišla policejní hlídka, díval se jedním okem na praporečka a vznesl obvinění: „Chtěl jsem na tomhle šizuňkovi knihu přání a stížností, protože nedolával pivo a kořalku. Řekl, že mi nakašle, že nic takového se už dávno nevede, že jsem spadl z višně. Tak jsem ho kopl do zadku, když se ke mně neslušně otočil zády.“

„Je pravda,“ připustil hospodský, „že jsem mu dal facku a majnul ho štetkou na půllitry po ksichtu, ale to jenom proto, že buzeroval a urážel mě svými invektivami.“

Uběhl měsíc a případ rvačky v hospodě projednával soud a Lojza Jeřáb, další ze čtyřlístku opravářů, se jako svědek incidentu snažil Holubovi pomoci.

„Pan Holub je jedináček a rodiče ho vychovali k sobeckosti, a tak se pane soudče nedivte, že vyvolává v hospodě různice, když ho tam chtějí trochu okrást. On totiž neví, že okrást hosta patří tak nějak ke zdejšímu koloritu v oblasti hospod a... i dalších.“

Soudní řízení proběhlo a vzápětí tu byl rozsudek. Dva hlavní účastníci rvačky, hospodský Pars a opravář Jirka Holub, dostali rozhrěšení. Pars pokutu a Holub domácí vězení.

„To existuje?“ divil se Holub. „Já jsem doma rád a stejně bych doma byl, tak jakýpak je to trest?“ Pak se zarazil, chvíli přemýšlel a potom řekl: „A co když to poruším, jeden nikdy neví...“

Josef KRATOCHVÍL

Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

Jak řeší zákon situaci v případě, že výkon trestu domácího vězení byl zmařen? Uveďte zákon a paragraf.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. srpna 2010

Řešení z č. 6/2010 zní:

Nový trestní zákon č. 40/2009 Sb. v § 14 dělí trestné činy na přečiny a zločiny. Z toho vyplývá, že přečin je trestným činem. Správná je odpověď č. 1.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Martina Jansová, Český Krumlov; Martin Černý, Praha; Soňa Mikešová, Brno.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

deset minut s
POLICISTA §
Kupon č. 8 / 2010

ZA MNOU NÁVŠTĚVY NECHODÍ. VŠICHNI MOJI PŘÍBUZNÍ JSOU TADY.

Miroslav PAVLÍK

Policejní akční střelba je velice dynamická záležitost...

MISTROVSTVÍ VE STŘELBĚ Z KRÁTKÝCH ZBRANÍ

Letošní Policejní mistrovství ve střelbě z krátkých zbraní opět přineslo několik novinek. Tou největší je skutečnost, že v republice teď máme čtrnáct „policejních krajů“, a tak se spolu s reprezentacemi útvarů s celostátní působností, Služby cizinecké policie a policejního školství zúčastnilo hned 22 střeleckých družstev.

Mistrovství se uskutečnilo opět na střelnici pro praktickou střelbu v Opařanech u Tábora. O organizaci se podělily odbor vzdělávání pro řízení lidských zdrojů Policejního prezidia, ředitelství Služby cizinecké

...nadto ztížená řadou úskalí

policie, UNITOP, Centrum sportu MV a SKP Prezidium Praha. Hlavní soutěž jednotlivců se – jak už je zvykem – skládala z Evropského policejního parkúru a policejní akční střelby. Byla ještě doplněna střeleckým soubojem, který měl premiéru už loni. Tříčlenná střelecká družstva se potom utkala v policejní akční střelbě, prováděné společně, v týmu, a k tomu letos přibyla týmová soutěž ve střeleckém souboji.

Každý musel střílet s přidělenou služební pistolí, tedy CZ 75D Compact nebo Glock.

...a mohou být třeba i v automobilu; organizátoři samozřejmě použili vrak

Tato situace dost odpovídá těm, které řeší sportovní střelci při „praktické“ střelbě, jen terče se odlišují...

společným týmem policejních škol a týmem Jihomoravského kraje. Hlavní město vyhrálo i ve střeleckém souboji týmů, když ve finále porazilo tým jihočeského kraje.

Nejlepší střelci si z Opařan odvezli poháry policejního prezidenta a hodnotné ceny od sponzorů: České zbrojovky Uherský Brod, Grand Power Banská Bystrica, ESP, HQH system, ADRON, Heineken ČR a Dobrá Voda.

Přemysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK

Oddělení hlídkové služby (OHS) ve Varnsdorfu zajišťuje veřejný pořádek a kontrolu řidičů v celém Šluknovském výběžku. Jejich práci denně využívá pět obvodních oddělení Policie ČR.

Mladé policisty můžeme vidět hlavně ve Varnsdorfu a Rumburku, to jsou větší města této lokality. Na policejní vozy a muže zákona ale narazíme i ve Šluknově, Krásné Lípě či ve Velkém Šenově. V překrásné krajině Lužických hor se tito policisté podílejí také na hlídkové službě a vypomáhají i kolegům ze služby kriminální policie a vyšetřování. V neposlední řadě zajišťují eskorty podezřelých osob k soudu po celé republice, nebo odsouzených osob do výkonu trestu. V žádném případě nezapomínají ani na prevenci.

Oddělení hlídkové služby jsme našli nedaleko hranic s Německem. Kousek od lesa je překrásná vilka, kde je od března 2008 jedenáct policistů OHS. Ve Varnsdorfu bylo nejprve detašované pracoviště OHS Děčín, osm policistů sídlilo nedaleko náměstí v budově města, nad městskou policií. „Na celou oblast Šluknovského výběžku ale počet policistů nestačil,“ vysvětluje nám vedoucí oddělení ppor. Jiří Stejskal a pokračuje: „Každodenní úkoly hažnačovaly, že je nutné počty policistů posílit a vytvořit tady vlastní OHS. Nejvíce se na vzniku zdejší hlídkové služby a vytváření vhodného objektu včetně nutné

rekonstrukce zasloužila plk. JUDr. Alice Zemanová, vedoucí územního odboru SKPV v Děčíně. Patří ji za to veliký dík.“

Podporučík Stejskal slouží více než tři desítky let. Začínal v Děčíně, kde i s rodinou bydlel. Několik let byl na kriminálce a v roce 1990 přešel k pořádkové službě Policie ČR. Naposledy byl vedoucím OOP

Vedoucí OHS ppor. Jiří Stejskal

Krásná Lípa, potom už přišel Varnsdorf. Bydlení v Děčíně, kde se narodil a prožil desítky krásných let, před několika lety opustil a přestěhoval se na chalupu ve Studánce, menší vesničce nedaleko svého momentálního pracoviště. „Jsem tady moc

HLÍDKUJÍ ve Šluknovském výběžku

V této vile ve Varnsdorfu sídlí oddělení hlídkové služby

Když policisté pátrají po závadových osobách, zamíří i do bývalého hotelu Sport

lovna, kterou si zbudovali sami policisté. Mají tady žíněnky, různé posilovací stroje, včetně boxovacího pytle. V posilovně policisté trénují fyziku a venku zase nacvičují stavění vozidel, komunikaci s podezřelou osobou, eskorty osob atd. „Věk policistů je mezi 20 až 25 lety. Čtyři jsou veteráni, těm je něco přes třicet let. Důležité ale je, že všechny kluky práce baví. Občas si sice vyslechnou různé nadávky, nebo že v uniformě policisty skončili, ale já je neustále povzbuzuji a říkám jim, aby si z toho nic nedělali a svoji práci vykonávali dál,

spokojený, je tady krásně téměř v každém ročním období. Asi nejhorší je zima, neboť tady dokáže napadnout hodně sněhu, ale i sníh právě tady má své kouzlo,“ popisuje nám krásy Šluknovského výběžku Jiří Stejskal.

Šéf OHS je zároveň velitel pořádkové jednotky územního odboru Děčín. V této jednotce má dvaatřicet policistů a z toho je třináct z OHS. Pořádkové jednotky pravidelně trénují v rámci kraje, ale i celé republiky. Cvičení jednotek probíhá ve vojenských prostorech například v Terezně, Podbořanech nebo na letišti Mimoň. Jako vedoucí pořádkové jednotky byl s policisty 17. listopadu 2008 v Litvínově. A jak na toto opatření vzpomíná? „V Litvínově to bylo opravdu ostré, demonstranti na policisty házeli kameny, láhve, a dokon-

Při kontrole chalup muži zákona prohodí několik slov s majitelkou rekreačního objektu...

ce zapalovali i auta. Pomáhali jsme například strážníkům městské policie, kteří se dostali pod palbu účastníků shromáždění. Dva výtržníky jsme předvedli, ale bohužel stejný počet policistů z naší jednotky byl v Litvínově zraněn a nebyla ušetřena ani služební vozidla. Když jsme se vrátili zpět, v jednom policejním autě jsem našel pěkně velký kámen, kterým někdo z rozvášněného davu po nás hodil a rozbil okénko vozidla. Kámen jsem si nechal a i dnes mi ten těžký listopadový den připomíná.“

Ale vraťme se zpět k oddělení hlídkové služby do Varnsdorfu. V upravené vile najdeme kanceláře, zasedací místnost, kuchyňku i nově vybudované sociální zázemí včetně sprch. V nejvyšším patře je posi-

... a nechybí ani kontrola tmavých zákoutí

jak nejlépe umí,“ upřesňuje Jiří Stejskal. V den naší návštěvy jsme v objektu na žádnou hlídku nenarazili, všichni policisté byli v terénu. Jedno vozidlo zajišťovalo eskortu do Děčína, další dvě dvojice policistů sledovaly dopravu a kontrolovaly řidiče. V ulicích bylo i policejní vozidlo, takzvané „zásahové“, to bylo k dispozici operačnímu a dle jeho pokynů policisté kontrolovali různé objekty, které jsou napojeny na pult centrálního zabezpečení. Další dva policisté s vozidlem vyjeli do Jiřetína pod Jedlovou a kontrolovali zdejší chalupu.

I my jsme opustili objekt OHS a vyjeli se podívat do okolí. Míjeli jsme bývalý hotel Sport, který odkoupil jeden zdejší podnikatel a zřídil tady ubytovnu, upozornil nás vedoucí OHS a zároveň vysvětlil, proč nám tento objekt ukazoval. „Do bývalého hotelu a dnes ubytovny velice často naše hlídky jezdí. Scházejí se tady závadové osoby, nebo tady přímo bydlí. Když někoho hledáme, zamíříme právě i do této ubytovny.“ Ve Varnsdorfu u Autosalonu Bartoš jsme našli první hlídku. Dva mladí policisté tady stavěli projíždějící vozidla a kontrolovali nejen doklady, ale používání pásů a povinné vybavení vozidla. Zároveň pátrali po celostátně hledaných osobách či věcech. Jeden z řidičů neměl úplnou výbavu vozidla a odjel chudší o 500 korun.

Když jsme se dostali na překrásné zelené stráně v Jiřetíně pod Jedlovou, zastihli jsme další dvojici policistů. Objížděli převážně roubené chalupy, rozeseté na kopci Jedlová.

Občas pohovořili s majitelem, a když nikoho nezastihli, obešli a zkontrolovali pozemek i chalupu. Nakonec ve schránce nebo u dveří zanechali kartičku s datem provedené kontroly, kdo kontrolu provedl a že objekt nebyl narušen. Zadní část kartičky přináší pro majitele chalup preventivní rady, týkající se zajištění objektu.

Ppor. Jiří Stejskal se s námi rozloučil s jednou kuriozitou. Nedávno během víkendu policejní hlídky oddělení hlídkové služby v rámci Šluknovského výběžku šestkrát zadržely dvacetiletého mladíka a vždy měl jiný vůz. „Mladý muž v naší lokalitě cestoval ve starších vozidlech, která si různě půjčoval, nejednalo se tedy o krádež. Zajímavostí ale bylo, že kontrolovaný řidič z Krásné Lípy pokaždé usedl za volant, i když nevlastní a nikdy neměl řidičské oprávnění. Při každé kontrole policistům s úsměvem zdůrazňoval, že on prostě pěšky chodit nebude, že to po něm přeci nemůže nikdo chtít. Zdejší policisté jsou ale jiného názoru. Obvodní oddělení Policie ČR tady ve Varnsdorfu, ale i v Rumburku a Krásné Lípě řeší jednání tohoto mladého muže pro podezření z trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí.“

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

Ředitelka oblastního ředitelství služby cizinecké policie České Budějovice plk. Mgr. Ivana Zelenáková předává symbolický šek řediteli Nadace policistů a hasičů PhDr. Vladimírovi Šuterovi, CSc.

CIZINECKÁ POLICIE SLAVILA DEN POLICIE ČR

V červnu u příležitosti Dne Policie České republiky předala ředitelka oblastního ředitelství Služby cizinecké policie České Budějovice plk. Mgr. Ivana Zelenáková v Barokním sále Loveckého zámku Ohrada služební medaile Za věrnost II. a III. stupně Policie ČR a čestné medaile policistům a občanským zaměstnancům oblastního ředitelství Služby cizinecké policie České Budějovice.

Ivana Zelenáková v úvodu poděkovala Mgr. Martinovi Slabovi, řediteli zámku, že cizinecké policii umožnil využít krásné prostory zámku. Oceněným policistům poděkovala za každodenní poctivou práci a zdůraznila, že cizinecká policie má své nezastupitelné místo. Rovněž poděkovala občanským pracovníkům, neboť bez jejich obětavé pomoci by se policisté neobešli. Na závěr všechny vyzvala, aby byli hrdi na své povolání a zůstali dál věrni službě cizinecké policie.

Na závěr slavnostního ceremoniálu předal předseda Nezávislého odborového svazu Policie ČR JUDr. Milan Štěpánek společně s předsedou NOS P ČR při oblastním ředitelství Služby cizinecké policie České Budějovice prap. Antonínem Smolou tři čestné medaile Nezávislého odborového svazu P ČR.

Po ukončení slavnostního obřadu se všichni zúčastnění přesunuli do jižního křídla Loveckého zámku, kde pokračoval společenský program, jehož součástí byl koncert žáků Základní umělecké školy Piaristické nám. České Budějovice. Společenský program pokračoval historicky první aukcí oblastního ředitelství Služby cizinecké policie České Budějovice. Vydražily se obrázky a výtvarná díla žáků vybraných základních škol Jihočeského kraje, která vznikla v rámci projektu Vysněná země II. Cílem projektu bylo ovlivnit vnímání minority očima člena většinové společnosti a preventivně tak působit proti xenofobii. Na dobročinné aukci se vybralo 11 500 korun. Ředitelka cizinecké policie předala symbolický šek s uvedenou částkou řediteli Nadace policistů a hasičů PhDr. Vladimírovi Šuterovi, CSc.

por. Bc. Simona DAŇKOVÁ
Foto Policie ČR

REGENERAČNÍ A KOMPENZAČNÍ CVIČENÍ PRO PŘÍSLUŠNÍKY BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ

CVIČÍME DOMA / 1

Cvik č. 1

Cíl: protažení paravertebrálních svalů (svaly podél páteře)

Základní poloha: leh na zádech, vzpažit

Výdech: stáhnout hýžděové a břišní svaly, podsadit pánev, přitisknout bederní páteř do podložky

Nádech: vytáhnout se z pasu za pažemi a patami do dálky, výdrž 3–5 s

Výdech: uvolnit, zpět do zákl. polohy

Poznámka: vytažení do dálky můžeme provést také s výdechem – pro dokonalejší stabilizaci beder u podložky

Chyby: nepřitlačená bederní páteř k podložce po celou dobu tahu, skrčené dolní končetiny, vytažení nevychází z ramen do pat, ale do špiček, po dobu tahu není zpevněné břicho

Opakování: 5krát

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 4

Cíl: uvolnění a automobilizace křížokýčelního (SI) skloubení

Základní poloha: leh na břicho, upažit, zanožit pokrčmo levou dolní končetinu, hlavu položíme vlevo na pravou tvář

Výdech: vytočit levé koleno do strany, vnitřní kotník položíme na podložku, levou dolní končetinu suneme po podložce k hrudníku

Nádech

Výdech: uchopíme levou rukou levé pokrčené koleno a dotáhneme pohyb do krajní polohy, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech: pomalu suneme levou dolní končetinu zpět do základní polohy, totéž provádíme druhou dolní končetinou

Chyby: zvedání hýždí, neudržíme břicho přitisknuté k podložce

Opakování: 3krát každou dolní končetinou

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 2

Cíl: uvolnění zádových svalů a bederní páteře

Základní poloha: leh skrčmo přednožený, oběma rukama obejmeme kolena dolních končetin

Výdech: kolena pozvolna přitahujeme

k hrudníku až do krajní polohy, výdrž 7–10 s

Nádech: uvolnit

Chyby: velký tlak dolních končetin proti přiloženým rukám, rychlé přitažení kolen k hrudníku

Opakování: 3–5krát

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 3

Cíl: uvolnění hlubokých zádových svalů v oblasti bederní páteře do rotace trupu

Základní poloha: leh, pokrčíme pravou dolní končetinu, vnitřní kotník pravé dolní končetiny se opírá o levé koleno, upažit

Výdech: stáhnout hýžděové a břišní svaly,

podsadit pánev a pomalu otáčet hlavu k pravému rameni (na straně pokrčené nohy) a současně pokrčenou nohu s pánví otáčet na druhou stranu, výdrž 7–10 s, volně dýchat

Nádech: pomalu přechází hlava i trup zpět do základní polohy, totéž provádíme na druhou stranu

Chyby: ramena se zvedají od podložky, hlava i dolní končetiny se otáčejí do stej-

**Připravila Zdravotní pojišťovna MV
ve spolupráci s Ředitelstvím pro řízení
lidských zdrojů Policejního prezidia ČR
a Fakultou tělesné výchovy a sportu
Univerzity Karlovy**

- th -

ného směru, dolní končetiny nejsou přitisknuty k sobě, při zahájení cvičení nejsou zapojeny břišní svaly, rychlé provádění cviku

Opakování: 3krát na každou stranu

Frekvence: 1–3krát denně

Není vhodné provádět: u výhřezu ploténky, nebo pokud se bolest při cvičení prudce zvyšuje nebo vystřeluje do končetiny